ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ ἀπέστειλε εὐλαβῶς πρός τόν Παναγιώτατον Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ τήν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἀριθμ. Πρωτ. 722 **Ἐν Πειραιεῖ τῇ 27η Ἰουνίου 2013**

Τῇ Αὐτοῦ Θειοτάτῃ Παναγιότητι,
τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως,
Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικῶ Πατριάρχῃ
Κυρίῳ μοι κ. Βαρθολομαίῳ Α΄,
Rum Patrikhanesi
34.220 Fener - Haliç – Instabul
TURKIYE

Παναγιώτατε, Θειότατε καί Πάνσεπτε Δέσποτα,
Μετά τοῦ προσήκοντος σεβασμοῦ καί εἰλικρινοῦς υἱϊκῆς ἀγάπης, προαγόμεθα νά γνωρίσουμε εἰς Ὑμᾶς τά κάτωθι· ταπεινῶς φρονοῦμεν, ὅτι ὡς ἔσχατο μέλος τοῦ Παναγίου καί Παναχράντου Σώματος τοῦ Χριστοῦ καί δή ὡς Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος, πέραν τῆς ὑπαγωγῆς μας στήν οἰκεία Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἁγιωτάτης καί Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστική μας Ἀρχή, ἀνήκουμε ἐν ταυτῶ καί στήν καθόλου καί Ἀδιαίρετο Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί ἔχουμε ταπεινό λόγο γιά τά θεολογικά, δογματικά καί ἐκκλησιολογικά θέματα. Γι'αὐτό, στήν ὀψέποτε συγκληθησομένη Οἰκουμενική ἤ Πανορθόδοξο ἤ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο ἐάν δέν εὑρισκόμεθα ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου ἐπιθυμοῦμε νά συμμετέχουμε, ὡς διαποιμαίνοντες Ὀρθόδοξο ποίμνιο. Ἡ ἀναφορά στά θέματα αὐτά δέν

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς παρέμβαση στά ἐσωτερικά ἄλλης Ὁμοδόξου Ἐκκλησίας καί δή τοῦ Πανσέπτου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, μετά τοῦ ὁποίου, ὅμως, ὅπως καί μεθ'ὅλων τῶν κατά τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κοινό εἶναι τό Εὐαγγέλιο, κοινή ἡ θεολογική καί ἐκκλησιαστική παράδοση, κοινόν τό Ἱερό Πηδάλιο τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων, κοινή ἡ δογματική διδασκαλία, κοινή ἡ Ἱερά καί ἡ Πατερική Παράδοση.

Ὑἱϊκῶς καί ταπεινῶς ἐπικοινωνοῦντες μεθ' Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, οὐδέποτε λησμονοῦμεν ὅτι ὀφείλουμε τήν Ἀρχιερωσύνη κατ' ἄνθρωπον στήν ἐγνωσμένη Ὑμετέρα ἀγάπη καί ὅτι ἔχουμε γευθεῖ τῆς εὐγενείας καί τῆς Ὑμετέρας στοργῆς. Διά τοῦ παρόντος ὅμως Ἐπισκοπικοῦ γράμματος, ἐπιθυμοῦμεν ὡς υἱός πρός τόν Πατέρα αὐτοῦ νά ἐκφράσουμε, τήν ἄφατη ἀγωνία καί συνοχή, θλίψη καί ἔκπληξη, πού δοκιμάσαμε ἐξ αἰτίας τῶν δηλώσεων, ἐκδηλώσεων καί ἐν γένει κινήσεων τῆς Ὑμετέρας Πανσέπτου Παναγιότητος, κατά τήν πρόσφατη πατριαρχική ἐπίσκεψη Ὑμῶν στό Μιλᾶνο τῆς Ἰταλίας, ἀλλά καί εἰς Κωνσταντινούπολιν, μέ ἀφορμήν τόν ἑορτασμόν τῆς συμπληρώσεως 1700 ἐτῶν ἀπό τήν ὑπογραφή τοῦ «Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων», καθώς καί γιά τήν πρότριτα γενομένη ἐπίσκεψη Ὑμῶν στήν Τσεχία καί Σλοβακία, κατά τίς ὁποῖες ἐκφράζονται θέσεις, ἐκτιμήσεις καί ἀπόψεις, ἐλάχιστα συμβιβαζόμενες πρός τό Ὀρθόδοξο δόγμα, ἦθος καί ἔθος καί οἱ ὁποῖες προκαλοῦν καί ἐμποιοῦν ἀπορία στό πλήρωμα τῶν πιστῶν, ἐγκυμονοῦν δέ καί κινδύνους καί ἀπροβλέπτες συνέπειες διά τήν ἑνότητα αὐτῆς ταύτης τῆς Ἁγίας μας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς.

Διευκρινίζοντας πλέον σαφέστερα τά πράγματα, μέ ἀπόλυτο σεβασμό πρός τό θεσμό τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί πρός τό Πατριαρχικό Ἐκκλησιαστικό καί Διακονικό ἀξίωμα Ὑμῶν καί πρός τό Θεοτίμητο πρόσωπο Ὑμῶν, καταθέτουμε πρός Ὑμᾶς τά κάτωθι μέ καρδιακό πόνο, ἀγάπη καί εἰλικρίνεια καί ἀλήθεια.

Κρίνουμε ἀδήριτη τήν ἀνάγκη συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου μέ τή συμμετοχή ἁπάντων τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καί Ἐπισκόπων καί λαϊκῶν θεολόγων, ἡ ὁποία θά ἔχει μέγα χρέος καί πρώτιστο καθῆκον νά καταδικάσει τήν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγιογραφικῆς, Ἁγιοπατερικῆς καί Ἱεροκανονικῆς διδαχῆς καί παραδόσεως καί νά ἐξαγγείλει στήν Πόλη καί τήν Οἰκουμένη, ὅτι ἡ σωτηρία δίδεται μόνο ἐντός τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὅτι, δίχα τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως, δέν ὑπάρχει δυνατότης κοινωνίας μετά τοῦ ζῶντος Θεοῦ διό

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

καί ἡ παροῦσα ἀναφορά μας ὑποβάλλεται ὡς σχετική αἴτησις πρός Ὑμᾶς τόν Ἔχοντα τήν θεόθεν εὐθύνην συντονισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Τά πραχθέντα καί λεχθέντα ὑφ' Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, στό Μιλᾶνο, ἀναμοχλεύουν στή μνήμη μας τά λόγια τοῦ ἡγιασμένου Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου, ἀπευθυνομένου πρός τόν ἀοίδιμο προκάτοχο καί ποδηγέτη Ὑμῶν, κυρό Ἀθηναγόρα. Γράφει ὁ Γέρων : *«Ἐπειδή βλέπω τόν μεγάλο σάλο εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας, ἐξ αἰτίας τῶν διαφόρων φιλενωτικῶν κινήσεων καί τῶν ἐπαφῶν τοῦ Πατριάρχου (Ἀθηναγόρα) μετά τοῦ Πάπα, ἐπόνεσα κι ἐγώ σάν τέκνον Της καί ἐθεώρησα καλόν, ἐκτός ἀπό τίς προσευχές μου, νά στείλω κι ἕνα μικρό κομματάκι κλωστή (πού ἔχω σάν φτωχός Μοναχός), διά νά χρησιμοποιηθεῖ κι αὐτό, ἔστω γιά μία βελονιά, διά τό πολυκομματιασμένο φόρεμα τῆς Μητέρας μας... Φαντάζομαι ὅτι θά μέ καταλάβουν ὅλοι, ὅτι τά γραφόμενά μου δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἕνας βαθύς μου πόνος διά τήν γραμμήν καί κοσμικήν ἀγάπην δυστυχῶς τοῦ πατέρα μας κ. Ἀθηναγόρα. Ὅπως φαίνεται, ἀγάπησε μιάν ἄλλην γυναίκα μοντέρνα, πού λέγεται Παπική «Ἐκκλησία», διότι ἡ Ὀρθόδοξος Μητέρα μας δέν τοῦ κάμνει καμμίαν ἐντύπωσι, ἐπειδή εἶναι πολύ σεμνή. Αὐτή ἡ ἀγάπη, πού ἀκούσθηκε ἀπό τήν Πόλι, βρῆκε ἀπήχησι σέ πολλά παιδιά του, πού τήν ζοῦν εἰς τάς πόλεις. Ἄλλωστε αὐτό εἶναι καί τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας : ἡ οἰκογένεια νά χάση τό ἱερό νόημά της, πού ὡς σκοπόν ἔχουν τήν διάλυσιν καί ὄχι τήν ἕνωσιν* **(sic).**

Μέ μία τέτοια περίπου κοσμική ἀγάπη καί ὁ Πατριάρχης μας φθάνει στή Ρώμη. Ἐνῶ θά ἔπρεπε νά δείξη ἀγάπη πρῶτα σέ μᾶς τά παιδιά του καί στή Μητέρα μας Ἐκκλησία, αὐτός, δυστυχῶς, ἔστειλε τήν ἀγάπη του πολύ μακριά. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά ἀναπαύσει μέν ὅλα τά κοσμικά παιδιά, πού ἀγαποῦν τόν κόσμο καί ἔχουν τήν κοσμικήν αὐτήν ἀγάπην, νά κατασκανδαλίση, ὅμως, ὅλους ἐμᾶς, τά τέκνα τῆς Ὀρθοδοξίας, μικρά καί μεγάλα, πού ἔχουν φόβο Θεοῦ.

Μετά λύπης μου, ἀπό ὅσους φιλενωτικούς ἔχω γνωρίσει, δέν εἶδα νά ἔχουν οὔτε ψίχα πνευματική οὔτε φλοιό. Ξέρουν, ὅμως, νά ὁμιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἑνότητα, ἐνῶ οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τόν Θεόν, διότι δέν Τόν ἔχουν ἀγαπήσει»[1].

---

[1] **ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, «Ἄγνωστη ἐπιστολή πόνου κατά οἰκουμενιστῶν καί φιλενωτικῶν», Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Ἁγίου Ὄρους 23-1-1969, *Θεοδρομία ΙΒ*[3] (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2010) 420-423.**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Α) Ποιά πανορθόδοξη ἀπόφαση;

Λαμβάνουμε υἱϊκῶς θάρρος καί ἐρωτοῦμεν Ὑμᾶς, Παναγιώτατε Δέσποτα: Ἡ μετάβαση Ὑμῶν, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, τῆς Σεπτῆς Κορυφῆς τῆς ὑπ' οὐρανόν Ὀρθοδοξίας, στό Μιλάνο ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα καί ἀπόφαση κάποιας Συνόδου Πανορθοδόξου; Θεωροῦμε ὅτι γιά ἕνα τέτοιο σοβαρό ζήτημα, πού ἅπτεται τῶν σχέσεων μέ τούς αἱρετικούς Παπικούς, θά ἔπρεπε νά ἐρωτηθοῦν ἅπασαι οἱ κατά τόπους Ἱερές Σύνοδοι τῶν Ἱεραρχῶν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί νά ὑπάρχει συγκατάθεση, ἀπόφαση, εὐλογία. Ἡ πανορθοδόξως ἀποφασισθεῖσα διεξαγωγή θεολογικοῦ διαλόγου μέ τήν ἑτεροδοξία καλύπτει τέτοιες ἐνέργειες «συγχοροστασίες καί συμπροσευχές»;

Β) Ἐκκλησιολογική σύγχυση

Εἶναι πασιφανές, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ὁμιλίες, πού ἐκφώνησε ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης στό Μιλάνο, ὅτι διδάσκετε καινοφανῆ, πρωτοφανῆ καί οἰκουμενιστική ἐκκλησιολογία, ἡ ὁποία, βεβαίως, τυγχάνει ἀλλοτρία καί ξένη πρός τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία. Ἀποδέχεσθε τίς κακόδοξες οἰκουμενιστικές θεωρίες περί «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» και «δύο πνευμόνων». Ἀναγνωρίζετε τίς αἱρετικές παρασυναγωγές τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ (Λουθηρανοί, Μεταρρυθμισμένοι) ὡς «Ἐκκλησίες» ἰσότιμες καί ἰσάξιες τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀναγνωρίζετε τόν αἱρεσιάρχη Πάπα, τούς Καρδιναλίους, τούς Πάστορες σάν νά ἔχουν ἔγκυρη ἱερωσύνη, μυστήρια καί ἀποστολική διαδοχή. Χρησιμοποιεῖτε ὁμοειδῆ θεολογία καί γιά τούς ἀλλοθρήσκους (Μουσουλμάνους, Ραββίνους). Γιά Σᾶς, Παναγιώτατε, ὅλες οἱ παραπάνω αἱρέσεις μαζί μέ τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελοῦν ἤδη τή «Μία Ἐκκλησία», ἡ ὁποία ὅμως, στόν παρόντα καιρό εἶναι διηρημένη καί προχωρᾶ πρός τήν ἑνότητά της. Γιά τοῦ λόγου τό ἀληθές, παραθέτομεν τά Ὑμέτερα λόγια ἀπό τίς ὁμιλίες Ὑμῶν :

Στό Μιλᾶνο ἀποκαλέσατε πολλάκις τόν Καρδινάλιο κ. Angelo Scola ὡς ἑξῆς: «*Σεβασμιώτατε ἀδελφέ ἐν Κυρίῳ Καρδινάλιε, Ἀρχιεπίσκοπε Μιλάνου*». Τόν θεωρεῖτε ὡς διάδοχο τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου -«*Ὁ ἐκ τῶν προκατόχων σας, Σεβασμιώτατε ἀδελφέ Καρδινάλιε, Ἅγιος Ἀμβρόσιος*»[2]- καί ὡς πνευματικό ἡγέτη μέ τά λόγια: «*ἡ ἐπέτειος αὕτη... εἶναι κυρίως προβληματισμός καί εὐθύνη ἡμῶν τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν ἔναντι τῆς*

[2] Ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-atriarxeio/17051- 2013-05-17-07-55-11

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ἀνθρωπότητος καί τοῦ κόσμου»[3]. Ἀποκαλέσατε τούς ὑπολοίπους Καρδιναλίους «*ἀδελφούς Ἱεράρχας*», τούς λαϊκούς Παπικούς «*υἱούς καί θυγατέρες ἐν Χριστῷ ἀγαπητούς*», «*ἀδελφούς καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά*». Ἀποκαλέσατε τόν κ. Enzo Bianchi τοῦ γνωστοῦ οἰκουμενιστικοῦ, οὐνιτικοῦ και μεικτοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Bose ὡς ἑξῆς: «*Ὁσιολογιώτατε κύριε Enzo Bianchi, Ἡγούμενε τῆς Μοναστικῆς Κοινότητος τοῦ Bose καί λοιπά μέλη αὐτῆς*» καί «*προσφιλή και αγαπητό*»[4]. Ἐπίσης, προσθέσατε καί τά ἐξῆς : «*Εἶδες τόν ἀδελφόν σου; εἶδες Κύριον τόν Θεόν σου*», «*ἀπευθύνομεν πρός πάντας ὑμᾶς ἐπί τῇ ἀδελφικῇ καί πνευματικῇ ταύτῃ συναντήσει τό ''Χριστός Ἀνέστη''*», «*Εὐχαριστοῦμε τόν Κύριο γιά τήν ἀδελφοσύνη πού ἐπικρατεῖ ἀνάμεσά μας, ἀνάμεσα στίς δύο ἀδελφές ἐκκλησίες μας*» καί «*ἰδού διανύομεν ὡς Ἐκκλησία*»[5].

Στήν ἡμερίδα τῆς Κων/λης, ὅπου παρίσταντο ὁ νούντσιος τοῦ Βατικανοῦ στήν Ἄγκυρα, ὁ ὁποῖος διάβασε μήνυμα τοῦ πάπα Φραγκίσκου, ἐκπρόσωποι τοῦ Παπισμοῦ καί λειτουργοί θρησκευτικῶν κοινοτήτων τῆς Πόλης, στό χαιρετισμό Ὑμῶν τούς ἀποκαλέσατε ὅλους ἀδελφούς καί συλλειτουργούς: «*Ἰδού δή τί καλόν ἤ τί τερπνόν, ἀλλ'ἤ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπί τό αὐτό*»; «*ἅγιοι καί προσφιλέστατοι ἀδελφοί καί συλλειτουργοί ἐν τῷ Ἀναστάντι Κυρίῳ*», «*ἐν Χριστῷ ἀδελφοί τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν*», «*εὐχαριστοῦντες ταῖς ἀποστειλάσαις ὑμᾶς Ἁγίαις Ἐκκλησίαις καί τοῖς σεβασμίοις συναδελφοῖς Προκαθημένοις αὐτῶν*», «*ἀδελφοί καί Πατέρες*», «*δεόμενοι τοῦ Κυρίου, ὅπως δίδῃ ἡμῖν πᾶσι καί ταῖς Ἐκκλησίαις ἡμῶν*»[6].

Παραλλήλως, στήν Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιο λέτε : «*ἐπικοινωνοῦντες πρός τήν ἐν παντί τόπω καί χρόνῳ ἐκκλησίαν*»[7].

Ἐπίσης, στίς ὁμιλίες Ὑμῶν στή Τσεχία καί Σλοβακία, παρουσίᾳ Καρδιναλίων, Εὐαγγελικῶν καί λοιπῶν «χριστιανικῶν ὁμολογιῶν», προσφωνήσατε : «*Αἰδεσιμώτατε κ. Joel Ruml, Πρόεδρε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου - Synod senior τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τῶν Τσέχων Ἀδελφῶν*», «*Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατοι καί Αἰδεσιμώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν*», «*Ἱερώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί*», «*τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά*», «*ἐκλεκτοί*

---

[3] Ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου κατά τήν ἄφιξή του στό Μιλᾶνο στίς 14-5-2013 http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17007-scola

[4] Ὁμιλία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στό μοναστήρι τοῦ Bose στίς 15-5-2013
http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17016-bose

[5] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17043-2013-05-16-15-13-14

[6] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17057-1700

[7] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17106-patriarxiki-egkiklios

ἀδελφοί καί τέκνα», «ἀδελφοί καί φίλοι ἐν Χριστῷ», «ἤλθομεν ἐνταῦθα ἵνα συμπνευματισθῶμεν μεθ'ὑμῶν πάντων», «τόν ὁποῖον (Μεγάλο Κων/νο) ἐφέτος ἅπασαι αἱ Χριστιανικαί Ἐκκλησίαι καί Ὁμολογίαι ἰδιαιτέρως τιμῶμεν», «Σεβασμιώτατοι Καρδινάλιοι κ. κ. Dominik Duka καί Miloslav VLK», «εὑρισκόμεθα σήμερον ἐν μέσῳ ἀδελφῶν ἀγαπητῶν... ρωμαιοκαθολικῶν πιστῶν»[8].

Στήν πρόποση Ὑμῶν, κατά τό γεῦμα στό μέγαρο τῆς Πράγας μέ τούς Παπικούς ἀναφέρατε : *«Ἡ γλῶσσα αὕτη ἀπετέλεσε τόν κ ρ ί κ ο ν τόν συνδέοντα ἅπαντα τόν σλαβικόν κόσμον, τόν δημιουργήσαντα μίαν σχολήν ἐντός τῆς Μιᾶς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», «Γνωρίζοντες καί κηρύττοντες... μία ἡ Ἐκκλησία ἐν Χριστῷ», «ὀφείλομεν νά ἐπισημάνωμεν ὅτι ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία», «Οἱ δύο Ἅγιοι (Κύριλλος και Μεθόδιος) ἦσαν, εἶναι καί θά εἶναι συνεκτικός κ ρ ί κ ο ς διά τούς χριστιανούς ὅλων τῶν Ὁμολογιῶν, μάλιστα δέ διά τάς Ἐκκλησίας ἡμῶν Κωνσταντινουπόλεως καί Ρώμης. Ἡ κληρονομία των εἶναι κοινή δι' ὅλους τούς χριστιανούς, ἀλλά καί διά πάντας τούς λαούς. Μελετῶντες τήν ζωήν καί ἐμβαθύνοντες εἰς τό παράδειγμά των, ἀποκομίζομεν ὠφέλειαν καί ἐμπνεόμεθα εἰς τήν ἄσκησιν τοῦ λειτουργήματος ἡμῶν ἕκαστος»*[9].

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν πρός τούς Ἀντιπροσώπους τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἐπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί τά μέλη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῆς Σλοβακίας, προσφωνήσατε τούς Παπικούς, τούς Λουθηρανούς καί τούς Μεταρρυθμισμένους ὡς ἑξῆς : *«Σεβασμιώτατε κύριε Stanislav Zvolensk, Ἀρχιεπίσκοπε τῶν ἐν Bratislava Ρωμαιοκαθολικῶν, Πρόεδρε τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἐπισκοπικοῦ Συμβουλίου Σλοβακίας», «Σεβασμιώτατε κύριε Milos Klatik, Γενικέ Ἐπίσκοπε τῆς ἐν Σλοβακίᾳ Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας, Πρόεδρε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῆς Σλοβακίας», «Σεβασμιώτατε κύριε Laszlo Fazekas, Γενικέ Ἐπίσκοπε τῆς Μετερρυθμισμένης Ἐκκλησίας, Ἀντιπρόεδρε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῆς Σλοβακίας», «Ἱερώτατοι ἅγιοι Ἀδελφοί», «Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά», «ἐκπροσώπων τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν», «Τοῦτο συνιστᾷ τήν ἱστορίαν πιστότητος-ἀπιστίας τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν», «Παρομοίως, αἱ Χριστιανικαί Ἐκκλησίαι, τάς ὁποίας ἐκπροσωπεῖτε», «αἱ ἀποστάσεις μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν μᾶς κάμνουν νά αἰσθανώμεθα τήν μοναξιάν τῆς καρδίας», «πολλοί ἐξ ἡμῶν ἐνδεδυμένοι τόν ποδήρη χιτῶνα τῆς ἱερατείας», «Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν*

---

[8] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17192-2013-05-24-10-18-16**

[9] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17192-2013-05-24-10-18-16**

Κυρίῳ, "κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι"», «Εἰς ἡμᾶς, εἰς τάς Ἐκκλησίας μας ἀνήκει σήμερον ἡ ὑποχρέωσις...»[10].

Ἐπί τῶν ἀνωτέρω ἀπαραδέκτων ἐξ ἐπόψεως θεολογικῆς, δογματικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς δηλώσεων Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐπισημαίνομεν ὅτι σφάλλετε.

Σχετικά μέ τίς κακόδοξες οἰκουμενιστικές θεωρίες περί «ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» καί «δύο πνευμόνων» καί τῆς Οὐνίας, εἶναι γνωστόν ὅτι αὐτές υἱοθετήθηκαν ἀπό τό ἀπαράδεκτο, ἐπαίσχυντο καί ἄστοχο ἐκκλησιολογικῶς κείμενο τοῦ Balamand τοῦ Λιβάνου τό 1993. Ἐκεῖ ἀναγνωρίζεται ἡ αἱρετική παρασυναγωγή τοῦ Παπισμοῦ, ὄχι μόνο ὡς «Ἐκκλησία», ἀλλά καί ὡς «ἀδελφή Ἐκκλησία» μέ τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία. Δηλαδή ἐξισώνεται ἐκκλησιολογικῶς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μέ τήν αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ. Ἐπίσης, Ὀρθοδοξία καί Παπισμός θεωροῦνται ὡς «οἱ δύο πνεύμονες», μέ τούς ὁποίους δῆθεν ἀναπνέει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ἡ προσηλυτιστική μέθοδος, ὁ Δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ, ἡ ἐπάρατη καί δαιμονική Οὐνία, ἡ ὁποία προηγουμένως καταδικάσθηκε στή Βιέννη (26-31 Ἰανουαρίου 1990) καί στό Freising τοῦ Μονάχου (6-15 Ἰουνίου 1990) ἀπό Ὀρθοδόξους καί Παπικούς θεολόγους, στό Balamand τοῦ Λιβάνου ἀθωώθηκε πανηγυρικῶς, θεωρουμένη πλέον ὡς κοινῶς ἀποδεκτός τρόπος «ἑνώσεως» Ὀρθοδοξίας καί Παπισμοῦ (οὐνιτικοῦ τύπου ἕνωση). Ἀντιλαμβανόμεθα, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι Ὑμεῖς στηρίζεσθε σέ αὐτές τίς ἀποφάσεις. Γνωρίζετε ὅμως ὅτι ἡ συμφωνία τοῦ Balamand δέν ἀποτελεῖ πανορθόδοξη ἀπόφαση, διότι δέν τήν ὑπέγραψαν ἕξι τοπικές Ἐκκλησίες (Ἱεροσολύμων, Σερβίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας, Ἑλλάδος, Τσεχοσλοβακίας)[11]. Δέν ὑπῆρξε, λοιπόν, καμμία Πανορθόδοξη Σύνοδος ἤ ἔγκριση τοῦ κειμένου τοῦ Balamand. Ἐνῷ, λοιπόν, δέν ὑπῆρξε Πανορθόδοξη υἱοθέτηση τοῦ κειμένου τοῦ Balamand, ἐν τούτοις ὑπῆρξε Πανορθόδοξη ἀπόφαση ἀκυρώσεως τοῦ κειμένου τοῦ Balamand στή Βαλτιμόρη τῆς Ἀμερικῆς στίς 9-19 Ἰουλίου τοῦ 2000, μέ τή συμμετοχή ἐκπροσώπων ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί μάλιστα καί τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου[12]. Ἐπίσης, ὁ ὅρος «ἀδελφές ἐκκλησίες» δέν ἔχει

---

[10] **http://www.amen.gr/article14042**

[11] **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ,** ***Οὐνία˙ ἡ καταδίκη καί ἡ ἀθώωση*****, ἐκδ. Βρυέννιος, Θεσσαλονίκη 2002.**

[12] **Ἀριθμός ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως 943/2000, 3736/2000. www.patriarxia.ro/ro/relatii_externe/dialogue_intercrestin_6_5.html.**

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

υἱοθετηθεῖ, οὔτε κἄν στά κείμενα τῶν Πανορθοδόξων Συνδιασκέψεων μέχρι καί σήμερα. Βεβαίως, καί Πανορθόδοξη Σύνοδος νά γινόταν, πού θά ἐνέκρινε τόν ὅρο «ἀδελφές ἐκκλησίες» καί τίς ὑπόλοιπες οἰκουμενιστικές θεωρίες, θά ἦταν ἄκυρη, διότι θά εἶχε συγκληθεῖ ὡς ληστρική, ἀφοῦ οἱ ἀποφάσεις της θά ἔρχονταν σέ ἄμεση καί πλήρη ἀντίθεση μέ τήν καθολική καί διαχρονική ἁγιογραφική, ἀποστολική, ἱεροκανονική καί πατερική παράδοση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τήν κοινή συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, πού χρησιμοποιήσατε στίς ὁμιλίες Ὑμῶν, ἐπισημαίνει καί ὑπογραμμίζει ὅτι δέν μποροῦμε, ἀπαγορεύεται ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι νά ἀποκαλοῦμε τούς ἀπίστους καί τούς αἱρετικούς «ἀδελφούς», ἐπειδή δεν ἔχουν ἀναγεννηθεῖ πνευματικῶς ἀπό τον Ἅγιο Τριαδικό Θεό διά τοῦ Ὀρθοδόξου Ἁγίου Βαπτίσματος[13].

Μετά ταῦτα, ἐρωτοῦμεν Ὑμᾶς, Παναγιώτατε Δέσποτα: Πῶς χρησιμοποιεῖτε τόν ὅρο «ἀδελφές ἐκκλησίες», ὅταν αὐτός εἶναι ἁγιοπατερικῶς ἀμάρτυρος καί μάλιστα πανορθοδόξως ἔχει ἀπορριφθεῖ καί ἀκυρωθεῖ; Διατί κάνετε ἐπιλεκτική χρήση τῶν πανορθοδόξων ἀποφάσεων;

Πλέον συγκεκριμένως, ἐρωτοῦμεν εὐλόγως: Κατά τήν Θεοτίμητον Παναγιότητα Ὑμῶν, πόσες Ἐκκλησίες ὑπάρχουν; Μία ἤ πολλές; Ὁ Χριστός ἵδρυσε Μία ἤ πολλές ἐκκλησίες; Ὁ Χριστός δέν ἵδρυσε μόνο τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅπως ὁμολογοῦμε ἅπαντες οἱ Ὀρθόδοξοι στό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας-Κων/λεως; Ἀφοῦ, λοιπόν, συμφώνως πρός τούς Ὑμέτερους Λόγους ὑπάρχουν πολλές ἐκκλησίες καί ὅλοι οἱ αἱρετικοί ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία, τότε ὑπάρχουν καί πολλοί Κύριοι, πολλές πίστεις, πολλά βαπτίσματα. Ὅμως, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος, τό στόμα τοῦ Χριστοῦ, λέει ὅτι ὑπάρχει *«εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν βάπτισμα»*[14]. Στόν ὀρθόδοξο χῶρο κάνουμε λόγο γιά Ὀρθοδοξία (ὀρθή δόξα περί Θεοῦ) καί γιά αἵρεση, πλάνη (πλανεμένη, ἐσφαλμένη, διαστρεβλωμένη δόξα περί Θεοῦ). Ἀπό πότε, ὅμως, οἱ αἱρέσεις καί οἱ αἱρετικοί ἀποτελοῦν ἐκκλησίες;

Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, τόν ὁποῖο χρησιμοποιήσατε στίς ὁμιλίες Ὑμῶν, ἐλέγχει τά ἀνωτέρω, ἑρμηνεύοντας τό ψαλμικό χωρίο

---

[13] ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Ἑρμηνεία εἰς τάς ἑπτά καθολικάς ἐπιστολάς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Ἰακώβου, Πέτρου, Ἰωάννου καί Ἰούδα*, ἐκδ. Ὀρθόδοξος Κυψέλη,Θεσσαλονίκη 1986, σσ. 600-601.

[14] Ἐφ. 4, 4-5.

«ἵνα τί ὑπολαμβάνετε ὄρη τετυρωμένα»;[15], σημειώνει ὅτι ὁ θεῖος Δαβίδ λέει αὐτόν τό λόγο πρός τούς ἐχθρούς της Ἐκκλησίας, ρωτῶντας τους : Γιατί ἐσεῖς νομίζετε πώς ὑπάρχουν ἄλλα ὄρη στερεά καί ἄσειστα, ἔξω ἀπό τήν Μία Ἐκκλησία τῶν εὐσεβῶν καί Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν; Δηλαδή, γιατί νομίζετε πώς οἱ ἄλλες συναγωγές καί τά συστήματα τῶν ἀσεβῶν καί κακοδόξων εἶναι ὄρη στερεά καί ἀκίνητα, ἐνῶ δέν εἶναι; Παραθέτει, ἐπίσης, καί τή μαρτυρία τοῦ μεγάλου ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος λέει : *«ἐπιτιμᾷ οὖν τοῖς τάς τῶν αἱρετικῶν Ἐκκλησίας ὑπολαμβάνουσιν εἶναι τετυρωμένας, ἤγουν συνεστηκυίας καί στερεάς· οὐδέν γάρ ἐν αὐταῖς τό δυνάμενον τρέφειν εἰς ἕξιν πνευματικήν»*[16].

Ἀναγνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τόν Παπισμό ὡς «Ἐκκλησία»; Εἶναι, ὅμως, «ἐκκλησία» ἤ αἵρεσις; Πλῆθος Ὀρθοδόξων Συνόδων ἔχουν καταδικάσει τόν Παπισμό ὡς αἵρεση. Ἀναφέρουμε ἐνδεικτικά ὁρισμένες: Τήν Σύνοδο τοῦ 879-880 στήν Κωνσταντινούπολη, ἐπί τοῦ Πανσέπτου Προκατόχου Ὑμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατρός καί Ἰσαποστόλου Μεγάλου Φωτίου. Ἡ Σύνοδος αὐτή, πού στή συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας θεωρεῖται ὡς ἡ Η' Οἰκουμενική, ἐπειδή σέ αὐτή συμμετεῖχαν ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν Πατριαρχείων καί τοῦ τότε Ὀρθοδόξου Πάπα τῆς Ρώμης Ἰωάννου τοῦ Η' καί οἱ ἀποφάσεις της ἔγιναν ὁμόφωνα ἀποδεκτές, καταδίκασε ὡς αἱρετική τή διδασκαλία τοῦ Filioque. Ἡ διδασκαλία αὐτή ἐπεκράτησε δυστυχῶς ὡς ἐπίσημη διδασκαλία τοῦ Παπισμοῦ, ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 11ου αἰῶνος (1014) μέχρι σήμερα. Ἡ καταδίκη αὐτή ἰσχύει κατ' ἐπέκτασιν καί διά τήν αἵρεση τῶν Προτεσταντῶν, ἐπειδή καί αὐτοί ἀποδέχονται τήν αἱρετική αὐτή διδασκαλία. Ὁ Παπισμός, ἀποδεχόμενος ἐκ τῶν ὑστέρων, μετά ἀπό ἕνα αἰῶνα καί πλέον, μία αἱρετική διδασκαλία, πού εἶχε ἤδη καταδικάσει μαζί μέ τά ἄλλα Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα, αὐτοαναιρεῖται καί αὐτοκαταδικάζεται ὡς αἵρεση. Πέραν τούτου, ὅλες οἱ ἑπόμενες Ὀρθόδοξοι Σύνοδοι, ὅπως οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδοι τοῦ 1170, 1341, 1450, 1722, 1838, 1895, ἀπεριφράστως καταδικάζουν τόν Παπισμό ὡς αἵρεση[17]. Ἐπίσης, ἐκτός ἀπό τόν Μέγα Φώτιο, ὅλοι οἱ μετά τό σχίσμα τοῦ 1054 ἅγιοι, ὅπως ὁ ἅγιος Γερμανός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ἅγιος Συμεών

---

[15] Ψαλμ. 67, 17.

[16] ΜΟΝΑΧΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΖΙΓΑΒΗΝΟΣ - ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Ἑρμηνεία εἰς τούς ΡΝ' ψαλμούς τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ*, τ. Β', ἐκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1996, σ. 180.

[17] ΠΡΕΣΒ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ συμπροσευχή μέ αἱρετικούς. Προσεγγίζοντας τήν κανονική πράξη τῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσσαλονίκη 2009, σσ. 40-42.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Θεσσαλονίκης, ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς κ.ἄ.[18], ὁμοφώνως καταδικάζουν τόν Παπισμό ὡς αἵρεση. Ὁ Παπισμός δέν εἶναι «Ἐκκλησία», ἀλλά κράτος, τό Βατικανό. Οὔτε εἶναι «Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία». Δέν εἶναι οὔτε Ρωμαΐϊκη, οὔτε Καθολική, οὔτε Ἐκκλησία. Δέν ἔχει σχέση μέ τήν Ρωμηοσύνη, οὔτε μέ τή Ρωμανία. Δέν εἶναι Καθολική, ἀφοῦ χωρίσθηκε μόνη της ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τό 1054 μ.Χ. Δέν εἶναι Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἔγινε κράτος, ὑποκύπτοντας στόν τρίτο πειρασμό τοῦ Χριστοῦ. Δέχθηκε ὁ Παπισμός τήν πρόταση τοῦ διαβόλου νά τόν προσκυνήσει καί νά τόν κάνει κοσμικό παντοκράτορα τῆς γῆς. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμαστε ἡ ὀρθή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμαστε Ρωμηοί, σέ μᾶς ἀνήκει ἡ Ρωμανία, ἡ Ρωμηοσύνη. Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ ἀληθής Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία.

Πάνω στήν ἀνωτέρω ἐσφαλμένη θεολογική ἀντίληψη, Παναγιώτατε Δέσποτα, πολύ εὔστοχα παρατηρεῖ ὁ αἰδεσιμολογιώτατος πρεσβύτερος π. Ἀναστάσιος Γκοτσόπουλος τῆς τῶν Πατρέων Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας: «*...μήπως ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἔπαψε ἀπό τό 787 μ.Χ. νά αὐτοπροσδιορίζεται καί νά ἀντιδιαστέλλεται ἀπό τήν πλάνη, τό ψέμα καί τήν αἵρεση; Ἡ ἄποψη αὐτή δέν ὁδηγεῖ σέ αὐτοαναίρεση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας; Τί θά συμβεῖ, ἄν αὐτή ἡ συλλογιστική, ὅτι, ἐπειδή γιά τόν Παπισμό, ὁ ὁποῖος παρουσιάστηκε μετά τόν 9ο αἰώνα, δέν ἔχει ἀποφανθεῖ κάποια Οἰκουμενική Σύνοδος, κανένας Ὀρθόδοξος καί μάλιστα ὑπεύθυνος ποιμένας, δέν ἔχει τό δικαίωμα νά τόν χαρακτηρίζει ὡς αἵρεση, τήν ἐπεκτείνουμε καί σέ ἄλλες αἱρέσεις; Διερωτῶμαι γιά τούς Ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, τούς Μορμόνους, τούς Πεντηκοστιανούς, τούς τηλευαγγελιστές κ.ο.κ., ποιά Οἰκουμενική Σύνοδος ἔχει ἀποφανθεῖ; Ἤ μήπως καί αὐτοί δέν εἶναι αἱρετικοί*»[19];

Πῶς εἶναι δυνατόν Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ὁ πνευματικός ἡγέτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, νά διαλέγεσθε μέ τόν ἀμετανόητο Παπισμό, ὅταν αὐτός δέν ἔχει ἀποκηρύξει τίς πάμπολλες αἱρέσεις του καί δέν ἔχει δείξει ἴχνος μετανοίας; Ἤ μήπως δέν εἶναι φοβερές καί τρομερές αἱρέσεις Α) ἡ κρατική ὑπόσταση καί δομή τοῦ Βατικανοῦ μέ ὑπουργεῖα καί ὑπουργούς καί τράπεζες, β) τό Filioque (ἡ ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ), γ) ἡ κτιστή Θεία Χάρις, δ) τό πρωτεῖο ἐξουσίας, ε) ἡ κατοχή τόσο τῆς κοσμικῆς ὅσο καί τῆς

---

[18] Ὅ.π., σσ. 33-36.
[19] Ὅ.π., σσ. 44-45

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

πνευματικῆς ἐξουσίας ἀπό τόν Πάπα, στ) τό ἀλάθητο, ζ) οἱ θεωρίες περί ἐσχάτου κριτοῦ τῆς Ἐκκλησίας, περί αὐθεντίας, περί μοναρχικοῦ ἀξιώματος, ἐκκλήτου καί ἀναμαρτησίας, περί ἄκρου Ἀρχιερέως τοῦ Πάπα, η) τό διά ραντισμοῦ «βάπτισμα», θ) τά ἄζυμα (ὄστια), ι) ἡ μεταβολή τοῦ ἄρτου καί οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ μέ τά ἰδρυτικά λόγια καί ὄχι μέ τήν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ θεωρία τῆς μετουσιώσεως, ια) ἡ στέρηση τῆς κοινωνίας τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ στούς λαϊκούς καί ἡ παροχή σέ αὐτούς μόνο τοῦ Σώματος, ιβ) ἡ στέρηση τῆς Θείας Κοινωνίας ἀπό τά νήπια, ιγ) ἡ Μαριολατρεία, ιδ) ἡ ἄσπιλος σύλληψη καί ἡ ἐνσώματη ἀνάληψη τῆς Θεοτόκου, ιε) τό καθαρτήριο πῦρ, ιστ) τά λυσίποινα, ιζ) ἡ περίσσεια ἀξιομισθία τοῦ Χριστοῦ, ιη) ἡ περίσσεια τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων, ιθ) ἡ ἀξιομισθία τῶν ἔργων τοῦ ἀνθρώπου, κ) τά ἀγάλματα καί γενικά ἡ θρησκευτική ζωγραφική ἀντί τῆς Ὀρθοδόξου εἰκονογραφίας, κα) ἡ ὑποχρεωτική ἀγαμία τοῦ κλήρου, κβ) ἡ ἀναγνώριση σφαγέων (βλ. Στέπινατς) ὡς «ἁγίων», κγ) ἡ θεωρία περί προσβολῆς καί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, λόγω τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί γενικά τό δικανικό πνεῦμα, ἀπό τό ὁποῖο κυριαρχεῖται ὁ Παπισμός, κδ) ἡ ἀπόρριψη τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καί ἡ ἐκμετάλλευσή της ὡς ὀργάνου τῆς παπικῆς διδακτικῆς ἐξουσίας (ὁ Πάπας εἶναι ἡ Παράδοση), κε) ἡ ἄποψη ὅτι ὁ ἀλάθητος Πάπας εἶναι ὁ μοναδικός φύλακας, κριτής καί ἑρμηνευτής τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, κστ) ἡ θεώρηση τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης ὡς ὑπερφυσικοῦ δώρου τῆς Θείας Χάριτος, πού προστέθηκε 'κατά συμβεβηκός' στό 'κατ'εἰκόνα', τό ὁποῖο νοεῖται μέσα σέ πλαίσια αὐτάρκειας καί στατικότητας, κζ) ἡ ἀπώλεια τῆς ἀρχέγονης δικαιοσύνης καί ἡ διατήρηση ἀλωβήτου καί σώου τοῦ κατ'εἰκόνα, κη) ἡ «πάσχουσα ἐκκλησία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό τούς πιστούς, πού βρίσκονται στό καθαρτήριο πῦρ, κθ) ἡ ἀπόρριψη τῆς ἰσότητος τῶν ἐπισκόπων, λ) τό συγκεντρωτικό καί ἀπολυταρχικό διοικητικό σύστημα μέ ἀπόλυτο μονάρχη τόν Πάπα, πού εἰσήγαγε τόν παποκαισαρισμό, λα) τά μοναχικά τάγματα καί ὁ ὀργανωτικός-κοινωνικός χαρακτήρας τοῦ μοναχισμοῦ, λβ) ὁ ἀπρόσωπος καί δικανικός χαρακτήρας τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως, λγ) ἡ ἐπάρατη Οὐνία, δούρειος ἵππος τοῦ Παπισμοῦ;

Ἐνῷ παγκοσμίως τό σπίτι τοῦ παπισμοῦ κλονίζεται ἐπικίνδυνα λόγῳ τῆς ἐκκοσμικεύσεως, τῆς αὐτοδικαιώσεως τῶν παπικῶν, τῆς ἀνηθικότητός τους, τῶν σκανδάλων παιδεραστίας, τῶν οἰκονομικῶν σκανδάλων, Ὑμεῖς, Παναγιώτατε Δέσποτα, στηρίζετε τόν παπισμό. Χαρακτηριστικά παραδείγματα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καί τῆς

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

θεοεγκαταλείψεως τῶν Παπικῶν εἶναι καί τά δύο ἑπόμενα : α) στίς 29-4-2012 στήν Αὐστρία στήν πόλη Hartberg ἔγινε παπική πασχαλινή παιδική «Λειτουργία» μέ κούνελο[20], καί β) παπικός «ἱερεύς» ντυμένος κλόουν. Σέ «φωτογραφία (πού κυκλοφορήθηκε ἐμφαίνεται) ντυμένος κλόουν ὁ Ρωμαιοκαθολικός "ἱερέας" Grzegorz Wita καί Καθηγητής τοῦ τμήματος Οἰκουμενικῆς Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Σιλεσίας στό Κατοβίτσε (Katowicach) Πολωνίας. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπό συνέδριο γιά τήν ἱεραποστολή στούς νέους». Μάλιστα στίς 19.12.2010 εἶχε πραγματοποιηθεῖ καί παπική λειτουργία, κατά τήν ὁποία οἱ συμμετέχοντες, ἀπό τόν «ἱερέα» μέχρι καί τόν τελευταῖο πιστό, ἦταν ντυμένοι σάν κλόουν, διακοσμώντας ἀκόμη καί τόν ἴδιο τόν ναό μέ μπαλόνια καί ἄλλα σύνεργα, τά ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ κλόουν, γιά νά διασκεδάζουν τά μικρά παιδιά[21].

Ἔχουν, λοιπόν, «ἱερωσύνη» αὐτοί, πού ντύνονται σάν καρνάβαλοι; Ἔχουν ἰσχύ τά «μυστήριά» τους, ὅπως θέλουν νά μᾶς πείσουν οἱ οἰκουμενιστικοί κύκλοι; Μποροῦμε νά ταυτιστοῦμε μέ αἱρετικούς, οἱ ὁποῖοι μετατρέπουν τούς ναούς τους σέ θέατρα μέ χορῳδίες, τραγουδιστές, σκύλους καί τώρα καί κλόουν; Κατά τά ἄλλα, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὁμιλεῖτε περί τῆς μαρτυρίας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως στούς διαλόγους καί περί διατηρήσεως τῆς ἀμωμήτου πίστεως.

Ἀναγνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, καί τόν Προτεσταντισμό ὡς «Ἐκκλησία». Εἶναι, ὅμως, «ἐκκλησία» ἤ αἵρεση; Οἱ αἱρετικοί Λουθηροκαλβῖνοι ἤ Προτεστάντες ἤ Διαμαρτυρόμενοι ὀνομάζονται Χριστιανοί, ἀλλά εἰς μάτην περιφέρουν τό ὄνομα καί καυχῶνται ὅτι εἶναι Χριστιανοί, διότι δέν ἔχουν μέρος μέ τό Χριστό. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι μόρφωση μόνο ἔχουν Χριστιανισμοῦ, τήν δέ δύναμή του ἀρνήθηκαν, διότι : α) Δέν παραδέχονται τό ἀειπάρθενο τῆς Θεοτόκου, ἀλλά λένε οἱ κατάρατοι ὅτι Αὐτή, μετά τήν ἄφθορη καί ὑπερφυῆ σύλληψή της καί τόν ἀνερμήνευτο τόκο τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ συνεμίγη μέ τόν Ἰωσήφ, ἔτεκε ἀπό αὐτόν κι ἄλλα τέκνα, ὅπως οἱ μνημονευόμενοι στό ἱερό Εὐαγγέλιο ἀδελφοί τοῦ Κυρίου, στήν πραγματικότητα τέκνα τῆς θανούσης γυναικός τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ. β) Δέν ἀποδίδουν καμμία τιμή καί ὑπεροχή σέ Αὐτήν, ὡς πρός τήν ἀρετή καί τήν ἁγιότητα πάνω ἀπό ὅλους καί ὅλες τούς ἁγίους, ἀλλά ἰσχυρίζονται οἱ μικροί ὅτι εἶναι κοινή γυναῖκα, δηλ. ὅπως μία ἀπό τίς γυναῖκες τοῦ κόσμου! γ) Δέν

[20] aktines.blogspot.com/2012/04/blog-post_6621html

[21] http://aktines.blogspot.com/2010/12/blog-post_2188.html καί Ὀρθόδοξος Παρατηρητής, *Ὀρθόδοξος Τύπος* (4-5-2012) 4.

παραδέχονται ὅτι πρέπει νά παρακαλεῖται ἡ Θεοτόκος καί οἱ ὑπόλοιποι ἅγιοι γιά τήν σωτηρία καί βοήθεια τῶν ἀνθρώπων καί ὅτι θαυματουργεῖ ὁ Θεός διά τῶν ἁγίων! δ) Δέν προσκυνοῦν τίς ἅγιες εἰκόνες, τόν τίμιο Σταυρό, τό ἱερό Εὐαγγέλιο κτλ., δηλ. εἶναι νέοι εἰκονομάχοι. ε) Δέν προσεύχονται κατ' ἀνατολάς, δέν κάνουν τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, οὔτε γονυκλισίες ἤ μετάνοιες κτλ. στ) Ἀπορρίπτουν ὡς ἄσκοπο τό νά μνημονεύομε καί νά δεόμεθα ὑπέρ τῶν κεκοιμημένων ζ) Παντελῶς ἀποδοκιμάζουν οἱ ἄφρονες τήν ἐξομολόγηση καί τόν κανόνα τοῦ πνευματικοῦ! η) Ἀποβάλλουν τή θεοπνευστία, τήν αὐθεντία καί τό ἀλάθητο τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. θ) Δέ δογματίζουν τή μεταβολή, δηλ. ὅτι ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μεταβάλλονται σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ μέ τήν θεία ἐπίκληση τοῦ ἱερέως, ἀλλά ὅτι ἡ θεία μυσταγωγία γίνεται ἁπλῶς σέ ἀνάμνηση τοῦ μυστικοῦ Δείπνου! ι) Πιστεύουν στό διπλό ἀπόλυτο προορισμό, σύμφωνα μέ τόν ὁποῖο, ὁ Θεός, ἄλλους προορίζει γιά τήν αἰώνιο ζωή καί ἄλλους γιά τήν αἰώνια κόλαση. ια) Ἀπορρίπτουν τήν Ἱερά Παράδοση καί τούς ἁγίους Πατέρες καί θεωροῦν τήν Ἁγία Γραφή ὡς τή μοναδική πηγή Ἀποκαλύψεως (sola scriptura). ιβ) Ἀρνοῦνται τήν ὁρατή Ἐκκλησία καί πιστεύουν στήν ἀόρατη καί ἰδανική Ἐκκλησία. ιγ) Υἱοθετοῦν τήν αἵρεση τοῦ Filioque. ιδ) Ὑποστηρίζουν τήν αἱρετική διδασκαλία γιά τήν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Χριστοῦ σωματικῶς, τή γνωστή ubiquitas. ιε) Ἀπορρίπτουν τήν Ἱεραρχία μέ τήν Ὀρθόδοξη ἔννοια καί τήν ἱερωσύνη ὡς μυστήριο. ιστ) Περιορίζουν τόν ἀριθμό τῶν μυστηρίων μόνο σέ δύο, τό βάπτισμα καί τή θεία Εὐχαριστία, στηριζόμενοι στούς ἱδρυτικούς λόγους τοῦ Χριστοῦ. ιζ) Ἀπορρίπτουν τήν Ὀρθόδοξη εἰκονογραφία. ιη) Θεωροῦν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν σώζεται, σώζεται μέ μόνη τή Χάρη τοῦ Θεοῦ (sola gratia) καί μέ μόνη τή πίστη (sola fide) καί ὅτι στήν παροῦσα ζωή ὁ πιστός εἶναι ταυτόχρονα δίκαιος καί ἁμαρτωλός (simul justus et peccator). ιθ) Τοποθετοῦν τή θέωση τοῦ ἀνθρώπου στή μετά θάνατον ζωή. κ) Πρεσβεύουν ὅτι μέ τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων, τό κατ'εἰκόνα ἐξαχρειώθηκε, καταστράφηκε τελείως. κα) Κάθε προτεστάντης εἶναι αὐτός ἀπό μόνος του ἡ Ἐκκλησία, ἡ Παράδοση. Αὐτός κατέχει τό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο. Κάθε προτεστάντης εἶναι κι ἕνας πάπας. Ἐνῷ δηλ. στόν Παπισμό ἔχουμε ἕνα Πάπα, στόν Προτεσταντισμό ἔχουμε πολλούς Πάπες. κβ) Ἐπιτρέπουν τήν ἱερωσύνη τῶν γυναικῶν καί τήν χειροτονία ὁμοφυλοφίλων[22].

---

[22] ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ, «Ἡ θεολογική ταυτότητα τοῦ Προτεσταντισμοῦ», *Οἰκουμενισμός· Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις*, Πρακτικά διορθοδόξου ἐπιστημονικοῦ συνεδρίου, Αἴθουσα τελετῶν Α.Π.Θ. 20-24/9/2004, τ. Β', σσ. 859-869.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Τί μεγάλη διάσταση ὑπάρχει μεταξύ ἡμῶν καί τῶν διαμαρτυρομένων! Γιατί δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό μεταξύ φωτός καί σκότους, μεταξύ Χριστοῦ καί Βελίαρ! Ὁ Θεός, λέει ὁ θεῖος Χρυσόστομος, εἶναι παντοῦ, ὄχι ὅμως καί στήν καρδιά τοῦ ἀσεβοῦς. Αὐτοί, κατά τό γεγραμμένο, «*ηὐλίσθησαν ἐν τόποις, οὗ οὐκ ἐπισκοπεῖται γνῶσις*»[23], δηλ. δέν ἐπισκοπεῖ ὁ Κύριος. Μεταξύ ἡμῶν καί αὐτῶν εἶναι ἀδύνατο ποτέ νά γίνει ἕνωση. Ἡ διάσταση εἶναι τόση, ὅση μεταξύ Θεοῦ καί διαβόλου. Τόσο χωρισμένοι εἶναι οἱ Λουθηροκαλβῖνοι ἀπό τούς Ὀρθοδόξους. Ὅσοι ἀποδύονται στόν ἀγώνα τῆς ἑνώσεως ἐφορμοῦνται ἀπό ἰδιαίτερα αἴτια! Αὐτό εἶναι ἀναντίρρητο! Ὅταν ἀκούσουμε ὅτι ὁ διάβολος σωφρονίσθηκε καί ἑνώθηκε μέ τά ἀγγελικά τάγματα, τότε θά πιστεύσουμε ὅτι εἰλικρινῶς θά ἑνωθοῦν καί οἱ Διαμαρτυρόμενοι μέ ἐμᾶς[24]!

Ὡς φυσικός ἀπότοκος τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν αἱρέσεων ὡς «Ἐκκλησιῶν» ἐκ μέρους Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀκολουθεῖ ἡ ἀναγνώριση ἐγκυρότητος τοῦ βαπτίσματος, τῆς ἱερωσύνης καί τῶν μυστηρίων τους.

Τά μυστήρια, ὅμως, τῶν αἱρετικῶν εἶναι ἀνυπόστατα, γιατί οἱ αἱρετικοί στεροῦνται τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λόγῳ τῶν αἱρέσεων καί τῆς ἀποκοπῆς τους ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία. Κατά τόν νζ' ἱερό Κανόνα τῆς Καρθαγένης, τά μυστήρια τῶν αἱρετικῶν συντελοῦν στήν καταδίκη τους : «*ἐν ᾗ (τῇ μιᾷ ἐκκλησίᾳ) πάντα τά ἁγιάσματα σωτηριωδῶς αἰώνια καί ζωτικά περιλαμβάνονται ἅτινα τοῖς ἐπιμένουσιν ἐν τῇ αἱρέσει, μεγάλην τῆς καταδίκης τήν τιμωρίαν πορίζουσιν, ἵνα, ὅπερ ἦν αὐτοῖς ἐν τῇ ἀληθείᾳ πρός τήν αἰώνιον ζωήν ἀκολουθητέον φωτεινότερον, τοῦτο γένηται αὐτοῖς ἐν τῇ πλάνῃ σκοτεινότερον καί πλέον καταδεδικασμένον· ὅπερ τινές ἔφυγον καί τῆς ἐκκλησίας τῆς καθολικῆς μητρός τά εὐθύτατα ἐπιγνόντες, πάντα ἐκεῖνα τά ἅγια μυστήρια φίλτρῳ τῆς ἀληθείας ἐπίστευσαν καί ὑπεδέξαντο*».

Στούς αἱρετικούς δέν ὑφίσταται κἂν ἀληθές βάπτισμα ἤ χρῖσμα («*ἀσφαλῶς κρατοῦμεν, μηδένα βαπτίζεσθαι δύνασθαι ἔξω της καθολικῆς ἐκκλησίας· ἑνός ὄντος βαπτίσματος καί ἐν μόνη τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ὑπάρχοντος·... ὅθεν οὐ δύναται χρῖσμα τό παράπαν παρά τοῖς αἱρετικοῖς εἶναι*»). Ὁ λόγος εἶναι προφανής· «*παρά δέ τοῖς αἱρετικοῖς, ὅπου ἐκκλησία οὐκ ἔστιν, ἀδύνατον ἁμαρτημάτων ἄφεσιν λαβεῖν*» καί «*οὐ γάρ δύναται ἐν μέρει ὑπερισχύειν· εἰ ἠδυνήθη βαπτίσαι, ἴσχυσε καί Ἅγιον Πνεῦμα δοῦναι· εἰ οὐκ ἠδυνήθη, ὅτι ἔξω ὤν, Πνεῦμα Ἅγιον οὐκ ἔχει, οὐ δύναται τόν*

---

[23] Παρ. 19, 23.

[24] ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Χρηστοήθεια τῶν Χριστιανῶν*, ἐκδ. Ρηγόπουλος, Θεσσαλονίκη 1999, σσ. 410-413.

ἐρχόμενον βαπτίσαι, ἑνός ὄντος τοῦ Βαπτίσματος καί ἑνός ὄντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί μιᾶς ἐκκλησίας ὑπό Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐπάνω Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου ἀρχῆθεν λέγοντος τῆς ἑνότητος τεθεμελιωμένης· καί διά τοῦτο τά ὑπ' αὐτῶν γινόμενα ψευδῆ καί κενά ὑπάρχοντα, πάντα ἐστίν ἀδόκιμα»[25]. Ὁ Κανόνας αὐτός δέν ἀποτελεῖ κάτι τό καινοφανές στήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἀπήχηση τῆς ἐκκλησιολογίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· «*ἕν σῶμα καί ἕν Πνεῦμα, καθώς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν βάπτισμα*»[26]. Κάθε ἄλλη θεώρηση θά ἀνέτρεπε αὐτή τήν ἐκκλησιολογική βάση[27]. Γιατί, ἀπό τή μιά, ἄν μία εἶναι ἡ Καθολική, Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἕνα εἶναι τό ἀληθές Βάπτισμα, πῶς μπορεῖ νά εἶναι ἀληθές τό Βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν, ἀφοῦ αὐτοί δέν εἶναι μέσα στήν Καθολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀλλά ἀπεκόπηκαν ἀπό αὐτή διά τῆς αἱρέσεως; Ἀπό τήν ἄλλη, ἄν εἶναι ἀληθές τό Βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν, εἶναι ἀληθές καί τό Βάπτισμα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τότε, λοιπόν, δέν εἶναι ἕνα βάπτισμα, καθώς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βοᾶ, ἀλλά δύο, τό ὁποῖο εἶναι ἀτοπώτατο.

Σχετικά μέ τήν χειροτονία καί τήν ἱερωσύνη τῶν αἱρετικῶν χαρακτηριστική εἶναι ἡ φράση τοῦ ξη΄ Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «*...τούς γάρ παρά τῶν τοιούτων (τῶν αἱρετικῶν) βαπτισθέντας, ἤ χειροτονηθέντας, οὔτε πιστούς, οὔτε κληρικούς εἶναι δυνατόν*». Ἑρμηνεύοντας ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης τόν ἐν λόγω Κανόνα, λέει ὅτι αὐτοί, πού βαπτίσθηκαν ἤ χειροτονήθηκαν ἀπό αἱρετικούς, δέν μποροῦν καθόλου νά εἶναι Χριστιανοί μέ τό αἱρετικό αὐτό βάπτισμα ἤ καλύτερα μόλυσμα, οὔτε Ἱερεῖς καί Κληρικοί μέ τήν αἱρετική αὐτή χειροτονία. Γι'αὐτό αὐτοί ἀκινδύνως καί βαπτίζονται ἀπό τούς ὀρθοδόξους Ἱερεῖς καί χειροτονοῦνται ἀπό τούς ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους. Γι'αὐτό καί ὁ Μ. Βασίλειος γράφοντας πρός τούς Νικοπολίτες, λέει ὅτι δέν θά συναριθμήσει ποτέ μαζί μέ τούς ἀληθεῖς ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνον πού χειροτονήθηκε καί ἔλαβε προστασία λαοῦ ἀπό τά βέβηλα χέρια τῶν αἱρετικῶν, πρός ἀνατροπή τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Προσθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος καί τή μαρτυρία τοῦ σχολιαστοῦ Βαλσαμῶνος, ὁ ὁποῖος λέει ὅτι, ἄν αἱρετικός ἱερεύς ἤ διάκονος βαπτισθεῖ (ἤ μυρωθεῖ) ἡ προτέρα του ἱερωσύνη, ἐπειδή εἶναι μιαροσύνη, λογίζεται ὡς ἀνύπαρκτη. Ἄν, ὅμως, μετά ἀπό αὐτά βρεθεῖ ἄξιος, γίνεται καί ἱερεύς καί Ἀρχιερεύς. Ἐπειδή, λοιπόν, σύμφωνα μέ

---

[25] Κανών Καρχηδόνος.
[26] Εφ. 4, 4-5.
[27] ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ἡ ποιμαντική διακονία κατά τούς Ἱερούς Κανόνες*, ἐκδ. Ἄθως, Ἀθήνα 2003, σσ. 156-157.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

τόν παρόντα Ἀποστολικό Κανόνα, οἱ αἱρετικοί δέν ἔχουν ἱερωσύνη, ἄρα καί τά ἱερουργούμενα ἀπό αὐτούς εἶναι κοινά καί ἄμοιρα Χάριτος καί ἁγιασμοῦ[28]. Ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης : «Ἡ ἱερωσύνη στό πλαίσιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἱερωσύνη τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός τελεῖ τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Του διά τῶν Ἐπισκόπων καί Ἱερέων Του. Ἡ ἱερωσύνη, ὅπως ἄλλωστε καί ὅλα τά μυστήρια, ἀποτελεῖ λειτουργική φανέρωση τῆς Ἐκκλησίας (ἡ Ἐκκλησία "*σημαίνεται ἐν τοῖς μυστηρίοις*", κατά τόν Ἅγιο Νικόλαο Καβάσιλα). Τοῦτο σημαίνει ὅτι, γιά νά ὑπάρχουν μυστήρια, πρέπει προηγουμένως νά ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία. Τά μυστήρια εἶναι σάν τά κλαδιά ἑνός δένδρου. Ζωντανά κλαδιά, πού ἀνθοῦν καί καρποφοροῦν, μποροῦν νά ὑπάρχουν μόνον, ὅταν αὐτά εἶναι ὀργανική προέκταση τοῦ δένδρου, ὅταν δηλαδή εἶναι ὀντολογικά συνδεδεμένα μέ τόν κορμό τοῦ δένδρου»[29].

Εἶναι φανερό πλέον, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι διαχέετε τό πνεῦμα τοῦ συγχρόνου διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, γι'αὐτό καί δέχεσθε, ὀνομάζετε καί ἀναγνωρίζετε τίς αἱρέσεις ὡς «Ἐκκλησίες», ἐρχόμενος σέ πλήρη ἀντίθεση καί ἀντίφαση μέ τήν διαχρονική παράδοση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τόν κάθε πιστό, ὅμως, θά πρέπει νά τόν ἐνδιαφέρει τί λέει, τί διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Ἁγία Γραφή, τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, οἱ ἅγιες καί Οἰκουμενικές Σύνοδοι, οἱ ἱεροί Κανόνες καί οἱ ἅγιοι Πατέρες.

Ταπεινῶς ἐρωτῶμεν, Παναγιώτατε Δέσποτα : Διατί, ἐνῷ ἀποδίδετε τίτλους ἐκκλησιαστικότητος στούς πρόδηλα κακοδόξους αἱρετικούς, δέν προβαίνετε στήν μαζί τους διαμυστηριακή κοινωνία; Αὐτό δέν ἀποτελεῖ τήν πλέον κραυγαλέα ἀπόδειξη τῆς κακοδοξίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Ἄν πράγματι πιστεύετε τίς διακηρύξεις Ὑμῶν, ἡ μυστηριακή διακοινωνία εἶναι μονόδρομος, γιατί ἄλλως ἀποδεικνύετε μέ τήν στάση Ὑμῶν τήν ἀνυπαρξία τῶν τίτλων ἐκκλησιαστικότητος, πού ἀποδίδετε στούς ψευδεπισκόπους τῶν κακοδόξων!!! Καί ἀποδεικνύεται ἀκόμη ὅτι αὐτή ἡ στάση ἀποτελεῖ «εὐφυᾶ διπλωματία» ἀλλά χωρεῖ διπλωματία στά τῆς πίστεως;

Γ) Τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων

[28] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 89-91.

[29] ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ, «Εἶναι οἱ ἑτερόδοξοι μέλη τῆς Ἐκκλησίας;», *Ἐν Συνειδήσει· Οἰκουμενισμός· Ἱστορική καί κριτική προσέγγιση*, ἐκδ. Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἅγια Μετέωρα Ἰούνιος 2009, σσ. 80-81.

Στίς ὁμιλίες Ὑμῶν καί ἰδιαιτέρως στήν Πατριαρχική καί Συνοδική ἐγκύκλιό Ὑμῶν[30] ἀναφέρεσθε, Παναγιώτατε Δέσποτα, στό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων καί στήν ἀνεξιθρησκεία καί προσπαθεῖτε νά στηρίξετε τήν παναίρεση τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ, βασιζόμενος στήν ἀνεξιθρησκεία τοῦ Διατάγματος, τό ὁποῖο, ὅμως, δέν ἔχει καμμία σχέση μέ ὅσα σήμερα τεκταίνονται στό χῶρο τοῦ διαθρησκειακοῦ καί διαχριστιανικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος δέν προβάλλει τήν μοναδικότητα τοῦ Εὐαγγελίου, δέν εὐνοεῖ τό Χριστιανισμό, ὅπως τόν εὐνόησε τό «Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων» καί ἡ μετέπειτα ἰσαπόστολη δράση τοῦ Μ. Κωνσταντίνου. Ἀντίθετα μᾶς ἐπιστρέφει στό πρό Χριστοῦ σκότος τῆς ἰσότητος καί ἰσοτιμίας τῶν θρησκειῶν, τῆς ἀνεξιθρησκίας, στήν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν», ὅπως περιγράφεται στό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο : «*Γῆ Ζαβουλὼν καί γῆ Νεφθαλείμ, ὁδόν θαλάσσης πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα, καί τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καί σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς*»[31].

Κατ'ἀρχήν δέν εἶναι ἀκριβές ὅτι τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων καθιέρωσε την ἀνεξιθρησκεία. Το Διάταγμα ἐκφράζει περισσότερο τή θέληση καί τήν ἀπόφαση τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, καί λιγότερο τοῦ Λικινίου, νά παύσουν οἱ φοβεροί και ἄδικοι διωγμοί τῆς ρωμαϊκῆς πολιτείας ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν και νά ἐπιτραπεῖ καί εἰς αὐτούς να ἀσκοῦν ἐλεύθερα τά τῆς πίστεως καί τῆς λατρείας τους, ὅπως αὐτό αὐτονοήτως ἴσχυε γιά τούς ἄλλους ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας, ἀκόμη καί γιά τούς Ἰουδαίους.

Γιά νά μη φανεῖ δέ στούς εἰδωλολάτρες ὅτι ἡ πολιτεία ἐγκαταλείπει τήν πατρῴα θρησκεία τῆς πλειονότητος τῶν ὑπηκόων καί στρέφεται ἐμφανῶς ὑπέρ τῶν μέχρι τότε μετά μίσους διωκομένων Χριστιανῶν, πού ἀποτελοῦσαν μειονότητα, οἱ ἀποφάσεις τῶν Μεδιολάνων ἐμφανίσθηκαν ὡς εἰσηγούμενες τήν ἀνεξιθρησκεία γιά ὅλους τούς ὑπηκόους τῆς αὐτοκρατορίας, ὥστε νά ἀποτρέπονται σκέψεις γιά εὔνοια ὑπέρ τῶν Χριστιανῶν, καί αὐξηθεῖ το μῖσος ἐναντίον τους.

Εἶναι, ὅμως, σαφές ἀπό τήν ἱστορική πραγματικότητα ὅτι ὁ συγκρητισμός, ἡ ἀνάμειξη δηλαδή διαφόρων θρησκειῶν, πού ἐπιστεύοντο ἐλεύθερα στή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία, ἐκ τῆς ὁποίας ἀναμείξεως προῆλθε καί τό κίνημα τοῦ Γνωστικισμοῦ, ἀποτελεῖ βασικό γνώρισμα τῆς θρησκευτικῆς πολιτικῆς τῶν πρό τοῦ Μ.

---

[30] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17106-patriarxiki-egkiklios

[31] Ματθ. 4, 15-16.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Κωνσταντίνου Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἑπομένως καί πρό τοῦ «Διατάγματος τῶν Μεδιολάνων» ὑπῆρχε ἀνεξιθρησκεία, ἡ ὁποία ἐξαιροῦσε ἀδίκως μόνο τούς Χριστιανούς. Γιά τό λόγο αὐτό τό «Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων» δέν πρέπει νά θεωρεῖται ὅτι εἰσηγεῖται τή γενική ἀρχή τῆς ἀνεξιθρησκίας, ἀλλά κυρίως ὅτι θεραπεύει τήν ἄνιση μεταχείριση τῶν Χριστιανῶν, σέ σχέση μέ τούς ὀπαδούς τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Αὐτό φαίνεται καί ἀπό τό κείμενο τοῦ «Διατάγματος», τό ὁποῖο ἐξέδωκε στίς 15 Ἰουνίου τοῦ 313 ὁ Λικίνιος, μετά τήν θριαμβευτική του εἴσοδο στή Νικομήδεια καί τό ἀπηύθυνε πρός τόν ἔπαρχο τῆς Βιθυνίας. Πρόκειται δηλαδή γιά διάταγμα, πού ἐξέδωκε ὁ Λικίνιος στή Νικομήδεια, μέ βάση τή συμφωνία τῶν Μεδιολάνων[32].

Ἑπομένως, οἱ ἀποφάσεις τῶν Μεδιολάνων ἐνέταξαν κατ᾽ ἰσονομίαν καί τόν μέχρι τότε διωκόμενο Χριστιανισμό στά πλαίσια μιᾶς θεσμικά κατοχυρωμένης ἀνεξιθρησκείας και θρησκευτικῆς ἐλευθερίας[33], καί ἄνοιξαν πλέον τό δρόμο μέσα στά ἑπόμενα δέκα ἔτη, γιά νά θεμελιωθεῖ τό πρῶτο καί μοναδικό σέ πολιτισμική καρποφορία καί χρονική διάρκεια χριστιανικό κράτος, τό δρόμο ἐπίσης γιά τήν πλήρη ἐκχριστιάνιση τῆς Εὐρώπης, πού τώρα δυστυχῶς ἔχει σχεδόν ἀποχριστιανισθεῖ[34].

Χωρίς ἀμφιβολία, τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, μέ τήν ἐπίσημη νομική κατοχύρωση τῶν δύο ἀρχῶν, δηλαδή τῆς ἐντάξεως καί τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν ἀρχή τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἀλλά καί τῆς ἐλευθερίας συνειδήσεως τῶν Ρωμαίων γιά τήν ἐπιλογή ὁποιασδήποτε θρησκευτικῆς πίστεως καί εἰδικότερα τῆς χριστιανικῆς, εὐνοοῦσε κυρίως τόν Χριστιανισμό[35].

Παρατηροῦμε ἐπίσης ὅτι ἔχει δοθῆ πολύ μεγάλη δημοσιότητα στο γεγονός τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων γιά τά 1700 ἔτη ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων. Συναντήσεις ἐπί συναντήσεων, συσκέψεις ἐπί συσκέψεων καί ἰδιαίτερα ἀπόδοση μεγάλης σημασίας στό ἐάν στίς ἐκδηλώσεις θά λάβει μέρος καί ὁ πάπας τῆς Ρώμης. Φαίνεται μάλιστα ὅτι τίθενται κάποιοι ὅροι στίς διμερεῖς συναντήσεις μεταξύ Βατικανοῦ

---

[32] Α. ΤΖΟΟΥΝΣ, Ὁ Κωνσταντῖνος καί ὁ ἐκχριστιανισμός τῆς Εὐρώπης, Ἀθήνα 1962, ἐκδ. «Γαλαξίας», σελ. 97-98. ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία 10, 5, 4-6, ΕΠΕ 3, 286-288.

[33] ΒΛΑΣΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, τόμ. Α΄, Ἀθῆναι 1992, σ. 334.

[34] Γιά τόν ἀποχριστιανισμό τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία διά τῶν ἡγετῶν της ἀρνήθηκε στή «Χάρτα γιά τά ἀνθρώπινα δικαιώματα», πού ψηφίσθηκε τό Δεκέμβριο τοῦ 2000 στήν Νίκαια τῆς Γαλλίας, ὁποιαδήποτε ἀναφορά στό χριστιανικό παρελθόν της, στίς χριστιανικές ρίζες της, βλ. Πρωτοπρεσβ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, *Ἀπό τή Νίκαια τῆς Βιθυνίας στή Νίκαια τῆς Γαλλίας. Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος καί οἱ μικροί τῶν καιρῶν μας*, Θεσσαλονίκη 2001.

[35] ΒΛΑΣΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ, ἔνθ᾽ ἀνωτ., σ. 330.

καί Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, Πατριαρχεῖο Σερβίας), ἀπό τούς ὁποίους θά ἐξαρτηθεῖ τό ἐάν ὁ πάπας θα ἀποδεχθεῖ τήν πρόσκληση, τήν ὁποία εἶναι ἀποφασισμένη κατ' ἐγκύρους πληροφορίας νά ἀποστείλει ἡ Σερβική Ἐκκλησία. Καί οἱ ὅροι αὐτοί ἀσφαλῶς ἔχουν σχέση μέ τό πῶς θά προβληθεῖ ἀνά τόν κόσμο ἡ δῆθεν ἐξέχουσα, καί πρωτιστεύουσα θέση τοῦ Ρωμαίου ποντίφηκα, μεταξύ ὅλων τῶν Χριστιανῶν ἡγετῶν, πῶς δηλαδή θά προβληθεῖ τό κανονικῶς ἀνύπαρκτο πρωτεῖο τοῦ πάπα, πού ἀποτελεῖ ἀκανθῶδες καί δυσεπίλυτο πρόβλημα ἀνά τους αἰῶνες, γιατί τορπιλίζει τό συνοδικό πολίτευμα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας· κινδυνεύει μάλιστα νά τορπιλίσει καί τόν ἀπό τριακονταετίας (1980 καί ἑξῆς) διεξαγόμενο προσχηματικό καί ἀντιπατερικό διάλογο μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν.

Ἔχουν δοθεῖ τέτοιες διαστάσεις καί τόση σημασία στίς ἑορταστικές αὐτές ἐκδηλώσεις, ὥστε μεγεθυντικά πολλοί πιστεύουν ὅτι δέν ἀποκλείεται, κατά τή συνάντηση αὐτή τοῦ πάπα μέ τούς ὀρθοδόξους πατριάρχας καί προκαθημένους νά προχωρήσετε καί σέ κοινό ποτήριο. Αὐτό βέβαια τό εὔχονται ἀνά τούς αἰῶνες ὅλοι οἱ Ἅγιοι καί τό εὐχόμεθα ὅλοι μας, ὑπό τήν ἀναγκαία καί ἀπαραίτητη προϋπόθεση ὅτι ὁ πάπας θά ἀποκηρύξει ὅλες τις αἱρέσεις καί τίς πλάνες του καί θα ἐπιστρέψει ἐν μετανοίᾳ στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Διαφορετικά δέν θά ἔχουμε ἀληθινή ἕνωση, ἀλλά ψεύτικη, ὅπως ἔγινε καί στό παρελθόν μέ τίς ψευδοσυνόδους τῆς Λυών (1274) καί τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439).

Ἡ ἐμπλοκή τοῦ πάπα στούς ἑορτασμούς τῶν 1700 ἐτῶν ἀπό το «Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων», ἄνευ δημοσίας, προηγουμένως, ἀποκηρύξεως τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ, ἀποτελεῖ νόθευση τοῦ πνεύματος τῶν Μεδιολάνων, ἀποσκοπεῖ στήν προβολή τοῦ πρωτείου τοῦ πάπα καί τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δέν εἶναι Κωνσταντίνειες, ἀλλά ψευδο-Κωνσταντίνειες ἐκδηλώσεις, πού ὑπενθυμίζουν τή μεγάλη ἱστορική ἀπάτη τῆς «Ψευδο-Κωνσταντίνειας δωρεᾶς», καί τῶν «Ψευδο-Ἰσιδωρείων Διατάξεων». Σύμφωνα μέ τους εἰδικούς, «*οὐδεμία ἄλλη νοθεία ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ συνετελέσθη μετά τόσης τέχνης καί οὐδεμία ἄλλη εἶχε τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα*»[36]. Κατά τήν ψευδοκωνσταντίνεια δωρεά ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ἀναχωρώντας ἀπό τήν Δύση, γιά νά μεταφέρει τήν πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας στήν Ἀνατολή, παρεχώρησε δῆθεν στόν πάπα τήν διοίκηση, πολιτική καί ἐκκλησιαστική, τοῦ δυτικοῦ

[36] ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ, Ἐκκλησιαστική Ἱστορία, Ἀθῆναι 1959, σελ. 299-300.

ρωμαϊκοῦ κράτους. Με βάση τό μεγάλο ἱστορικό αὐτό ψέμμα, ἐπί αἰῶνες συνταράχθηκε ἡ Δύση ἀπό τόν παποκαισαρισμό, τούς ἀγῶνες δηλαδή τοῦ πάπα νά ἐπιβληθεῖ καί ἐπί τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἔναντι τῶν δυτικῶν ἡγεμόνων, πολλάκις ὅμως καί ἡ Ἀνατολή, μέ ἐπεμβάσεις του, πολιτικές καί ἐκκλησιαστικές.

Οἱ ἐπετειακοί ἑορτασμοί γιά το «Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων» θα εἶχαν νόημα, ἄν μέσα ἀπό αὐτούς προεβάλετο ἡ σταδιακή ἐκχριστιάνιση τῆς Εὐρώπης, πού ἄρχισε ἀπό τό Μ. Κωνσταντῖνο, ὡς καί ἡ σταδιακή καί τώρα σχεδόν ὁριστική ἀποχριστιάνισή της μέ κύριο ὑπεύθυνο τόν Παπισμό, πού ἐνόθευσε το εὐαγγελικό κήρυγμα καί ἀναμείχθηκε εἰς τά τοῦ κόσμου. Ἡ Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία δυστυχῶς ἀπό τόν περασμένο αἰώνα, ἔχει ἀμνηστεύσει μέ τόν Οἰκουμενισμό τήν αἱρετική διαστροφή τοῦ Παπισμοῦ, τόν ὁποῖο ἀναγνωρίζει, διά τῶν οἰκουμενιστῶν ἡγετῶν της, ὡς κανονική, ὡς «ἀδελφή Ἐκκλησία», ἀλλά καί τόν εἰκονομαχικό καί διαλυτικό Προτεσταντισμό, μέ τήν συμμετοχή της στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», πού οὐσιαστικῶς εἶναι Παγκόσμιο Συμβούλιο Αἱρέσεων καί Πλάνης[37].

Δ) Κοινή πίστη;

Σέ ἕνα σημεῖο τῆς ὁμιλίας Ὑμῶν, κατά τήν ἄφιξη Ὑμῶν στό Μιλᾶνο, εἴπατε, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι «*ἡ πίστις μας εἶναι ζῶσα καί ὄχι ἰδεολογικόν κατασκεύασμα καί ἀνθρωπίνη θεωρία· δέν εἶναι ''βρῶσις καί πόσις ἀπολλυμένη'', ἀλλά ζωή*»[38]. Στήν ὁμιλία Ὑμῶν, στή Βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, εἴπατε: «*Ἐνδιέφερε τόν Αὐτοκράτορα (τό Μεγάλο Κωνσταντῖνο) ὡς εἰκός, βαθέως καί ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία προϋποθέτει τήν ἑνότητα ἐν τῇ πίστει, ἄνευ τῆς ὁποίας ἐν τῇ οὐσίᾳ εἶναι ἀδύνατος*»[39]. Ἀλλά καί ὁ Καρδινάλιος Ἄγγελος Σκόλα, καλωσορίζοντας Ὑμᾶς, εἶπε : «*Εἶστε εὐπρόσδεκτος στά μέρη τοῦ Ἀμβροσίου, ἑνός κοινοῦ Ἁγίου σέ Ἀνατολή καί Δύση, Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας καί Διδάσκαλο τῆς κοινῆς χριστιανικῆς πίστης*»[40].

Δὲν διευκρινίζετε, ὅμως, Παναγιώτατε Δέσποτα, ποιά εἶναι αὐτὴ ἡ Πίστη· εἶναι ἡ ὀρθόδοξη; εἶναι ἡ παπική; Μήπως εἶναι ἕνα μεῖγμα αὐτῶν; Μήπως εἶναι ἡ πίστη τῆς δογματικῆς ποικιλομορφίας, ὅπως

---

[37] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Πρός «κοινόν ποτήριον» Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν εἰς τάς ἐκδηλώσεις διά τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων»; Θεοδρομία ΙΔ[4] (Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2012) 485-495.

[38] http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17007-scola

[39] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17051-2013-05-17-07-55-11

[40] http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17007-scola.

ἤδη εἶχε καθιερωθεῖ ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἀπόπειρες ἑνώσεως ὑπὸ τοὺς ἑκάστοτε λατινόφρονες Ὀρθοδόξους, ὅπως στὶς Συνόδους Λυών καὶ Φερράρας-Φλωρεντίας; Δυστυχῶς, ἡ πορεία τοῦ Διαλόγου ἀποδεικνύει ὅτι θὰ παραβλεφθοῦν οἱ διαφορὲς καὶ θὰ γίνει ἕνωση μὲ διατήρηση τῆς δογματικῆς ἑτερότητος. Μάλιστα στὸ Porto Alegre, στὴν Θ' Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., ἡ δογματικὴ διαφοροποίηση ἐντὸς τῆς «*ὑπερ-εκκλησίας*» τοῦ Π.Σ.Ε. καταξιώθηκε πλήρως, καὶ ἔτσι τὰ λόγια τοῦ ἁγίου Ἰουλίου Πάπα Ρώμης ἁρμόζουν στὴν περίσταση: «*Τὸ νὰ προσποιούμαστε ὅτι συμφωνοῦμε μὲ τὰ λόγια, ἐνῷ διαφωνοῦμε στὰ δόγματα, εἶναι ἀσεβές*»[41].

Παναγιώτατε Δέσποτα, οἱ Ὀρθόδοξοι διδαχθήκαμε ὑπό τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί ὑπό συγχρόνων παραδοσιακῶν Πατέρων καί Γεροντάδων, ὅτι δέν ἔχουμε κοινή πίστη μέ τούς Παπικούς. Ἄλλωστε πολλοί Σεβ. Μητροπολῖτες τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι σέβονται τούς φρικώδεις ὅρκους, τούς ὁποίους ἔδωσαν κατά τήν χειροτονία τους, δέν ἀποδέχονται τό Βατικανό ὡς κανονική Ἐκκλησία, τούς δέ Παπικούς ἀποκαλοῦν αἱρετικούς ἀλλά δέν ὁμιλοῦν διά νά μή χαρακτηρισθοῦν «ἀκραῖοι, συντηρητικοί, φονταμενταλιστές» κ.ἄ..

Ε) Οἱ πραγματικές αἰτίες τῆς ἁλώσεως τῆς Κων/λεως

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν, κατά τήν ἄφιξη Ὑμῶν στό Μιλᾶνο, ἀναφερόμενος στήν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως τό 1453, εἴπατε, Παναγιώτατε Δέσποτα: «*Μετά τήν πτῶσιν, κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν Κύριος, τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας…*»[42].

Ἐδῶ νομίζουμε ὅτι εἰσηγεῖσθε ἀγνωστικισμό ἐπί τοῦ θέματος, ἰσχυριζόμενος ὅτι μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει γιατί ἔπεσε ἡ Πόλις. Διατί Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κων/λεως καί Νέας Ρώμης, δέν εἴπατε γυμνή τήν ἀλήθεια περί τῶν πραγματικῶν αἰτιῶν τῆς πτώσεως τῆς Κων/λεως ἐνώπιον τῶν Παπικῶν;

Ἄς εἰπωθοῦν, λοιπόν τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους, πρός ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας.

Ὁ Παπισμός, πειθήνιο ὄργανο τοῦ Σατανᾶ, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ[43], δέν ἀρκεῖται στή διατύπωση αἱρέσεων καί πλανῶν,

---

[41] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ, *Ἱερὰ Παράλληλα* Α', 77 PG 96, 509Α, ΣΥΝΑΞΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Οὐκ ἐσμέν τῶν Πατέρων σοφότεροι 17-10-2011, http://www.theodromia.gr/92BD47EB.el.aspx

[42] http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17007-scola

[43] ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, Λόγος ἀποδεικτικός περί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Α', ἐκδ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, Θεσσαλονίκη 1981, ΕΠΕ 1 Πρόλογος 3-4, σ. 68.

ἀλλά ἐπιχείρησε καί ἐπιχειρεῖ νά τίς ἐπιβάλλει διά τῆς βίας, φθάνοντας μέχρι τέτοιου σημείου μίσους ἐναντίον ὅσων δέν δέχονται τίς αἱρέσεις του, ὥστε νά τούς ὁδηγεῖ στό θάνατο. *«Ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ'ἀρχῆς καί ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν»*[44]. Ἰδιαίτερα ὅσα ἔπραξαν οἱ Παπικοί κατά τήν πρώτη ἅλωση τῆς Κων/λης τό 1204, ξεπερνοῦν σέ φρίκη καί βιαιότητες ἀκόμη καί τήν συμπεριφορά ἀλλοθρήσκων καί βαρβάρων κατακτητῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ἱστορικούς συμφωνοῦν περί τοῦ ὅτι, ἄν δέν εἶχε ἀποδυναμωθεῖ ἡ αὐτοκρατορία ἀπό τούς σταυροφόρους τοῦ Πάπα, δέν θά ἔπεφτε μετά ἀπό διακόσια πενήντα χρόνια (1204-1453) στά χέρια τοῦ Μωάμεθ, συμπαρασύροντας στήν πτώση, ἀλλά ὄχι καί στήν ἐξαφάνιση, τό μεγαλεῖο της Ρωμηοσύνης[45].

Σύμφωνα μέ τούς ἱστορικούς, τά αἴτια τῆς δευτέρας ἁλώσεως τοῦ 1453 συνεπείᾳ τῆς πρώτης πτώσεως τοῦ 1204, τά ὁποῖα ἐπέφεραν τήν πτώση τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, συνοψίζονται στά ἑξῆς: α) Ἡ οἰκονομική κρίση, ἡ ὁποία, τίς παραμονές τῆς ἁλώσεως μάστιζε τό Ρωμαϊκό κράτος, πού δέ διέθετε πιά πόρους γιά τόν ἐξοπλισμό ἱκανοῦ στρατοῦ καί στόλου. β) Ἡ ἔλλειψη ἐπαρκοῦς βοήθειας ἐκ μέρους τοῦ Πάπα καί τῶν βασιλέων τῆς Δύσης, οἱ ὁποῖοι στήν ἀρχή, ὅπως συνήθως, ὑπόσχονταν τά πάντα, καί κατόπιν ἀρκέστηκαν στήν ἀποστολή ἑνός μικροῦ στόλου πλοιαρίων καί λίγων ἑκατοντάδων στρατιωτῶν, πού διατελοῦσαν ὑπό τίς διαταγές τοῦ γενναίου Ἰουστινιάνη. γ) Ἡ προηγηθεῖσα ἐξασθένηση τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες βαρβαρικές ἐπιδρομές καί ἰδίως ἀπό τήν ἐπιδρομή τῶν περιβόητων Σταυροφόρων. δ) Ἡ ἀκμή, ἡ σφριγηλότητα τοῦ νεαροῦ κράτους τῶν Μωαμεθανῶν. ε) Ἡ δυσαναλογία τῶν δικῶν μας στρατιωτικῶν δυνάμεων πρός τίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ, δεδομένου ὅτι 7.000 στρατιῶτες τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἀντιπαρατάχθηκαν σέ τριακονταπλάσιες δυνάμεις τοῦ Μωάμεθ Β΄. στ) Ἡ διάπραξη ἀπό τούς δικούς μας στρατηγικῶν λαθῶν κατά τή διάρκεια τῶν μαχῶν. ζ) Ὁ ἐφοδιασμός τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ μέ νέο ὅπλο, τό τεράστιο τηλεβόλο, τό ὁποῖο ἔβαλε κατά τῶν τειχῶν καί μέ τό δαιμονιώδη κρότο ἐπιδροῦσε ψυχολογικά στούς πολιορκούμενους. η) τέλος, ἡ ἀπρονοησία τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Βασιλίδος τῶν Πόλεων νά ἀφήσουν ἀνοιχτή μία ἀπό τίς πύλες τοῦ ἀπέραντου τείχους, μέσω τῆς ὁποίας καί ἔγινε ἡ πρώτη εἴσοδος τῶν βαρβάρων στήν Πόλη.

---

[44] **Ἰω. 8, 44.**

[45] **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Γνωμάτευση τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς ἀπαγορευτική τῶν συμπροσευχῶν», *Θεοδρομία ΙΔ*[3] (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος) 326.**

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Ἡ μαρτυρία, τοῦ ἁγίου Γενναδίου Σχολαρίου, τοῦ πρώτου μετά τήν ἅλωση Πατριάρχου, εἶναι οὐσιώδης. Ὁ ἅγιος Γεννάδιος, μπροστά στίς ἰταμές παπικές ἀπαιτήσεις, καί γιά νά προλάβει νέα ἀποστασία στήν πίστη, ἀναπτύσσει μεγάλη δραστηριότητα. Ἀπευθύνεται μέ ἐπιστολές στό βασιλέα, στό μέγα δούκα Λουκᾶ Νοταρᾶ καί πρός τό λαό, γιά νά τούς ἐξηγήσει ὅτι ἡ Πόλη μπορεῖ νά σωθεῖ, χωρίς τήν προδοσία τῆς πίστεως, ὁπότε θά πρόκειται γιά διπλή σωτηρία, ἀπό τούς Τούρκους καί ἀπό τούς Λατίνους. Ἀπαιτεῖται τόνωση τοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ καί ὄχι μοιρολατρική ἐγκαρτέρηση καί ἡττοπάθεια· ἐάν χρειασθεῖ, πρέπει νά εἶναι ἕτοιμοι καί τή ζωή τους ἀκόμη νά θυσιάσουν. Ὅσες φορές ἡ Πόλη ἐναπέθετε τίς ἐλπίδες στό Θεό καί ὄχι σέ δυσσεβεῖς συμμαχίες ἀνθρώπων ἐσώζετο. Ὁ Θεός θά βοηθήσει, ἐάν καί οἱ πολίτες συνεργήσουν στήν ἄμυνα τῆς Πόλεως, ἄν προσφέρουν χρήματα, ἄν ἀδειάσουν τά βαλάντιά τους, ἄν προσφέρουν προσωπική ἐργασία στήν ἐνίσχυση τῶν τειχῶν. Προδότης δέν εἶναι ἐκεῖνος, πού ἀποκρούει τήν ἀμφίβολη καί μέ ἐπαχθῆ ἀνταλλάγματα βοήθεια τῶν ξένων, ἀλλά αὐτός πού δέν πράττει ὅ,τι μπορεῖ, γιά νά σώσει τήν πατρίδα. Κανένα ἔθνος δέ θέλησε ποτέ νά προδώσει τήν θρησκεία του, γιά νά εὐημερεῖ· ἀντίθετα πολλά ἔθνη ἐγκατέλειψαν τίς παλαιές θρησκευτικές δοξασίες, μέσα σέ διωγμούς καί βασανιστήρια, γιά νά ἀσπασθοῦν τήν ἀληθινή θρησκεία. Ὄχι μόνον δέν ἀποθαρρύνει τό λαό καί δέν συνιστᾶ μοιρολατρική ἀντιμετώπιση τοῦ κινδύνου, ἀλλά γράφει πρός τόν Λουκᾶ Νοταρᾶ, ὅτι οἱ ἡγέτες πρέπει νά ξυπνήσουν τήν Πόλη, πού φαίνεται ὅτι κοιμᾶται, ὅτι δέν καταλαβαίνει τόν κίνδυνο, τόν ὁποῖο μποροῦν νά ἀποφύγουν μέ θυσίες ὑλικές, ἀκόμη καί τῆς ζωῆς τους· οἱ περισσότεροι ὅμως νομίζουν ὅτι θά σωθοῦν χωρίς θυσίες, γιατί πιστεύουν στή σκιά καί στό παραμύθι τῆς παπικῆς βοηθείας, ἀφοῦ προηγηθεῖ ἡ προδοσία τῆς πίστεως.

Ἡ μοναδική αὐτή προφητική φωνή δυστυχῶς δέν εἰσακούσθηκε· στίς 12 Δεκεμβρίου τοῦ 1452, στό ναό τῆς Ἁγίας Σοφίας ἐπικυρώθηκε ἡ ἕνωση μέ τό συλλείτουργο Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν, στό ὁποῖο μνημονεύθηκαν ὁ πάπας Νικόλαος Ε' (ἐκπρόσωπος τοῦ πάπα ἦταν ὁ ἀποστάτης καί ἕτερος Βησσαρίων καρδινάλιος Ἰσίδωρος, πρώην Μητροπολίτης Κιέβου) καί ὁ ἐξόριστος στή Ρώμη λατινόφρων πατριάρχης Γρηγόριος Μάμας. Ἔτσι, δεκατρία ἔτη μετά τήν ὑπογραφή τοῦ ἑνωτικοῦ ὅρου τῆς Φλωρεντίας ἐφαρμοζόταν στήν πράξη ἡ ἕνωση σέ λατρευτική ἐκδήλωση τῶν Ὀρθοδόξων. Πικραμένος ἀπό τήν ἐξέλιξη αὐτή γράφει ὁ ἅγιος Γεννάδιος ἐπιστολή στόν Δημήτριο Παλαιολόγο στίς 25 Δεκεμβρίου τοῦ 1452, ὅπου ἐκθέτει τά γενόμενα, καί τόν Ἰανουάριο τοῦ 1453 θρηνεῖ σέ σωζόμενο ἔργο του

«ἐπί τῇ δι' ἐγκατάλειψιν τοῦ Θεοῦ ματαίᾳ καί ἀλόγῳ καί ἀσυνειδήτῳ καινοτομίᾳ τῆς πίστεως»[46].

Νά, λοιπόν, ποιά εἶναι ἡ πραγματική αἰτία τῆς πτώσεως τῆς Πόλης. Ἡ προδοσία τῆς πίστεως, ἡ ὑποχώρηση στίς ἀπαιτήσεις τῶν Παπικῶν γιά ἀναγνώριση τοῦ πρωτείου ἐξουσίας τοῦ Πάπα καί γιά κοινό συλλείτουργο, μέ λίγα λόγια ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καί ὁ Θεός δέν ἄργησε νά στείλει τήν τιμωρία Του. Πέντε μῆνες μετά ἐπῆλθε ἡ πτῶσις. Τό ἴδιο ἄλλωστε ἔγινε καί σέ ἄλλες περιπτώσεις. Ἡ μικρασιατική καταστροφή τό 1922-3 ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐγκυκλίων τοῦ 1902, 1904 καί 1920 ἐκ μέρους τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τόν κυρό Ἰωακείμ Γ'. Ἡ εἰσβολή τῶν Τούρκων στήν Κύπρο τό 1974 ἦταν ἀπότοκος της οἰκουμενιστικῆς πολιτικῆς τοῦ κυροῦ Ἀθηναγόρα καί ἰδίως τῆς πρωτοφανοῦς καί καινοφανοῦς, ἀντικανονικῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων στά Ἱεροσόλυμα τό 1965 μέ τόν πάπα Παῦλο ΣΤ'. Ἡ γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐπίσημη ὑποδοχή τοῦ παναιρετικοῦ πάπα τό 2001 καί ἡ φιλοξενία τοῦ παμπροτεσταντικοῦ λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» ἤ μᾶλλον αἱρέσεων, ἔφερε τήν Ἑλλάδα στήν ἐσχάτη κατάντια, πού βρίσκεται σήμερα. Καί τέλος, ἡ ἐπίσκεψη τοῦ πάπα στή Κύπρο τό 2010 ἐπί Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, εἶναι ὑπαίτιος τῆς γνωστῆς σημερινῆς καταστάσεως στή μαρτυρική Κύπρο.

Ἡ χειρότερη ἅλωση, πέρα ἀπό τίς δύο ἁλώσεις τῆς Κων/λεως τό 1204 καί τό 1453, εἶναι ἡ ἅλωση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένου ὡς πρώτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀπό τήν παναίρεση τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ τωρινή οἰκουμενιστική αἰχμαλωσία εἶναι ἡ χειρότερη. Διότι, ἡ αἰχμαλωσία στούς Τούρκους τότε ἦταν ἀκούσια. Τώρα ἡ αἰχμαλωσία στόν οἰκουμενισμό εἶναι ἑκούσια. Τότε ἦταν σέ κίνδυνο μόνο τά προσωρινά ὑλικά ἀγαθά. Τώρα βρίσκεται σέ κίνδυνο αὐτή ἡ ἴδια ἡ σωτηρία, ἀφοῦ στήν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ κανένας δέ σώζεται.

ΣΤ) Τά ἱερά λείψανα

Παναγιώτατε Δέσποτα, προσκυνήσατε τό Λείψανο τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου, τό ὁποῖο φυλάσσεται στή Βασιλική του. Δέν γνωρίζετε, ὅμως, ὅτι ὁ Θεός ἦρε τήν Χάριν Του ἀπό τά λείψανα πού κατέχουν οἱ

[46] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Ἡ ἅλωση τῆς Πόλης κατά τόν Γεννάδιο Σχολάριο», *Θεοδρομία Η*[2] (Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 2006) 219-239.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Παπικοί, ἀπό τή στιγμή πού ἔγιναν αἱρετικοί καί εἰσήγαγαν δογματικές καινοτομίες, ὅπως εἶναι ἡ κακοδοξία τους περί κτιστῆς Χάριτος,; Ἐφ'ὅσον οἱ Παπικοί πιστεύουν σέ κτιστή Χάρι καί ὄχι σέ ἄκτιστη, ποιός καί πῶς, λοιπόν, θά ἐξαγιάσει καί θά θεώσει τόν ἄνθρωπο, καί πῶς τά ἅγια λείψανα θά μυροβλύζουν καί θά ἔχουν Χάρι; Ἑπομένως τά λείψανα, πού κατέχουν οἱ Παπικοί, εἶναι ἀχαρίτωτα, ἄμοιρα ἀκτίστου θείας Χάριτος καί παραμένουν ἀνενέργητα. Πολύ δέ περισσότερο οἱ ἅγιοι δέν ἐπαναπαύονται, ὅταν βρίσκονται σέ αἱρετικό περιβάλλον. Τό φρικτόν θαῦμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Θαυματουργοῦ τήν 12/11/1716 πού ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος εἰς τό ἔργον του «Οὐρανοῦ κρίσις», (Λειψία Σαξωνίας, 1805), κατά τό ὁποῖο ὁ Ἅγιος μέ ἀπόλυτο τρόπο ἀπηγόρευσε τήν πῆξι ἁλταρίου (Λατινικοῦ θυσιαστηρίου) εἰς τόν ἐν Κερκύρᾳ Ἱ. Ναόν Αὐτοῦ, μαρτυρεῖ τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Ζ) Ἡ Εὐρώπη καί ὁ δυτικός κόσμος

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν στό οἰκουμενιστικό μοναστήρι τοῦ Bose διατείνεσθε ὅτι *«ἡ χριστιανική ζωή εἰς τόν Δυτικόν κόσμον δέν ἔχει παύσει νά βιοῦται αὐθεντικῶς»*[47]**. Ἐπίσης, στό χαιρετισμό Ὑμῶν στήν ἡμερίδα τῆς Κων/λης ἰσχυρισθήκατε ὅτι,** *«παρά τήν ἀπογοητευτικήν ταύτην πορείαν τῶν ἀνθρωπείων, ἡ ὁποία εἶναι πλέον ἐμφανής εἰς τόν ἐκκοσμικευόμενον ὁσημέραι δυτικόν λεγόμενον "κόσμον" καί πολιτισμόν, διατηρεῖται εἰς τά ἔγκατα καί εἰς τά σπλάγχνα αὐτοῦ τοῦ δυτικοῦ κόσμου, εἰς τήν διάρθρωσιν καί εἰς τήν δομήν του, εἰς τήν διοίκησιν καί τήν νομοθεσίαν του, εἰς τήν τέχνην καί εἰς τάς ἀξίας του, τό ἦθος καί τό πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ἦθος καί τό πνεῦμα τοῦ Ἁγίου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, τό ἦθος καί τό πνεῦμα τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου»*[48]**.**

Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀπό ποιούς ἀποτελεῖται ὁ δυτικός κόσμος; Τί εἶναι ἡ Εὐρώπη; Ὁ Πάπας καί ὁ Λούθηρος. Οἱ αἱρετικές παρασυναγωγές τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ κυριαρχοῦν στή Δύση, στό δυτικό κόσμο. Ὁ Παπισμός, μετά τήν ἀποκοπή του ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Καθολική Ἐκκλησία, ὑπέκυψε στούς τρεῖς πειρασμούς, τούς ὁποίους ἐνίκησε ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, κατά τό Εὐαγγέλιο[49], τόν πειρασμό τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, τῆς ἐξουσίας καί τῆς ὑπερηφανείας, στόν πειρασμό γενικά της ἐκκοσμικεύσεως. Γι'αὐτό καί στή συνέχεια ἔγινε πηγή ὅλων τῶν σχισμάτων καί διαιρέσεων στό δυτικό κόσμο,

---

[47] **http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17016-bose**
[48] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17057-1700**
[49] **Ματθ. 4, 1-11.**

πού ἀπέρρευσαν ἀπό τήν προτεσταντική μεταρρύθμιση, ἀλλά καί ὅλων τῶν παραμορφώσεων τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος καί τῶν ἀπογοητεύσεων τῶν ἀνθρώπων τῆς Δύσεως, πού δέν βρῆκαν, οὔτε βρίσκουν ἀνάπαυση σ'αὐτόν τόν παραμορφωμένο, διαστρεβλωμένο καί νοθευμένο Χριστιανισμό τοῦ Πάπα, τοῦ Λουθήρου καί τῶν ἄλλων μεταρρυθμιστῶν. Ὁ Παπισμός καί ὁ Προτεσταντισμός δέν εἶναι μόνο αἱρέσεις, ἀλλά ἀναιρέσεις καί καθαιρέσεις τῆς ἀληθείας, παραμορφώσεις, διαστρεβλώσεις καί νοθεύσεις τοῦ αὐθεντικοῦ βιώματος τῆς ἐν Χριστῷ Ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς, γι'αὐτό καί εἶναι οἱ κύριοι ὑπαίτιοι τοῦ ἀθεϊσμοῦ τῆς Εὐρώπης[50]. Ἄλλωστε, ἡ ἀποχριστιανοποίηση τῆς Εὐρώπης φαίνεται καί ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ ἴδια ἡ Εὐρώπη, στό Εὐρωπαϊκό της Σύνταγμα ἀπαρνήθηκε τίς χριστιανικές της ρίζες, ἐνῷ εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν ὅτι οἱ τρεῖς στύλοι, στούς ὁποίους στηρίζεται ἡ Εὐρώπη, εἶναι α) τό ρωμαϊκό δίκαιο, β) ἡ κλασσική ἑλληνική φιλοσοφία καί γ) ὁ Χριστιανισμός.

Τέλος, στήν πρόποση Ὑμῶν, κατά τό γεῦμα στό παπικό μέγαρο τῆς Πράγας, ἰσχυρισθήκατε ὅτι προστάτες τῆς Εὐρώπης εἶναι οἱ ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος. Εἴπατε ἐπί λέξει : *«ὁ ἀείμνηστος Πάπας Ρώμης Ἰωάννης Παῦλος ὁ Β΄ ἀνεκήρυξε τούς Ἁγίους Κύριλλον καί Μεθόδιον "προστάτας τῆς Εὐρώπης"»*[51]. Προστάτες τῆς Εὐρώπης δέν εἶναι οἱ ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος, ἀλλά ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος. Οἱ ἅγιοι Κύριλλος καί Μεθόδιος εἶναι προστάτες τῶν Σλαύων, τοῦ Σλαυϊκοῦ κόσμου. Οἱ Σλαῦοι, ὅμως, δέν ἀποτελοῦν ὁλόκληρη τήν Εὐρώπη. Ἄλλωστε, δέ συμφέρει τόν Πάπα νά ἀνακηρύξει ὡς προστάτη τῆς Εὐρώπης τόν Ἀπ. Παῦλο, γιατί θά χάσει τά «πρωτεῖα» του ἀπό τόν Ἀπ. Πέτρο!!!, τήν δῆθεν διαδοχή τοῦ Ἀπ. Πέτρου τοῦ δῆθεν «πρίγκηπος τοῦ κολλεγίου τῶν Ἀποστόλων»!!!

Η) Σταύρωση καί Ἀνάσταση.

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν κατά τήν ἄφιξη Ὑμῶν στό Μιλᾶνο εἴπατε : *«Ὁ Ἅγιος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἀντί τοῦ κλασσικοῦ χαιρετισμοῦ "Καλημέρα" ἤ "Καλησπέρα", ἀπηυθύνετο πρός τούς συνανθρώπους του διά τοῦ "Χριστός Ἀνέστη, χαρά μου"»!* Παναγιώτατε Δέσποτα! Τή γνωστή φράση "Χριστός Ἀνέστη, χαρά μου" δέν τήν εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἀλλά ὁ ὅσιος Σεραφείμ τοῦ Σαρώφ. Ὁ

[50] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Σχόλια σέ ἐπίκαιρα θέματα καί γεγονότα», *Θεοδρομία 8* (Ὀκτώβριος –Δεκέμβριος 2000) 158.

[51] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17192-2013-05-24-10-18-16

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός εἶπε κάτι ἄλλο. Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶπε : «*Τόν Πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν (τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας)*» καί ὅτι «*ὁ Πάπας εἶναι ἀντίχριστος*».

Ἐκτός αὐτοῦ, τό «Χριστός Ἀνέστη», τό «Καλημέρα» καί τό «Καλησπέρα» δέν μποροῦμε νά τό λέμε σέ αἱρετικούς καί ἀπίστους, α) διότι ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης, παραγγέλλει : «*Εἰ τίς ἔρχεται πρός ὑμᾶς καί ταύτην τήν διδαχήν οὐ φέρει, μή λαμβάνετε αὐτόν εἰς οἰκίαν καί χαίρειν αὐτῷ μή λέγετε. Ὁ γάρ λέγων αὐτῶ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς*»[52] καί β) γιά τόν πολύ ἁπλό λόγο ὅτι αὐτοί δέν πιστεύουν στό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση, ὅπως διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Πιό συγκεκριμένα ὑπάρχει μέγα χάσμα μεταξύ Παπισμοῦ καί Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σχετικά μέ τό Σταυρό καί τήν Ἀνάσταση. Οἱ αἱρετικοί Παπικοί ὑπερτονίζουν τή Σταύρωση καί ὑποτονίζουν τήν Ἀνάσταση. Κέντρο τους εἶναι ὁ Σταυρός καί ὄχι ἡ Ἀνάσταση. Τό γεγονός αὐτό, βεβαίως, ἔρχεται ὡς φυσικός ἀπότοκος καί ἀπόρροια τῆς κακόδοξης διδασκαλίας τους περί ἱκανοποιήσεως τῆς θείας δικαιοσύνης, ἀλλά καί τῆς ἀπογυμνώσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν Θεότητα, μέ ἀποτέλεσμα τόν οὐμανισμό, ἀνθρωπισμό. Γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅμως, κέντρο παραμένει, ὄχι ὁ Ἐσταυρωμένος, ἀλλά ὁ Ἀναστημένος Θεάνθρωπος, χωρίς βεβαίως νά παραγνωρίζεται καί νά παραγκωνίζεται ἡ σημασία τῆς Σταυρικῆς Θυσίας. Χαρακτηριστικό γνώρισμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι ὁ σταυροαναστάσιμος χαρακτήρας, ἡ χαρμολύπη. Στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπου ἀσκούμασθε σταυρικά, λαμβάνουμε τήν πείρα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅλα στήν Ἐκκλησία μας εἶναι ἀναστάσιμα, γιατί ὅλα εἶναι σταυρικά. Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως. Χωρίς Σταυρό δέν ὑπάρχει Ἀνάσταση. Ἀλλά οὔτε καί Σταυρός ὑπάρχει, πού νά μήν ἀκολουθεῖται ἀπό τήν Ἀνάσταση. Γι'αὐτό οἱ Ὀρθόδοξοι ἑορτάζουμε καί τή Μ. Παρασκευή ἀναστάσιμα, ἐνῶ οἱ Δυτικοί καί τό Πάσχα σταυρώσιμο[53].

Κατά τόν ἅγιο Μελέτιο τόν Ὁμολογητή, στό λόγο του περί τῶν Ἠθῶν[54] τῶν Ἰταλῶν, οἱ Λατῖνοι εἶχαν συνήθεια νά χαράττουν στό ἔδαφος Σταυρό, νά τόν ἀσπάζονται καί μετά νά τόν πατοῦν[55].

---

[52] Β' Ἰω. 10-11.
[53] ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ καί ἡ σημασία του στή ζωή μας*, ἐκδ. Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 1993, σσ. 46-47.
[54] ΑΓΙΟΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΣ, *Περί ἠθῶν τῶν Ἰταλῶν*.
[55] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σ. 283.

Σύμφωνα μέ τόν ογ' (73) Κανόνα τῆς ΣΤ' ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπειδή μέσῳ τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ σωθήκαμε καί ἀπελευθερωθήκαμε ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας, γι'αὐτό πρέπει νά σπουδάζουμε νά ἀποδίδουμε σέ αὐτόν τήν πρέπουσα τιμή καί προσκύνηση καί μέ τόν νοῦ καί μέ τό λόγο καί μέ τήν αἴσθηση. Ἐπειδή, ὅμως, μερικοί ἁπλούστεροι σημαδεύουν παντοῦ τόν τύπο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μέχρι καί στό ἔδαφος τῆς γῆς, τάχα γιά εὐλάβεια καί γιά νά δώσουν περισσότερη τιμή σ'αὐτόν, γι'αὐτό ἡ Σύνοδος προστάζει, ὅπου βρεθεῖ τύπος Σταυροῦ τυπωμένος στή γῆ, νά ἐξαλείφεται καί νά χαλᾶται, γιά νά μήν καταπατεῖται καί ἀκολούθως ἀτιμάζεται ἀπό ὅσους πατοῦν τό νικητικό τρόπαιο τῆς σωτηρίας. Ὅσοι στό ἑξῆς κατασκευάσουν τόν τύπο τοῦ Σταυροῦ στό ἔδαφος, ἄς ἀφορίζονται.

Ἀπό τόν διορισμό αὐτό τοῦ Κανόνος, σημειώνει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἄς μάθει ὁ Δίκερως πάπας τῆς Ρώμης πόσο ἀντίχριστα κάνει, ὅταν τυπώνει κάτω στό πόδι του τόν Ζωοποιό Σταυρό καί τόν δίνει στούς προσερχομένους νά τόν ἀσπάζονται. Γιατί, μ'αὐτόν τόν τρόπο, καταπατεῖ τό νικητικό τρόπαιο τῆς σωτηρίας μας.

Σχετικά μέ τόν τύπο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἤδη ἡ ἐπικρατοῦσα συνήθεια τῶν Χριστιανῶν εἶναι νά σμίγουν τά δύο δάκτυλα τοῦ χεριοῦ μαζί μέ τόν μεγάλο καί μέ τά τρία αὐτά, πού σημαίνουν τήν Ἁγία Τριάδα, νά σχηματίζουν τό Σταυρό, βάζοντας τό χέρι, πρῶτον στό μέτωπο, δεύτερο στόν ὀμφαλό, μέ τό ὁποῖο παριστάνεται τό ὄρθιο μέρος τοῦ Σταυροῦ, τρίτον βάζοντας τό χέρι στόν δεξιό ὦμο καί τέταρτον βάζοντας τό στόν ἀριστερό, μέ τό ὁποῖο παριστάνεται τό πλάγιο μέρος τοῦ Σταυροῦ. Οἱ Λατῖνοι κατηγοροῦν ἐμᾶς, ἐπειδή δέν βάζουμε τό χέρι πρῶτον στόν ἀριστερό ὦμο κι ἔπειτα στόν δεξιό, καθώς κάνουν ἐκεῖνοι. Ἄραγε νοοῦν τί λένε; ρωτάει ὁ Ὅσιος Νικόδημος. Ἐμεῖς τό κάνουμε αὐτό, γιατί μέ αὐτό τό σχῆμα τοῦ Σταυροῦ ζητοῦμε νά ἐντυπώσουμε τό σταυρωθέντα Χριστό στόν ἑαυτό μας, ὁ Ὁποῖος, ἐπειδή ἔβλεπε κατά δυσμάς, ὅταν σταυρώθηκε, ἐμεῖς δέ βλέπουμε κατά ἀνατολάς, ὅταν προσκυνοῦμε, ἐντεῦθεν ἀκολουθεῖ ὅτι ὁ μέν ἀριστερός ὦμος τοῦ Χριστοῦ νά πίπτει στόν δικό μας δεξιό, ὁ δέ δεξιός ἐκείνου, νά πίπτει στό δικό μας ἀριστερό. Γι'αὐτό, ὅταν ἐμεῖς βάζουμε τό χέρι μας στό δεξί μας ὦμο, τό βάζουμε στόν ἀριστερό τοῦ Χριστοῦ καί ὅταν τό βάζουμε στόν ἀριστερό, τό βάζουμε ἐξεναντίας στό δεξί ὦμο τοῦ Χριστοῦ[56]. Οἱ Παπικοί κάνουν τό «Σταυρό» τους μέ τά τέσσερα δάκτυλα (ἐκτός του ἀντίχειρος)

[56] Ὅ.π., σ. 645.

βάζοντάς τα, πρῶτον στό μέτωπο, δεύτερον στόν ὀμφαλό, τρίτον στόν ἀριστερό ὠμό καί τέταρτον στόν δεξιό. Τά τέσσερα δάκτυλα συμβολίζουν τόν Θεό Πατέρα, τόν Υἱό, τήν Θεά Παναγία, καί τόν βικάριο (ἀντιπρόσωπο) τοῦ Θεοῦ στή γῆ, Πάπα.

Σέ βίντεο, πού κυκλοφορήθηκε, στό διαδίκτυο, εἴδαμε πρός μεγάλη ἔκπληξή μας, τόν προκάτοχο Ὑμῶν καί μέντορα κυρό Ἀθηναγόρα, νά κάνει τόν Σταυρό του παπικῶ τῷ τρόπῳ[57]. Τό γεγονός αὐτό, τό ὁποῖο ἔγινε μάλιστα ἀπό τήν τότε κεφαλή τῆς Ὀρθοδοξίας, μόνο σύμπτωση δέν μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ.

Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά τονισθεῖ ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι καί σχισματικοί, ἐπειδή ἐκαινοτόμησαν τό πασχάλιο καί τό καλαντάριο.

Ἄς δοῦμε ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας γιά τούς Λατίνους ὅσον ἀφορᾶ τό Πάσχα, ὅπως μᾶς τήν παρουσιάζει ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης. Σχολιάζοντας τόν ζ' Ἀποστολικό Κανόνα «*Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος τήν ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέρα πρό τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας μετά Ἰουδαίων ἐπιτελέσοι, καθαιρείσθω*», ἀναφέρει ὅτι ὁ Ματθαῖος Βλάσταρις λέει πώς ἡ Α' ἁγία καί Οἰκουμενική Σύνοδος συνεκρότησε καί ἐξέδωσε τό ἐξαίρετο καί τό καλύτερο Κανόνιο περί τῆς εὑρέσεως τοῦ Πάσχα, κατά τόν α' Κανόνα τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τοπικῆς Συνόδου. Στή συνέχεια ὁ Ὅσιος Νικόδημος ἀναφέρει ὅτι τέσσερεις εἶναι οἱ ἀναγκαῖες, ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τόν ἑορτασμό τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Ὀρθοδόξου Πάσχα. Πρῶτον, τό Πάσχα πρέπει νά γίνεται πάντοτε ὕστερα ἀπό τήν ἰσημερία τῆς ἀνοίξεως. Δεύτερον, τό Πάσχα δέν πρέπει νά γίνεται τήν ἴδια ἡμέρα μέ τό νομικό Φάσκα τῶν Ἰουδαίων (αὐτά τά δύο διορίζονται ἀπό τόν παρόντα ζ' Ἀποστολικό Κανόνα). Τρίτον, τό Πάσχα νά μήν γίνεται ἁπλῶς καί ἀορίστως ὕστερα ἀπό τήν ἰσημερία, ἀλλά ὕστερα ἀπό τήν πρώτη πανσέληνο τοῦ Μαρτίου, πού θά τύχει μετά τήν ἰσημερία. Καί τέταρτον, τό Πάσχα νά γίνεται τήν πρώτη Κυριακή, πού θά τύχει ὕστερα ἀπό τήν πανσέληνο (αὐτά τά δύο τά ἔχουμε ἐκ παραδόσεως καί ὄχι ἀπό κανόνα). Γιά νά φυλάττονται καί οἱ τέσσερις αὐτοί διορισμοί ἐξίσου σέ ὅλη τήν οἰκουμένη καί νά ἑορτάζουν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί τόν ἴδιο χρόνο καί τήν ἴδια ἡμέρα τό Ἅγιο Πάσχα καί νά μή χρειάζονται κάθε χρόνο ἀστρονόμους καί συνόδους, συνήρμοσαν οἱ θεόσοφοι Πατέρες τό κανόνιο περί τοῦ Πάσχα.

Στό σημεῖο αὐτό, σημειώνει ὁ Ὅσιος ὅτι, ἐξαιτίας τῆς ἀνωμαλίας τῆς κινήσεως τῆς σελήνης, δέν φυλάττεται πάντα ὁ τέταρτος

---

[57] Ὀρθόδοξος Παρατηρητής, *Ὀρθόδοξος Τύπος* (20-7-2012) 4, http://aktines.blogspot.gr/2012/07/blog-post_7738.html, (λεπτό 16.00)

διορισμός, ἀλλά κάποτε παραβαίνεται, ἐπειδή, κατά τόν Βλάσταρη, μετά ἀπό τριακόσια (300) ἔτη καί δύο (2) ἡμέρες μετά τήν πρώτη πανσέληνο, συμβαίνει νά γίνεται τό νομικό φάσκα τήν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Αὐτές οἱ δύο ἡμέρες, πού περισσεύουν ἀπό αὐτή τήν ἀνωμαλία, προστιθέμενες, ὑπερβαίνουν κάποτε τήν πρώτη Κυριακή, πού τυχαίνει ὕστερα ἀπό τήν πανσέληνο τοῦ Μαρτίου, κατά τήν ὁποία Κυριακή τότε ἑορτάζουμε τά Βάϊα καί κατά τήν ἐρχομένη κάνουμε Πάσχα. Ἀπό τή λίγη αὐτή παράβαση, δέν ἀκολουθεῖ καμμία παρατροπή τῆς εὐσεβείας, οὔτε κάτι ἄτοπο ἤ ψυχικός κίνδυνος. Γι'αὐτό καί ὁ θεῖος Χρυσόστομος, στό λόγο του *«εἰς τούς τά πρῶτα Πάσχα νηστεύοντας»* λέει· *«Χρόνων ἀκρίβειαν καί ἡμερῶν παρατήρησιν δέν ἠξεύρει ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδή ὅσαις φοραῖς τρώγει τόν ζωοποιόν ἄρτον τοῦτον καί τό ποτήριον τοῦτο πίνει, καταγγέλλει τόν θάνατον τοῦ Κυρίου καί Πάσχα ἐπιτελεῖ· ἀλλ'ἐπειδή εἰς τήν πρώτην σύνοδον ἐσυνάχθησαν οἱ Πατέρες καί ἐδιώρισαν πότε νά γίνεται τό Πάσχα, τιμώσα ἡ Ἐκκλησία πανταχοῦ τήν συμφωνίαν καί ἕνωσιν, ἐδέχθη τόν διορισμόν, ὁπού ἐκεῖνοι ἔκαμαν»*[58]. Ἔπρεπε, λοιπόν, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο, νά προτιμήσουν καί οἱ Λατῖνοι τή συμφωνία καί ἕνωση τῆς Ἐκκλησίας, περισσότερο ἀπό τήν παρατήρηση τῶν χρόνων (τῆς ἰσημερίας δηλαδή, πού κατέβηκε τώρα στίς 11 Μαρτίου, ἐνῶ τόν καιρό τῆς Α' Συνόδου ἦταν στίς 21 Μαρτίου) καί νά ἑορτάζουν τό Πάσχα μ'ἐμᾶς καί ὄχι νά ἀτιμάζουν τούς τριακοσίους ἐκείνους θεοφόρους καί πνευματοφόρους Πατέρες, πού τό νομοθέτησαν, κατά θεῖο φωτισμό, νομίζοντάς τους ὡς ἀνοήτους καί ὑβρίζοντας τήν κοινή μητέρα ὅλων μας Ἐκκλησία, διότι (λέει ἀκολούθως ὁ χρυσοῦς ρήτωρ), ἄν καί ἡ Ἐκκλησία ἔσφαλε βέβαια δέ θά κατορθωνόταν τόσο μεγάλο κακό ἀπό αὐτή τήν ἀκριβή φύλαξη τοῦ καιροῦ, ὅσο μεγάλο κακό θά προξενοῦνταν ἀπό αὐτή τήν διαίρεση καί τό σχίσμα ἀπό τήν Καθολική Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐπειδή λέει· *«δέν φροντίζει ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία διά τοιαύτην παρατήρησιν τῶν χρόνων καί ἡμερῶν, πάρεξ διά μοναχήν τήν ὁμόνοιαν καί εἰρήνην»*.

Μᾶς παροτρύνει ὁ Ὅσιος Νικόδημος νά προσέξουμε πώς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει σχισματικούς ἐκείνους ὅπως οἱ Λατίνοι, πού ἐκαινοτόμησαν τό πασχάλιό τους καί Καλαντάριο, ὄχι ἐπειδή αὐτό δέν εἶναι ὀρθό, κατά τήν ἰσημερία – διότι βλέπουμε ὅτι ἡ ἰσημερία ἀληθῶς ἔμεινε πίσω 11 ἡμέρες – ἀλλά γιατί χωρίσθηκαν γι'αὐτό ἀπό μᾶς, τό ὁποῖο εἶναι ἔγκλημα ἀσυγχώρητο, κατά τόν ἴδιο ἅγιο. Γιατί, λέει στόν ἴδιο λόγο, ὅτι τό νά νηστεύσει κανείς καί τό νά κάνει Πάσχα σ'αὐτόν

[58] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Λόγος εἰς τούς τά πρώτα Πάσχα νηστεύοντας* .

τόν καιρό ἤ σ'ἐκεῖνον, μετά τήν 21η Μαρτίου, ὑποθετικά, ὅπως κάνουμε ἐμεῖς, ἤ μετά τήν 11η Μαρτίου, ὅπως κάνουν οἱ Λατῖνοι, αὐτό δέν εἶναι ἔγκλημα. «*Τό δέ νά σχίσῃ τινάς τήν Ἐκκλησίαν καί νά ἀντιστέκηται φιλονείκως καί νά κάμνῃ διχοστασίας καί διαιρέσεις καί νά χωρίζῃ τόν ἑαυτό τοῦ πάντοτε ἀπό τήν κοινήν σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο εἶναι ἁμάρτημα ἀσυγχώρητον καί κατηγορίας ἄξιον καί πολλήν ἔχει κόλασιν καί τιμωρίαν*». Γιατί, ἄς γνωρίζουν οἱ Λατῖνοι ὅτι καί οἱ Οἰκουμενικές Σύνοδοι, πού ἔγιναν μετά τήν πρώτη, καί οἱ ὑπόλοιποι Πατέρες, ἔβλεπαν ναί καί αὐτοί, ὡς σοφοί πού ἦταν, πώς κατέβηκε πολύ ἡ ἰσημερία· ἀλλ'ὅμως δέν θέλησαν νά τήν μεταθέσουν ἀπό τήν 21η Μαρτίου, πού τήν βρῆκε ἡ Α' Σύνοδος, προτιμῶντας περισσότερο τή συμφωνία καί ἕνωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τήν ἀκρίβεια τῆς ἰσημερίας, ἡ ὁποία δέν προξενεῖ, οὔτε στήν εὕρεση τοῦ δικοῦ μας Πάσχα καμμία σύγχυση, οὔτε βλάβη στήν εὐσέβεια, μάλιστα δέ προξενεῖ αὐτή ἡ ἀκρίβεια στούς Λατίνους δύο μεγάλες ἀτοπίες, τό νά ἑορτάζουν δηλαδή τό Πάσχα ἤ μαζί μέ τούς Ἰουδαίους, τό ὁποῖο εἶναι ἐναντίον στόν παρόντα ζ' Ἀποστολικό Κανόνα, ἤ πρίν τούς Ἰουδαίους.

Τό ὅτι ὁ Θεός περισσότερο εὐαρεστεῖται στήν τάξη τοῦ πασχαλίου καί ἁπλῶς εἰπεῖν τοῦ καλανταρίου τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Ὀρθοδόξου, παρά στήν ἀκρίβεια τοῦ πασχαλίου καί καλανταρίου τῶν Λατίνων, γίνεται φανερό ἀπό τά θαύματα, πού ἔδειξε καί δείχνει ἕως τώρα γι'αὐτό. Διότι, α) στά μέρη τῆς Ἡλιουπόλεως τῆς Αἰγύπτου, ὅπου εἶναι οἱ δύο μεγάλες Πυραμίδες, ἐνεργεῖ ὁ Θεός κάθε χρόνο αὐτό τό παράδοξο· δηλαδή κατά τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Πέμπτης τῆς δικῆς μας (ὄχι τῶν Λατίνων), ξερνᾶ ἡ γῆ λείψανα καί κόκκαλα παλαιά ἀνθρώπινα, ἀπό τά ὁποία γεμίζει ἕνας εὐρύχωρος κάμπος, τά ὁποία στέκονται ἕως τήν Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως, καί τότε κρύβονται καί παντελῶς δέ φαίνονται, μέχρι νά ἔλθει πάλι ἡ Μεγάλη Πέμπτη. Αὐτό δέν εἶναι κανένας μύθος, ἀλλά ἀληθινό καί βέβαιο, μαρτυρημένο ἀπό παλαιούς καί νέους ἱστορικούς, μάλιστα δέ ἀπό τόν Γεώργιο Κορέσσιο τόν Χίο καί ἀπό τόν ἀοίδιμο πατριάρχη Ἱεροσολύμων Νεκτάριο[59], ὁ ὁποῖος τό διηγεῖται στόν ἀραβικό χρονογράφο, πού ἔγραψε, καί φαίνεται, ἀπ'ὅσα λέει παρακάτω, ὅτι τό εἶδε μέ τά μάτια του (τά ἀνθρώπινα αὐτά κόκκαλα προμηνύουν τήν μέλλουσα ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ὅπως τά εἶδε καί ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ). β) Ἐπίσης, ὁ ρηθείς Κορέσσιος γράφει ὅτι ὁ Πασχασῖνος ἔγραφε πρός τό Λέοντα ὅτι, ὅταν ἑόρταζαν κάποτε τό Πάσχα οἱ μέν ἀνατολικοί τήν 22α Ἀπριλίου, οἱ δέ δυτικοί τήν 25η Μαρτίου, μιά βρύση, ἡ ὁποία προηγουμένως ἦταν

[59] **ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ,** ***Ἀραβικός χρονογράφος*****, σ. 266.**

ξηρά, γέμισε ἀπό νερό τήν 22α Ἀπριλίου, δηλαδή στό δικό μας Πάσχα καί ὄχι τῶν Λατίνων. γ) Τέλος, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων[60], στό ιβ' βιβλίο τοῦ περί τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων, διηγεῖται ὅτι εὑρισκόμενος κάποτε ὁ Ἱεροσολύμων Παΐσιος στό Βελιγράδι, ἀκολούθησε ἕνα θαῦμα, βεβαιωτικό μέν τοῦ δικοῦ μας καλανταρίου, ἀναιρετικό δέ τοῦ τῶν Λατίνων· δηλαδή ἡ ζύμη, πού ζυμώθηκε ἀπό κάποια Λατίνα κατά τήν ἡμέρα τοῦ προφήτου Ἠλιού, μεταβλήθηκε σέ πέτρα σκληρή, κίσσηρα[61]. Ὁ αὐτός Δοσίθεος ἀναφέρει ὅτι τό Φεβρουάριο τοῦ 1593 συνεκλήθη Σύνοδος στήν Κων/λη, στόν ναό τῆς Παμμακαρίστου, στήν ὁποία συμμετεῖχαν ὁ Κων/λεως Ἱερεμίας, ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος, ὁ ὁποῖος ἐπεῖχε καί τόν τόπο τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακείμ καί ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, ἡ ὁποία καθόρισε νά γίνεται τό Πάσχα, ὅπως τό διόρισε ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος, καί ἀναθεμάτισε τό νέο καλαντάριο, πού ἐπινοήθηκε ἀπό τούς Λατίνους[62].

Παρ'όλα αὐτά, τό Σεπτό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο προωθεῖ τόν κοινό ἑορτασμό τοῦ Πάσχα μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Παπικῶν. Τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ προωθεῖ ἀρχικῶς τὸ Βατικανὸν ἀπὸ τὸ 1960. Τὸ στόχο του, ὅμως, αὐτὸν τὸν ἐπισημοποίησε κατὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο καὶ τὸν ἀποδέχθηκε ὁ μακαριστός Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κυρὸς Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς ἰδέας αὐτῆς. Γιὰ πολλὰ ἔτη ὑπῆρχε ἄκρα τοῦ «τάφου σιωπὴ», διότι ὅλοι φοβοῦνταν τίς ἀντιδράσεις κυρίως, τῶν Ὀρθοδόξων. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη, ὅμως, συζητοῦσαν μυστικῶς οἱ κεφαλές τοῦ Παπισμοῦ καί τῶν Ὀρθοδόξων μὲ σκοπὸ τὸν κοινὸ ἑορτασμὸ τοῦ Πάσχα. Στή συνέχεια συγκροτήθηκε γιὰ τὸ θέμα κοινός «ἄξονας» μεταξὺ Παπισμοῦ, Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (ἢ Αἱρέσεων-ΠΣΕ) καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ὁ «ἄξονας» αὐτὸς προέβλεπε, μετὰ τὸ 2001, νὰ ἑορτάζεται ἀπὸ κοινοῦ τὸ Πάσχα μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ ἄλλων πλανεμένων Χριστιανῶν. Τὸ στόχο τὸν ἔθεσε τὸ Βατικανὸ καὶ τὸν προώθησε δυναμικῶς τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Τὸ τελευταῖο μὲ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 150 πρωτ. 420/26.5.1995 ἐγκύκλιό του[63], ἀνεφέρθη «εἰς τὸν καθορισμὸν κοινῆς ἡμερομηνίας ἑορτασμοῦ ὑφ᾽ ἁπάντων τῶν χριστιανῶν τῆς Μεγάλης ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα».

---

[60] ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, *Δωδεκάβιβλος· περί τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχευσάντων*, βιβλίο 12ο, κεφ. 2ο, §β', ἐκδ. Β. Ρηγόπουλος, Θεσ/κη 1983, σσ. 105-106.

[61] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σσ. 8-9.

[62] ΔΟΣΙΘΕΟΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ, ἔνθ'ανωτ. σσ. 231-232.

[63] «Συνεορτασμόν τοῦ Πάσχα μέ τούς ἑτεροδόξους ἀνακινεῖ τό Πατριαρχεῖον», *Ὀρθόδοξος Τύπος* (9-2-1996)

Θ) Οἰκουμενιστικός – οὐνιτικός μοναχισμός τύπου Bose

Τά ὅσα ἀναφέρατε, Παναγιώτατε Δέσποτα, περί μοναχισμοῦ, κατά τήν ὁμιλία Ὑμῶν στό Μοναστήρι τοῦ Bose, ἐκτός ἀπό κάποια σημεῖα, πού θά σχολιάσουμε παρακάτω, ἦταν ὄντως σωστά, μέ τή μεγίστη διαφορά, ὅμως, ὅτι αὐτά θά ἔπρεπε νά τά ἀπευθύνετε σέ Ὀρθοδόξους καί ὄχι σέ παπικούς μοναχούς. Γνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι τόσο ὁ μοναχισμός, ὅσο καί ὁ ἐρημητισμός στή Δύση δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τόν ὀρθόδοξο ἀνατολικό μοναχισμό καί ἐρημητισμό. Ὁ Παπισμός εὐνόησε τήν διαμόρφωση τῶν μοναχικῶν ταγμάτων (Ἰησουϊτῶν, Καπουτσίνων, Δομινικανῶν, Φραγκισκανῶν κ.ἄ.), τά ὁποῖα εἶναι διασκορπισμένα σέ διάφορες περιοχές, ἀλλά ἔχουν ἑνιαία ὀργάνωση καί ὑπάγονται στήν κεντρική ἐξουσία τοῦ Πάπα. Ἀκόμη, χαρακτηρίζονται συνήθως γιά τήν ἐξειδίκευσή τους σέ κάποια ἰδιαίτερη ἀποστολή (φιλανθρωπική δράση κλπ) καί διακρίνονται ἐξωτερικά ἀπό τήν διαφορετική ἐνδυμασία τους. Τά μοναχικά τάγματα ἦταν καί παραμένουν ἄγνωστα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, γιατί ἡ ὅλη δομή τους προϋποθέτει διαφορετική θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας. Γενικά, ὁ μοναχισμός στή Δύση τοποθετεῖται στήν ὑπηρεσία κάποιου κοινωνικοῦ σκοποῦ, δηλ. εἶναι κυρίως ὀργανωτικός, ἐνῷ στήν Ἀνατολή εἶναι κυρίως ἡσυχαστικός καί ἔχει ὡς κύριο σκοπό τήν ἀένναη λατρεία τοῦ Θεοῦ, τήν ἀδιάλειπτη καρδιακή νοερά προσευχή, τήν ὑπακοή, τήν ἀκτημοσύνη, τήν παρθενία, τήν κάθαρση ἀπό τά πάθη, τό φωτισμό καί τή θέωση. Στό ἴδιο ξένο πρός τήν Ἀνατολή πλαίσιο κινεῖται καί ὁ ἐρημητισμός στή Δύση, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταλλαχθεῖ σέ κάποιο εἶδος κοινωνικοῦ ἐρημητισμοῦ. Οὐσιαστικά, ὁ ἐρημητισμός στή Δύση ἄν δέν ἔχει ἐκλείψει παντελῶς, ἔχει σημαντικά ἐξασθενήσει[64].

Μέ τόν «παντοδύναμο» πάπα του ὁ Παπισμός σκοπεύει νά κατακτήσει τόν κόσμο. Ἡ παρά τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἁγία ΣΤ' Οἰκουμενική Σύνοδο (16ος Κανών) ὑποχρεωτική ἀγαμία τοῦ κλήρου καί τά ποικίλα «κοινωνικά» μοναχικά τάγματα ἔρχονται νά ὑπηρετήσουν τό σκοπό αὐτό. Ἡ Ὀρθοδοξία ἀντιθέτως, σκοπεύουσα, ὄχι στήν κατάκτηση, ἀλλά στή μεταμόρφωση τοῦ κόσμου, οὔτε τήν ὑποχρεωτική ἀγαμία τοῦ κλήρου ἐπέβαλε, οὔτε τό μοναχισμό ἀπό ἡσυχαστικό μετέβαλε σέ κοινωνικό καί τῆς δράσεως. Στή «θεοποιό» ἡσυχία ὁ μοναχός μεταμορφώνεται καί μυστικῶς μεταμορφώνει τόν

---

[64] **Γ. ΜΑΝΤΖΑΡΙΔΗΣ,** ***Κοινωνιολογία τοῦ Χριστιανισμοῦ*****, ἐκδ. Πουρναρᾶς, Θεσσαλονίκη 1999, σσ. 111-112.**

κόσμο καί δι'αὐτοῦ *«ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔρχεται μετά παρατηρήσεως»*[65].

Γνωρίζετε, Παναγιώτατε Δέσποτα, τόν οἰκουμενιστικό, διαβρωτικό καί ἰσοπεδωτικό ρόλο τοῦ Bose. Ἐργαστήρι οἰκουμενιστικῆς θεολογίας ἀποτελεῖ ἡ μοναστική κοινότητα τοῦ Bose τῆς Βόρειας Ἰταλίας. Στό παπικό αὐτό μοναστήρι κάθε χρόνο διοργανώνονται διαχριστιανικά συνέδρια μέ ὁμιλητές, ὄχι μόνο παπικούς, ἀλλά καί ὀρθοδόξους κληρικούς καί θεολόγους. Ἡ κοινότητα αὐτοπροβάλλεται ὡς φιλορθόδοξος καί τά μέλη της ὑποτίθεται ὅτι ἐντρυφοῦν στήν ὀρθόδοξη ἀσκητική παράδοση. Παρά, ὡστόσο, τή βαθειά γνώση τῆς διδασκαλίας τῶν ὀρθοδόξων ἀσκητῶν Πατέρων, παραμένουν ἀμετανόητοι καί σταθεροί στήν πίστη τῆς αἵρεσής τους! Ἡ συμμετοχή πολλῶν ὀρθοδόξων στά διαχριστιανικά συνέδρια τοῦ Bose δημιουργεῖ μεγάλη σύγχυση στούς ὀρθόδοξους πιστούς, ὄχι μόνο τῆς Ἰταλίας, ἀλλά ὁλόκληρης τῆς Εὐρώπης... Καί πῶς νά μήν μπερδευτεῖ ἕνας πιστός βλέποντας ὀρθόδοξες βυζαντινές εἰκόνες νά κοσμοῦν τά ἔντυπα τῆς ἀδελφότητας τοῦ Bose ἤ εἰσηγήσεις μέ θέματα ὅπως «Κοινωνία καί ἡσυχία κατά τόν ἅγιο Ἰσαάκ τόν Σύρο», «Ἡ πρόκληση τοῦ κοινοβιακοῦ βίου στή Μονή τῆς Ὄπτινα» ἤ «Κοινωνία καί ἐρημία κατά τό Μέγα Βασίλειο»; Ὁ προσεκτικότερος ὡστόσο μελετητής τῶν ὀνομάτων τῶν ὀρθοδόξων εἰσηγητῶν διαπιστώνει πώς οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς εἶναι πρωτεργάτες οἰκουμενιστικῶν δράσεων καί ἐντός τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀπό τίς ὁποῖες προέρχονται. Ἀποκαλυπτική τοῦ οἰκουμενιστικοῦ χαρακτήρα τῆς ἀδελφότητας τοῦ Bose εἶναι καί ἡ ἐπίσημη ἱστοσελίδα της. Σέ αὐτή ρητά ἀναφέρεται ὅτι στή μονή Bose ἐγκαταβιώνουν «μοναχοί καί μοναχές» ἀπό ὅλες τίς χριστιανικές ὁμολογίες (παπικοί, προτεστάντες, μεθοδιστές κ.ἄ.), ὑπό τήν πνευματική καθοδήγηση τοῦ παπικοῦ Enzo Bianchi. Δέν πρόκειται, παρά γιά ἐφαρμογή τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὄχι μόνο στή θεολογία, ἀλλά καί στή λειτουργική πράξη καί τή μοναχική ζωή, ὅπου συμπροσευχόμενοι παρίστανται ἀπό κοινοῦ κληρικοί καί πιστοί ὀρθόδοξοι, παπικοί καί ἀπό κάθε χριστιανική ὁμολογία. Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι ἡ κοινότητα τοῦ Bose ἀποτελεῖ ἕνα ἰσχυρό προπύργιο τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ἡ συμμετοχή στά συνέδρια τῆς ὀρθοδόξων κληρικῶν καί θεολόγων ἀποτελεῖ πράξη θεολογικῆς καί ποιμαντικῆς ἀνευθυνότητας, ἀφοῦ, ἀφ'ἑνός ὁδηγεῖ σέ σύγχυση τούς ὀρθόδοξους

[65] **Λουκ. 17, 20. ΑΡΧΙΜ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ, *Ὀρθοδοξία καί Οὐμανισμός. Ὀρθοδοξία καί παπισμός*, ἐκδ. Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου, Ἅγιον Ὄρος 1998, σ. 94.**

πιστούς, ἀφ'ἑτέρου δέ κανέναν ἑτερόδοξο δέν ὁδήγησε σέ ἐπιστροφή στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία[66].

Εἶναι ἐπαινετά ὄντως, Παναγιώτατε Δέσποτα, τά ὅσα ἐν συνεχείᾳ καταθέσατε στήν ὁμιλία Ὑμῶν στό μοναστήρι τοῦ Bose: *«Ὀφείλομεν δέ νά ὁμολογήσωμεν ὅτι συγκινούμεθα ἐκ τῆς πολυετοῦς πνευματικῆς προσπαθείας τοῦ π. Enzo καί τῆς Ἀδελφότητός σας, ἐκ τῆς ἀγάπης, τοῦ ἐνδιαφέροντος καί τοῦ σεβασμοῦ σας διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί διά τήν ὀρθόδοξον πνευματικότητα, ποικιλοτρόπως ἐκδηλούμενα μέσῳ τῆς ὀργανώσεως τῆς μοναστικῆς ζωῆς μέ πρότυπον τόν ἀνατολικόν μοναστικόν βίον, τῆς διοργανώσεως συνεδρίων ἐμβαθύνσεως εἰς τήν ὀρθόδοξον πνευματικότητα μέ τήν συμμετοχήν ἐκπροσώπων τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας καί διανοήσεως, τῆς ἀναδείξεως καί μελέτης τοῦ βίου καί τῆς διδασκαλίας κορυφαίων συγχρόνων μορφῶν καί γερόντων τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς τοῦ ἁγίου Σιλουανοῦ, τοῦ γέροντος Σωφρονίου τοῦ Ἔσσεξ, τοῦ γέροντος Πορφυρίου, τοῦ γέροντος Παϊσίου, καί ἀσφαλῶς μέσῳ τοῦ ἀξιολόγου ἐκδοτικοῦ ἔργου τῆς Κοινότητός σας.*

Κυρίως ὅμως πρέπει νά ἐξάρωμεν τήν μεγάλην ὠφέλειαν ἐκ τῆς μελέτης ἔργων τῆς μακραίωνος ἀνατολικῆς πατερικῆς γραμματείας, τά ὁποῖα ἦσαν ἄχρι τοῦδε ἄγνωστα ἤ καί μή κατανοητά εἰς τήν Δύσιν, ὡς τά ἔργα τοῦ κήρυκος τῆς χάριτος καί τοῦ φωτός ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Μεθ' ἱκανοποίησεως μάλιστα ἐπληροφορήθημεν πρό ἐτῶν τήν μετάφρασιν αὐτῶν ὑπό Ἰταλοφώνων ὀρθοδόξων εἰς τήν ἰταλικήν γλῶσσαν, προκειμένου ὁ παρεξηγημένος ὑπό τοῦ Δυτικοῦ κόσμου αὐτός ἅγιος νά εὕρῃ καί εἰς τήν Δύσιν μίαν θέσιν ἀνταξίαν τοῦ πλούτου καί τοῦ βάθους τῆς πνευματικότητος τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Εἶναι ἀξία, λοιπόν, εἰλικρινοῦς ἐπαίνου ἡ προσπάθεια τῆς καθ' ὑμᾶς μοναστικῆς Κοινότητος διά μίαν βαθυτέραν προσέγγισιν καί μελέτην τῆς κοινῆς μοναχικῆς παραδόσεως Ἀνατολῆς καί Δύσεως τῆς πρό τοῦ σχίσματος περιόδου, ἀλλά καί ἀξιοποιήσεως τῆς μετά τό Σχίσμα πολυτίμου πνευματικῆς ἐμπειρίας καί παράδοσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ὀρθοδόξου μοναχισμοῦ, μάλιστα δέ ὅπως αὕτη ἔχει ἀποκρυσταλλωθῆ ἐπί χίλια καί πλέον ἔτη εἰς τόν κατ' ἐξοχήν τόπον ἀσκήσεως καί λατρείας τοῦ Κυρίου καί τῆς Θεοτόκου, ἐντός τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τό Ἅγιον Ὄρος[67]» **καί εἶναι ἐπαινετά διότι τούς παρωτρύνατε νά μελετήσουν τόν ἅγιο Σιλουανό, τούς μακαριστούς γέροντες Σωφρόνιο τοῦ Ἔσσεξ, Παΐσιο καί Πορφύριο, γιά νά**

---

[66] Ἰωάννης Τάτσης, «Προπύργιον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τό Bose», *Ὀρθόδοξος Τύπος* **(25-6-2010), http://thriskeftika.blogspot.gr/2010/06/bose.html**

[67] **http://www.romfea.gr/ektakta-nea-2/17016-bose**

ἐμβαθύνουν στήν Ὀρθόδοξη Παράδοση καί τήν Ὀρθόδοξη Μοναχική ζωή. Ἀλλά, ἐάν δέν τούς ὑποδείξετε τήν αἵρεσή τους καί τήν τραγική τους πλάνη, πῶς θά σωθοῦν καί εἰς τί θά τούς ὠφελήσει ἡ ἀνάγνωση[68];

Ι) Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας

Στήν ἴδια ὁμιλία Ὑμῶν στό Bose χρησιμοποιήσατε τόν ἅγ. Ἀπόστολο Παῦλο πολλούς ἀντιαιρετικούς ἁγίους Πατέρες, ὅπως τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, τόν ὅσιο Μακάριο τόν Αἰγύπτιο, τόν ὅσιο Σάββα τόν Χιλανδαρινό, τόν ἅγιο Κασσιανό τόν Ρωμαῖο, τόν ἅγιο Πάπα Γρηγόριο τόν Διάλογο, τόν ἅγιο Ἱερώνυμο, τόν ὅσιο Νεῖλο τόν Καλαβρό, τόν ὅσιο Βενέδικτο, τόν ὅσιο Παχώμιο, τό Μέγα Ἀντώνιο καί τόν ὅσιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς τοῦ Τσέλιε, χωρίς ὅμως νά ἀναφερθεῖτε στούς ἀντιαιρετικούς καί συγκεκριμένως στούς ἀντιπαπικούς καί στούς ἀντιοικουμενιστικούς ἀγῶνες, ὅσων ἐξ αὐτῶν εἶναι μετά τό Σχίσμα. Εὐλαβῶς ὑπενθυμίζουμε:

Ἔλεγε ὁ μακαριστός ἅγιος Γέρων Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης : «*Ὁ διάβολος ἅπλωσε τρία πλοκάμια νά πιάσει ὅλο τόν κόσμο. Τούς πλουσίους νά τούς πιάσει μέ τή Μασονία, τούς πτωχούς μέ τόν κομμουνισμό καί τούς θρησκευόμενους μέ τόν οἰκουμενισμό*». Ὁ ἴδιος ἄλλοτε σέ συνάξεις μοναζουσῶν ἐπεσήμανε : «*Οἰκουμενισμός καί Κοινή Ἀγορά, ἕνα κράτος μεγάλο, μία θρησκεία στά μέτρα τους. Αὐτά εἶναι σχέδια διαβόλων*»[69].

Γιά νά φανεῖ, πόσο εὐαίσθητος καί προσεκτικός ἦταν ὁ Γέροντας Παΐσιος σέ θέματα ἐπικοινωνίας καί συμπροσευχῆς μέ αἱρετικούς, μεταφέρουμε ἐδῶ τό ἑξῆς χαρακτηριστικό περιστατικό :

«Κάποτε, διηγήθηκε ὁ Γέροντας, μοῦ ἦρθαν δύο παπικοί, λατίνοι... Μοῦ λέει λοιπόν ὁ ἕνας – Ἔλα νά ποῦμε τό 'Πάτερ ἡμῶν...' – Γιά νά τό ποῦμε μαζί, τοῦ εἶπα, πρέπει νά συμφωνοῦμε στό Δόγμα. Ὅμως μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστι. Ὕστερα μοῦ λέει : - Μόνο οἱ Ὀρθόδοξοι εἶναι κοντά στό Θεό καί μόνο αὐτοί θά σωθοῦνε; Ὁ Θεός εἶναι μέ ὅλο τόν κόσμο. – Ναί, τοῦ εἶπα. Ἐσύ μπορεῖς νά μοῦ πῆς καί πόσος κόσμος εἶναι κοντά στό Θεό; Ἔχουμε λοιπόν διαφορές. Εἴμαστε φυσικά παιδιά τοῦ ἑνός Πατέρα, ἀλλά μερικά μένουν στό σπίτι καί μερικά γυρίζουν ἔξω. – Νά δείξουμε ἀγάπη, μοῦ λένε μετά. – Καί ἡ ἁμαρτία ἔγινε μόδα, τούς λέω. – Καί αὐτό μέσα στήν ἀγάπη εἶναι, μοῦ λένε.

---

[68] **Ὀρθόδοξος Τύπος (24-5-2013)**

[69] **ΓΕΡΩΝ ΠΑΪΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ,** *Λόγοι,* **τ. Β', ἔκδ. Ἱερόν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης 1999, σ. 176.**

–Ὅλοι μιλᾶνε γιά ἀγάπη, εἰρήνη καί ὁμόνοια, τούς εἶπα στό τέλος, ἀλλά ὅλοι αὐτοί εἶναι διχασμένοι καί μέ τόν ἑαυτό τους καί μέ τούς ἄλλους. Γι' αὐτό καί ἑτοιμάζουν ὅλο καί μεγαλύτερες βόμβες.

Πολλοί πού μιλοῦν γιά ἀγάπη καί ἑνότητα, οἱ ἴδιοι δέν εἶναι ἑνωμένοι μέ τό Θεό, γιατί δέν τόν ἔχουν ἀγαπήσει οὔτε ἔχουν ἀληθινή ἀγάπη. Ἀγάπη ἀληθινή ἔχει ἐκεῖνος πού ἔχει ὀρθή πίστη, ζῆ κοντά στό Θεό, καί τότε ὁ Θεός ζωγραφίζεται στό πρόσωπό του καί οἱ ἄλλοι βλέπουν στό πρόσωπό του τόν Θεό.

Χαρακτηριστικό εἶναι καί τό ἑξῆς περιστατικό : Ὁ τότε Πάπας, ἔχοντας ἀκούσει γιά τήν φήμη τοῦ Γέροντος Παϊσίου, ἔστειλε μερικούς καρδιναλίους στό καλύβι τοῦ γέροντος, γιά νά τοῦ ἀνακοινώσουν ὅτι ὁ Πάπας τόν προσκαλεῖ στή Ρώμη γιά νά συζητήσουν περί δογματικῶν καί ἐκκλησιατικῶν θεμάτων. Ἡ ἀπάντηση τοῦ γέροντα ἦταν ἀποστομωτική: *«Ὁ πάπας δέν εἶναι ἕτοιμος ἀκόμη γιά μία τέτοια συζήτηση. Πρέπει νά ἀποβάλλει τόν ἐγωϊσμό του».*

Τέλος, ὁ Γέροντας Παϊσιος ἐφήρμοσε τή διακοπή τοῦ πατριαρχικοῦ «μνημοσύνου» τοῦ κυροῦ Ἀθηναγόρα γιά τά οἰκουμενιστικά ἀνοίγματά του.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος λέει : *«αἱρετικόν ἄνθρωπον μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ»*[70], *«ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἤ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ'ὅ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω»*[71], *«εἴ τις οὐ φιλεῖ τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτο ἀνάθεμα»*[72], *«ἐγώ γάρ οἶδα τοῦτο, ὅτι ἐλεύσονται μετά τήν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου. Καί ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητᾶς ὀπίσω αὐτῶν»*[73].

Ὁ Ἀββᾶς Μακάριος χτυπάει μέ τό μπαστούνι του, καθώς βαδίζει στήν ἔρημο, τό πεταμένο κρανίο ἑνός αἱρεσιάρχη. Καί ἀμέσως ἡ ψυχή του στήν κόλαση ἀναγαλλιάζει καί αἰσθανομένη τήν ἐπαφή τοῦ ἁγίου, τόν παρακαλεῖ γιά ἀνακούφιση. Στήν ἐρώτηση τοῦ ἀββᾶ ποιά εἶναι ἡ κατάστασή τους ἐκεῖ στήν κόλαση, ὁ κολασμένος τοῦ λέει πώς τό πρόσωπο τοῦ καθενός εἶναι κολλημένο στή ράχη τοῦ ἄλλου καί δέν μπορεῖ κανένας νά ἀντικρύσει τά πρόσωπα τῶν ἄλλων. Τόν

---

[70] **Τίτ. 3, 10.**
[71] **Γαλ. 1, 8.**
[72] **Α' Κορ. 16, 22.**
[73] **Πράξ. 20, 29-30.**

παρακαλεῖ τελικά νά προσευχηθεῖ, γιά νά μπορέσουν νά δοῦν λιγάκι τό πρόσωπο τοῦ διπλανοῦ τους[74].

Ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος, ἐλέγχει τόν Πάπα γιά τό δῆθεν πέτρειο πρωτεῖο ἐξουσίας, λέγοντας ὅτι «*Ὁ Θεός ἵδρυσε τήν Ἐκκλησία Του πάνω σ' αὐτή τήν πέτρα (τήν ὁμολογία τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου), κι ἀπ' αὐτή τήν πέτρα ὁ Ἀπ. Πέτρος πῆρε τήν ὀνομασία του*»[75].

Ὁ σύγχρονος ἅγιος γέρων τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας καί καθηγητής τῆς Δογματικῆς ὅσιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς σημειώνει : «*Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανισμούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὑρίσκεται ἡ καρδία ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμό. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλαι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά τους εἶναι ἡ παναίρεσις*»[76].

Ὅσον ἀφορᾶ στόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ, τόν ὁποῖο ἀναφέρατε στήν ὁμιλία Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀσφαλῶς γνωρίζετε ὅτι μέ τίς ἡσυχαστικές συνόδους τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τόν 14ο αἰῶ., οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τήν Θ' Οἰκουμενική Σύνοδο, ἀποφεύχθηκε ὁ ἐκδυτικισμός, ὁ ἐκλατινισμός, ἡ φραγκοποίηση τῆς Ὀρθοδοξίας, τόν ὁποῖο ἐκλατινισμό ὑπηρετοῦσε ὁ ἐκ τῆς Δύσεως ἐρχόμενος, ἐπηρμένος, ὑπερήφανος, αἱρετικός καί ἀναθεματισμένος ἀπό τήν Ἐκκλησία μας, διά τοῦ Συνοδικοῦ της Ὀρθοδοξίας, Βαρλαάμ ὁ Καλαβρός.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος μαζί μέ τό Μ. Φώτιο Κων/λεως καί τόν ἅγιο Μᾶρκο Ἐφέσου τόν Εὐγενικό ἀποτελοῦν τούς νέους τρεῖς Ἱεράρχες, τούς ὀνομαζομένους ἀντιπάπες καί παπομάστιγες, ἤλεγξε σφοδρότατα καί αὐστηρότατα στό πρόσωπο τοῦ Βαρλαάμ τήν παναίρεση τοῦ Παπισμοῦ καί ὅλες τίς καινοτομίες, τούς νεωτερισμούς, τίς παραχαράξεις, τίς διαστρεβλώσεις καί αἱρέσεις τῆς Δύσεως ἐπί τῆς ἅπαξ παραδοθείσης πίστεως. Γι'αὐτό καί μέχρι τίς ἡμέρες μας οἱ αἱρετικοί Λατίνοι ἀποστρέφονται καί μισοῦν τόν ἅγιο Γρηγόριο. Δέν τόν θεωροῦν ἅγιο, ἀλλά ἀντιθέτως «αἱρετικό»!!! Φρίττουν καί τρέμουν μόνο στό ἄκουσμα τοῦ ἁγίου ὀνόματός του!

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος, οὔτε καινοτόμησε, οὔτε δικό του σύστημα θεολογίας οἰκοδόμησε, ἀλλά ἁπλῶς κωδικοποίησε καί συνήρμοσε σέ ἑνότητα ὅσα οἱ προηγούμενοι Πατέρες δίδαξαν γύρω ἀπό τά ζητήματα, πού προκάλεσε ὁ οὐμανιστής μοναχός Βαρλαάμ Καλαβρός,

---

[74] ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ, *Ἀποφθέγματα*, PG 34, 257CD-260A.
[75] ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, *Εἰς τό κατά Ματθαίον Εὐαγγέλιον*, βιβλίο 6ο.
[76] ΑΡΧΙΜ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, *Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός*, Θεσσαλονίκη 1974, σ. 224.

μεταφέροντας στήν Κωνσταντινούπολη καί στήν Θεσσαλονίκη δυτική νοοτροπία καί προβληματική. Γι' αὐτό δέν δικαιολογεῖται ἡ χρήση ἀπό τούς Ὀρθοδόξους τοῦ ὅρου «Παλαμισμός» ἤ «Παλαμική Θεολογία», ὅπως πράττουν οἱ Δυτικοί, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ὡς αἱρετικές τίς ἀπόψεις του, γι' αὐτό μαζί μέ τόν Ἀρειανισμό, τόν Νεστοριανισμό καί ἄλλες αἱρέσεις τοποθετοῦν καί τόν Παλαμισμό, ὡς προσωπική καινοτομία τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἄς μνημονεύσουμε ἁπλῶς ἐδῶ, διά τοῦ λόγου τό ἀληθές, ὅτι στούς Indices τοῦ Cavallera, τή γνωστή κλείδα, πού χρησιμοποιοῦμε γιά τήν Patrologia Graeca τοῦ Ἀββᾶ Migne, ὁ Ἡσυχασμός τοποθετεῖται μεταξύ τῶν αἱρέσεων[77].

Στό ἔργο του «*Λόγος ἀποδεικτικός περί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*» λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς : «*Πάλιν ὁ δεινός καί ἀρχέκακος ὄφις τήν ἑαυτοῦ κεφαλήν καθ'ἡμῶν διαίρων, ὑποψιθυρίζει τά τῆς ἀληθείας ἀντίθετα*»[78]. «Πάλι ὁ πρωταίτιος τοῦ κακοῦ ὄφις, ὁ διάβολος, σηκώνοντας τήν κεφαλή του ἐναντίον μας, ὑποψιθυρίζει τά ἀντίθετα πρός τήν ἀλήθεια». Καί παρακάτω, ἀφοῦ λέει ὅτι αὐτός ὁ διάβολος εἶναι, πού παρεκίνησε τούς Ἀρείους, τούς Ἀπολλιναρίους, τούς Εὐνομοίους καί Μακεδονίους καί πολλούς ἑτέρους αἱρετικούς, «*οὗτος τοίνυν ὁ νοητός καί διά τοῦτο μᾶλλον ἐπάρατος ὄφις, τό πρῶτον καί μέσον καί τελευταῖον κακόν*», «αὐτός, λοιπόν, ὁ νοερός καί γι'αὐτό περισσότερο καταραμένος διάβολος, πού εἶναι τό πρῶτο καί μεσαῖο καί τό τελευταῖο κακό», «*μηδαμῶς ἐπιλελησμένος τῆς οἰκείας κακοτεχνίας*», «δέν ξέχασε καθόλου τήν κακοτεχνία του, τό κακό ἔργο του», «*διά τῶν αὐτῷ πειθηνίων Λατίνων, περί Θεοῦ καινάς εἰσφέρει φωνάς*»[79], «μέ τούς λατίνους, πού εἶναι πειθήνια ὄργανά του, εἰσάγει καινούργιες φωνές σχετικά μέ τό Θεό». Ἤδη ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς λέει αὐτό, πού ἀργότερα θά πεῖ ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὅτι ὁ πάπας εἶναι ἀντίχριστος. «*Τόν πάπα νά καταρᾶσθε, γιατί αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν (τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως)*».

Στή συνέχεια ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀναφερόμενος στή βλάσφημη διδασκαλία τοῦ Παπισμοῦ περί τῆς καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Filioque, λέει: «*Ἦν οὖν ἄρα τῶν δικαιοτάτων μηδέ λόγου ἀξιοῦν ὑμᾶς, εἰ μή τοῦ προστιθέναι τῷ ἱερῷ συμβόλῳ παύσησθε˙ τῆς δέ παρ'ἡμῶν προσθήκης παρ' ὑμῶν ἐκβεβλημένης πρότερον, ἔπειτα ζητεῖν, εἰ καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἤ οὐχί καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ τό*

---

[77] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Ἡ χρήση τῶν ἀποδείξεων στή θεολογία κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ», *Θεοδρομία ΙΓ*[1] (Ἰανουάριος-Μάρτιος 2011) 106 καί *Θεολόγοι τῆς Θεσσαλονίκης*, Θεσ/κη [2]1997, 6.

[78] ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, *Λόγος ἀποδεικτικός περί τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Α΄*, ἐκδ. Γρηγόριος Παλαμᾶς, Θεσσαλονίκη 1981, ΕΠΕ 1 Πρόλογος 3-4, σ. 68.

[79] Ὅ. π., Πρόλογος 20-26, σ. 68.

Πνεῦμα τό Ἅγιον, καί τό ἀναφανέν τοῖς θεοφόροις συνδοκοῦν κυροῦν»[80]. (Μέχρις ὅτου ἐξακολουθεῖτε νά ἔχετε τό Filioque, νά λέτε δηλ. ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, καί νά ἔχετε ἀλλοιώσει τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, δέν θά σᾶς δεχθοῦμε σέ ἐκκλησιαστική κοινωνία). Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, λοιπόν, προϋπόθεση τοῦ διαλόγου μέ τούς λατίνους εἶναι ἡ ἀφαίρεση ἐκ μέρους τους τῆς παράνομης προσθήκης τοῦ Filioque ἀπό τό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Σέ ἄλλο σημεῖο ξεκαθαρίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὅτι πίσω ἀπό τήν προσθήκη Filioque, κρύβεται μία καινή ἐκκλησιολογική ἀρχή, δηλ. *«ἡ τοῦ περιόντος πάπα περιωπή»*[81], δηλ. τό ἑωσφορικό πρωτεῖο καί τό ἀλάθητο, τό νά νομοθετεῖ αὐτός μόνος, σάν ἄλλος θεός ἐπί γῆς, ὅ,τι αὐτός κρίνει σωστό, διαστρεβλώνοντας, διαστρέφοντας, παραμελῶντας καί περιθωριοποιῶντας ἀκόμη καί τά ἴδια τά λόγια του Χριστοῦ.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καταδίκασε, μέ τήν Θ' Οἰκουμενική Σύνοδο[82], τίς παπικές αἱρέσεις περί κτιστῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ καί περί κτιστοῦ Θαβωρίου Φωτός, διδάσκοντας ὅτι ὁ Θεός ἔχει οὐσία καί ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες εἶναι καί οἱ δύο ἄκτιστες. Ἡ ἄκτιστη οὐσία τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀμέθεκτη, ἐνῶ οἱ ἄκτιστες ἐνέργειές Του εἶναι μεθεκτές. Παραλλήλως, τό Θαβώριον Φῶς, τό Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως εἶναι Φῶς τῆς Θεότητος καί συνεπῶς ἄκτιστο.

Πολύ χαρακτηριστικός εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, ὁ ὁποῖος, στήν *«πρός τόν εὐλαβέστατον μοναχόν κύρ Διονύσιον»*[83] ἐπιστολή του γράφει ὅτι τό τρίτο εἶδος τῆς ἀθεΐας εἶναι ἡ σιωπή περί τῶν δογμάτων, ἀπορρίπτοντας ἔτσι κάθε εἶδος ἐφησυχασμοῦ καί σιωπῆς ἐν καιρῷ κινδυνευούσης πίστεως.

ΙΑ) Ἀγάπη καί ἀλήθεια

Στά κείμενά Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, εἶναι διάχυτες οἱ ἀναφορές Ὑμῶν στήν ἀγάπη, τόν οἰκουμενιστικό ἀγαπισμό, πού πρέπει νά ἔχουμε πρός τούς ἄλλους, τούς αἱρετικούς καί τούς ἀπίστους, ἡ ὁποία ὅμως ἀγάπη χωρίζεται ἀπό τήν ἀλήθεια. Ἡ ἀπάντηση, ὅμως, τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί ἡ στάση τῶν ἁγίων Πατέρων εἶναι ὁμόφωνη. Ἀσφαλῶς, ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, πού τή δείχνει πρός

---

[80] Ὅ. π., 4, 19-24, σ. 84.
[81] Ὅ. π., 4, 32, σ. 86.
[82] ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΧΡΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ, *Οἱ ἡσυχαστικές ἔριδες κατά ταόν 14ο αιώ.*, Β' ἐκδ. Παρατηρητής, Θεσσαλονίκη 1993.
[83] ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, *Ἐπιστολή πρός τόν εὐλαβέστατον μοναχόν κυρ Διονύσιον*, ΕΠΕ 4, 404.

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ὅλους, δικαίους καί ἁμαρτωλούς, καί ἀσφαλῶς καί ἐμεῖς πρέπει νά χαρακτηριζόμαστε ἀπό αὐτήν τήν καθολική, τήν συνολική ἀγάπη, γιατί αὐτή εἶναι τό κατ' ἐξοχήν γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη, ἀλλά ἡ ἀγάπη δέν εἶναι Θεός, δέν πρέπει νά θεοποιοῦμε τήν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη, ἐπίσης, δέν πρέπει νά ἀναιρεῖ τήν ἀλήθεια καί τήν εὐσέβεια, πρέπει νά εἶναι συνδεδεμένη μέ τήν ἀλήθεια, γιατί διαφορετικά εἶναι ψεύτικη καί ὑποκριτική. «*Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγαπῶντες ἐν ἀληθείᾳ*»[84]. Πρέπει νά ἀγκαλιάζει τόν πλησίον, ὄχι μόνο ὡς σωματική, βιολογική παρουσία, ἀλλά ὡς πνευματική ὕπαρξη, μέ αἰώνια προοπτική, καί νά ἐνδιαφέρεται πρό παντός, ὄχι γιά τά κοσμικά καί τά πρόσκαιρα, ἀλλά γιά τά αἰώνια, γιά τήν σωτηρία του. Ἡ σωτηρία τοῦ πλησίον δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ, ὅταν βρίσκεται στήν πλάνη καί στήν αἵρεση, στήν ὁποία μάλιστα ἐγωϊστικά ἐπιμένει. Χάνεται καί ὁ ἴδιος καί παρασύρει καί ἄλλους στήν ἀπώλεια. Ἀπό ἀγάπη, λοιπόν, καί ὄχι ἀπό μῖσος κινουμένη ἡ Ἐκκλησία καί ἀκολουθῶντας τό παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἀποστόλων ἀπαγορεύει τήν μετά τῶν αἱρετικῶν καί ἀπίστων κοινωνία καί συναναστροφή, ὥστε καί τούς ἰδίους παιδαγωγικῶς νά ὁδηγήσει σέ συναίσθηση τῆς πλάνης, ἀλλά καί τούς ἄλλους νά προφυλάξει. Ἀπό ἀγάπη πρός τά πρόσωπα τῶν αἱρετικῶν καί ἀπίστων, ἀποστρεφόμαστε τήν πλάνη καί τήν αἵρεση. Τήν ἀποστροφή αὐτή τήν δείχνουμε μέ πόνο ψυχῆς πρός τούς ἰδίους, γιατί ἡ αἵρεση καί ἡ πλάνη εἶναι ἀπρόσωπες. Μόνο μ'αὐτόν τόν τρόπο μποροῦμε νά μάθουμε πῶς νά προσεγγίζουμε ὁ ἕνας τόν ἄλλον μέ ἀξιοπρέπεια καί σεβασμό.

ΙΒ) Τό ἀληθές νόημα τοῦ χωρίου «*ἵνα ἕν ὦσιν*»

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, στή βασιλική τοῦ ἁγίου Ἀμβροσίου, εἴπατε : «Λησμονοῦμεν οἱ χριστιανοί ὅτι ὁ Κύριος καί Σωτήρ ἡμῶν μᾶς "ἐνέδυσε τό πήλινον σῶμα καί μᾶς ἔπνευσε ζωήν καί εἴδομεν τό φῶς Του", ἵνα ἀγάπην ἔχωμεν ἐν ἀλλήλοις καί ἵνα ὦμεν ἕν, καθώς αὐτός ἕν ἐστι πρός τόν Πατέρα καί τό Πανάγιον Πνεῦμα, τήν μίαν Θεότητα καί Βασιλείαν καί Κυριότητα καί Δύναμιν καί Ἐξουσίαν, ἡ ὁποία κατισχύει τῶν νόμων καί ἐν τῇ ὁποίᾳ Θεότητι φῶς καί δικαιοσύνη καί ἀγάπη καί ἑνότης ἐπικρατεῖ».

Ἐπίσης, στήν ὁμιλία Ὑμῶν πρός τούς Ἀντιπροσώπους τοῦ Παπικοῦ Ἐπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί τά μέλη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου

[84] Β' Ἰω. 1, 3 καί Γ' Ἰω. 1

τῆς Σλοβακίας, παρουσία Παπικῶν, Λουθηρανῶν καί Μεταρρυθμισμένων, εἴπατε : *«παρ'ὅλον ὅτι ἀποτελούμεθα ἐκ πολλῶν μελῶν, ἕν μόνον τυγχάνει τό σῶμα», «ἵνα ὦσιν ἕν καθώς ἡμεῖς», «ὁ Ὁποῖος (Κύριός) μᾶς ζητεῖ νά εἴμεθα ἕν, ὡς Αὐτός καί ὁ Πατήρ ἕν εἰσιν», «εἴθε νά ὑπερβῶμεν τάς διαιρέσεις καί τά χάσματα τά ἐμποδίζοντα ἡμᾶς νά ἴδωμεν καθαρῶς τό Φῶς, καί νά εἴμεθα ἕν, καθώς καί ὁ Χριστός ἕν ἐστι μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐν τρισίν ὑποστάσεσιν, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, μία Θεότης καί Βασιλεία, τῆς κοινωνίας τῆς Ὁποίας εἴθε νά γίνωμεν ἅπαντες μέτοχοι καί ὁμοτράπεζοι εἰς τό ἐπουράνιον καί νοερόν Θυσιαστήριον τῆς Ἄνω Ἱερουσαλήμ μετά πάντων τῶν Ἁγίων»*[85].

Τό πασίγνωστο χωρίο *«ἵνα ἕν ὦσιν»* ἀπό τήν ἀρχιερατική προσευχή τοῦ Κυρίου ἐπιστρατεύεται γι'ἀκόμη μία φορά ἀπό τήν Ὑμετέρα Σεπτήν Παναγιότητα γιά νά στηρίξει τὴν ἐγγενῆ στὴν Ἐκκλησία ἀνάγκη ἐπιδείξεως φιλενωτικοῦ πνεύματος.

Ἡ τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου αἴτηση πρὸς τὸ Θεὸ Πατέρα *«ἵνα πάντες ἓν ὦσιν»* ἐκπληρώνεται ἤδη ἐντὸς τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, διότι τὸ αἴτημα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ ἐκπληρώνεται διὰ τῆς ταυτότητος τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως πάντων· δὲν ὑφίσταται, λοιπὸν, ἐκκρεμότητα ὡς πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἐκκρεμεῖ ἡ ὑπὸ τῶν ἑτεροδόξων ἀποδοχὴ τῆς μόνης ἀληθοῦς Πίστεως· ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἑρμηνεύοντας τὸ χωρίο τοῦτο παρατηρεῖ : *«Ἵνα ὦσιν ἕν, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν σοί [...] Τί εἶναι, λοιπόν, τὸ " Ἐν ἡμῖν"; Στὴν πίστη πρὸς ἐμᾶς. Ἐπειδὴ βέβαια τίποτε δὲν σκανδαλίζει ὅλους, ὅσο ἡ διάσπαση, αὐτὸ κατασκευάζει, ὥστε νὰ γίνουν ἕνα. Τί, λοιπόν; Τὸ κατόρθωσε αὐτό, λέγουν; Καὶ πάρα πολύ τὸ κατόρθωσε. Διότι ὅλοι ὅσοι πίστευσαν μέσῳ τῶν Ἀποστόλων εἶναι ἕνα, μολονότι κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς ἀποσπάστηκαν [...] Εἴτε γιὰ τὰ σημεῖα, εἴτε γιὰ τὴν ὁμόνοια, εἴτε γιὰ τὴν εἰρήνη ὁμιλεῖ, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἴδιος ποὺ τοὺς τὰ ἔχει δώσει. Ἔτσι, ἦταν φανερὸ ὅτι [μόνο] γιὰ παρηγοριὰ δική τους γίνεται ἡ προσευχὴ αὐτή»*[86]. Ἡ δογματικὴ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας, χάρη στοὺς Ἁγίους, δὲν εἶναι κάτι τό *ζητούμενον*, ἀλλὰ κάτι τὸ *δεδομένον*. Οἱ Ἅγιοι, οἱ θεούμενοι, ἔχουν

---

[85] **http://www.amen.gr/article14042**

[86] *Εἰς τὸ Κατὰ Ἰωάννην* 82,2· PG 59, 443έ. *«[...] Τί δέ ἐστιν, Ἐν ἡμῖν; Ἐν τῇ πίστει τῇ εἰς ἡμᾶς. Ἐπειδὴ γὰρ οὐδὲν οὕτως σκανδαλίζει ἅπαντας, ὡς τὸ διεσπάσθαι, τοῦτο κατασκευάζει ὥστε γενέσθαι ἕν. Τί οὖν; ἤνυσεν αὐτό, φησί; Καὶ σφόδρα ἤνυσεν. Ἅπαντες γὰρ οἱ διὰ τῶν ἀποστόλων πιστεύσαντες ἕν εἰσιν, εἰ καί τινες ἐξ αὐτῶν διεσπάσθησαν. Οὐδὲ γὰρ τοῦτο αὐτὸν παρέλαθεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ προεῖπε, καὶ ἔδειξε τῆς τῶν ἀνθρώπων ῥαθυμίας ὄν [...] Εἴτε γὰρ περὶ σημείων, εἴτε περὶ ὁμονοίας, εἴτε περὶ εἰρήνης ὁ λόγος αὐτῷ, φαίνεται αὐτὸς αὐτοῖς ταῦτα παρεσχηκώς. Ὅθεν δῆλον ἦν, ὅτι παραμυθίας ἕνεκεν τῆς αὐτῶν ἡ αἴτησις γίνεται».*

τὴν μεταξύ τους ἑνότητα τῆς δογματικῆς Πίστεως, χάρη στὴ θεωτική, ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ δὲ ὑπόλοιποι πιστοὶ κατέχουν ἀλαθήτως τὴν ἑνιαία δογματικὴ Πίστη τῆς Ἐκκλησίας μέσῳ τῆς ὑπακοῆς στοὺς Ἁγίους Πατέρες, «*ἑπόμενοι τοῖς θείοις Πατράσι*». Ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἑνιαία δογματικὴ Πίστη, τὴ δογματικὴ ὁμοφωνία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ πίστη ὡς ἀρετή, ὡς πεποίθηση στὸ Θεό, ποικίλλει μεταξὺ τῶν πιστῶν, ἀκόμα καὶ τῶν Ἁγίων, κατὰ τὰ μέτρα τῆς προόδου ἑκάστου. Χάρη στὸ γεγονὸς αὐτό, *ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ δογματικὴ ἑνότητα εἶναι κάτι δεδομένον καὶ ὄχι ζητούμενον*, ἡ Ἐκκλησία δὲν εὔχεται ὑπὲρ τῆς θεραπείας μιᾶς ἀνυπάρκτου διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' εὔχεται ὑπὲρ ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων, ὅπως εἶναι μαρτυρημένο στὰ λειτουργικὰ κείμενά της[87]. Ἀντιθέτως, ἡ πρακτικὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν εἶναι προφάσει τῆς φράσεως αὐτῆς, νὰ προβοῦν σὲ συγκόλληση ἑτεροπίστων ὁμολογιῶν.

Τὴν παραπλανητικὴ αὐτὴ τακτικὴ τῶν Οἰκουμενιστῶν στιγματίζει καὶ ὁ ἀγωνιστὴς καί ἔξοχος θεολογικός νοῦς Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει χαρακτηριστικά :

«Μερικοὶ θεολόγοι ἑρμηνεύουν τὴ φράση τοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἓν ὦσι» (Ἰω. 17/ιζ΄, 21), ποὺ εἶναι τμῆμα τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς Του, μὲ τὸ ὅτι δῆθεν ἀναφέρεται στὴν μελλοντικὴ ἑνότητα τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τὴν χρησιμοποιοῦν κατὰ κόρον γιὰ νὰ δηλώσουν ὅτι ὁ Χριστὸς προανήγγειλε ὅτι ὅλες οἱ χριστιανικὲς ὁμολογίες θὰ ἀποκτήσουν στὸ μέλλον ἑνότητα μεταξύ τους καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴ "μία" ἐκκλησία, ὑπονοώντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία τώρα εἶναι διασπασμένη. Ἡ ὀρθόδοξη ἑρμηνεία τῆς φράσεως εἶναι διαφορετική. Τὸ "ἵνα πάντες ἓν ὦσι", ἐὰν διαβάσει κανεὶς πολὺ προσεκτικὰ ὅλο τὸ κείμενο τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς, θὰ δεῖ ὅτι συνδέεται ἀναπόσπαστα μὲ ἄλλες φράσεις, ὅπως "καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί" (Ἰω. 17/ιζ΄, 21) καὶ τὴ φράση "ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἓν" (Ἰω. 17/ιζ΄, 23) καὶ ἐπίσης τὴν ἄλλη φράση "ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν ἔδωκάς μοι" (Ἰω. 17/ιζ΄, 24). Καὶ σαφῶς, ἐδῶ, ὁ Χριστὸς ἀναφέρεται στὴν ἑνότητα τῶν Ἀποστόλων κατὰ θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τὴν θέα τοῦ ἀκτίστου Φωτός, ποὺ ἔγινε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, γιατὶ ἀκριβῶς τότε οἱ Ἀπόστολοι ἀπέκτησαν καὶ ἑνότητα οὐσια-

[87] Ὅπως λ.χ. στὰ «εἰρηνικὰ» τῆς Θ. Λειτουργίας Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, μετὰ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως: «*Καί ὑπέρ πάσης ψυχῆς χριστιανῆς, θλιβομένης καὶ καταπονουμένης, ἐλέους καί βοηθείας Θεοῦ ἐπιδεομένης καί ἐπιστροφῆς τῶν πεπλανημένων...*». Ἐμφανέστερα στήν μετά τό «*Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας Ἀχράντου*», εὐχή τῆς Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου: «*Τούς πεπλανημένους ἐπανάγαγε καί σύναψον τῇ ἁγίᾳ σου καθολικῇ καί ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ*».

στικὴ μεταξύ τους. Ἑπομένως ὅσοι ἐκ τῶν Ἁγίων μέσα στὴν ἱστορία φθάνουν στὴ θέωση καὶ στὴ θεωρία τοῦ ἀκτίστου Φωτός, ἀποκτοῦν ἑνότητα μὲ τοὺς Ἀποστόλους, ἔχουν τὴν ἴδια πίστη μὲ αὐτοὺς καὶ ἐφαρμόζεται τὸ χωρίο αὐτό, τοῦ Χριστοῦ, "ἵνα ὦσιν ἕν"»[88].

ΙΓ) Οἱ σύγχρονοι διωγμοί κατά τῶν Χριστιανῶν καί οἱ διαθρησκειακές συναντήσεις

Τόσο στήν ὁμιλία Ὑμῶν στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου ὅσο καί στήν Πατριαρχική καί Συνοδική ἐγκύκλιο γιά τά 1700 ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων κάνετε λόγο, Παναγιώτατε Δέσποτα, γιά τούς σημερινούς διωγμούς τῶν Χριστιανῶν. Στήν μέν πρώτη λέτε: «*Σήμερον, παρά τάς σημειουμένας φαινομενικάς ἔν τισι προόδους ἐν τῷ κόσμῳ εἰς θέματα σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, οἱ διωγμοί κατά τῶν χριστιανῶν δέν ἔχουν παύσει. Μετά πολλῆς θλίψεως βλέπομεν καί σήμερον τούς χριστιανούς, παντός δόγματος, νά διώκωνται εἰς πολλά μέρη, νά θεωρῶνται ἐχθροί τῆς κοινωνίας καί τοῦ κράτους, τήν χριστιανικήν πίστιν νά μή εἶναι ἀνεκτή εἰς πλείστας χώρας καί νομοθεσίας, καί πολλούς ἀδελφούς μας χριστιανούς, ἄνδρας καί γυναῖκας, κληρικούς καί λαϊκούς, γέροντας καί νέους, νά πίνουν τό ποτήριον τῆς πικρίας καί πολλάκις καί τοῦ μαρτυρίου, ἐπί μόνῳ τῷ λόγῳ τῆς "ἀντιπαθείας"*»[89]. **Στή δέ δεύτερη :** «*ἐκφράζομεν τόν μόνιμον ἔντονον π ρ ο β λ η μ α τ ι σ μ ό ν, τήν ἀγωνίαν καί τήν διαμαρτυρίαν αὐτοῦ διά τάς συνεχιζομένας διώξεις ἀπανταχοῦ τῆς γῆς, ἰδίᾳ ἐσχάτως πρός τούς χριστιανικούς πληθυσμούς τῆς γεωγραφικῆς περιοχῆς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, αἱ ὁποῖαι ἐκφράζονται μέ συχνάς δολοφονίας, ἀπαγωγάς, διώξεις καί ἀπειλάς ἐναντίον των, μέ ἀποκορύφωμα τήν ἀπαγωγήν τῶν δύο ἀγνοουμένων εἰσέτι ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν, τοῦ ἐκλεκτοῦ καί γνωστοῦ διά τήν πνευματικότητα καί τό σημαντικόν ἐκκλησιαστικόν, κοινωνικόν καί ἐκπαιδευτικόν ἔργον τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Χαλεπίου καί*

---

[88] **ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ ΙΕΡΟΘΕΟΣ, «Ὁ Οἰκουμενισμὸς στὴν πράξη, ἤτοι τὴν θεολογία καὶ τὴν ἄσκηση», στὸ *Οἰκουμενισμός, Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις*, ἐκδ. Θεοδρομία, τ. Β, σελ. 787, ὁμοίως καὶ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΩΜΑΝΙΔΗΣ, «Ὀρθόδοξος καὶ Βατικάνειος Συμφωνία περὶ Οὐνίας, BALAMAND, Λίβανος 1993», "Καιρός", *ἀφιέρωμα στὸν Καθηγητὴ Δαμιανὸ Δόικο*, τ. Β, σελ. 261-282: «*Ἡ συμφωνία τοῦ BALAMAND ἑδράζεται εἰς μίαν ἑρμηνείαν τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας εἰς τὸ κεφάλαιον ΙΖ' τοῦ κατὰ Ἰωάννην, ἑρμηνείαν, ἡ ὁποία δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν. Ὁ Χριστὸς προσεύχεται ἐδῶ, ὥστε οἱ μαθηταί Του καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν μαθητῶν Του νὰ γίνουν ἕνα εἰς τὴν θέαν τῆς δόξης Του, εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐπίγειον ζωὴν ὡς μέλη τοῦ Σώματός Του, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία συγκροτεῖται κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν καὶ ἡ ὁποία ἐκτείνεται εἰς τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν θέωσιν ὅλων τῶν ἁγίων τῆς ἱστορίας*».**

[89] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17051-2013-05-17-07-55-11**

Ἀλεξανδρέττας κυρίου Παύλου καί τοῦ Συροϊακωβίτου Μητροπολίτου Χαλεπίου Ἰωάννου-Ἰμπραχίμ»[90].

Λησμονήσατε, ὅμως, Παναγιώτατε, νά ἀναφέρετε ὅτι τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῶν «ὑπογείων ρευμάτων» τῆς Ἀμερικῆς, διοργανώνει κατὰ περιόδους διαθρησκειακές διασκέψεις μὲ θέματα τὴν εἰρήνη, τὴν ἐξάλειψη τῆς βίας, τῆς πενίας καὶ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη λαῶν μὲ διαφορετικὸ θρήσκευμα. Ἀντετάχθημεν μέ κείμενά μας σ'αὐτές τίς διαθρησκειακές, οἱ ὁποῖες ἔφθασαν ἕως τοῦ σημείου νὰ ζητοῦν τὴν ἐξάλειψη (διαγραφὴ) ὅλων τῶν στοιχείων βίας ἀπὸ τήν Ἁγία Γραφή τῶν Χριστιανῶν καί τά θεολογικά κείμενα, τῶν Ἰουδαίων καὶ τοῦ Ἰσλάμ. Ἐπεσημάναμε μὲ στοιχεῖα ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ δὲν ἔχει τοιαῦτα στοιχεῖα καὶ εἶναι βλασφημία ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἰσχυρίζεται κάποιος ὅτι ἡ Καινὴ Διαθήκη περιλαμβάνει πολεμικὰ στοιχεῖα μίσους καὶ βίας. Ὑπογραμμίσαμε ἐπίσης ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν ἀναγνωρίζουμε τὰ «ἱερὰ» βιβλία τῶν Μουσουλμάνων καὶ τῶν Ἰουδαίων διότι ἀποτελοῦν βλάσφημα ἀντιτριαδικά κείμενα καί μέ τήν ἴδια λογική θά ἔπρεπε νά δεχθοῦμε τήν «Θάλεια» τοῦ Ἀρείου ἤ τήν «Σκοπιά» καί τό «Ξύπνα» τῶν ψευδομαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ ἤ τά κείμενα τῆς Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης!!! ἤ τῶν Μορμόνων τῶν αὐτοαποκαλουμένων «Ἁγίων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς Ὑστέρας Ἡμέρας»!!! Ἕως σήμερα, οἱ διαθρησκειακές δὲν ἔχουν βοηθήσει τὴν ἀνθρωπότητα. Διότι καὶ τρομοκρατικές πράξεις ἔχουμε ἀπὸ τοὺς μὴ Χριστιανοὺς σέ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, καὶ ἐμφυλίους ἔχουμε, καὶ πολεμικές ἐνέργειες ἔχουμε καὶ πρωτοφανεῖς διώξεις ὀρθοδόξων καὶ πλανεμένων Χριστιανῶν ἔχομεν κ.λπ. Παρ'ὅλ'αὐτά, Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, ἐμμένετε στή συνέχιση τῆς διεξαγωγῆς τῶν διαθρησκειακῶν συναντήσεων καί διαλόγων. Γράφετε στήν Πατριαρχική καί Συνοδική ἐγκύκλιο: «Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον οὐδέποτε θά παύσῃ διά τῶν εἰς τήν διάθεσιν αὐτοῦ πνευματικῶν μέσων καί τῆς ἀληθείας νά στηρίζῃ τάς προσπαθείας δι᾽ εἰρηνικόν διάλογον μεταξύ τῶν διαφόρων θρησκειῶν, τήν εἰρηνικήν ἐπίλυσιν κάθε διαφορᾶς καί τήν ἐπικράτησιν κλίματος ἀνοχῆς, καταλλαγῆς καί συνεργασίας μεταξύ τῶν ἀνθρώπων κάθε θρησκεύματος καί ἐθνικῆς καταγωγῆς». Στήν ὁμιλία Ὑμῶν κατά τήν δοξολογία στήν Τσεχία εἴπατε: «*Χαιρόμεθα, λοιπόν, ὅτι ἔχομεν πάντας ὑμᾶς τούς ἐν Τσεχίᾳ ἀδελφούς συνοδοιπόρους εἰς τόν ἀγώνα διά τήν ἐπικράτησιν τῆς εἰρήνης εἰς τόν ταλαίπωρον κόσμον μας, διά τόν διάλογον μεταξύ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καί μεταξύ ἐκπροσώπων τῶν*

[90] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17106-patriarxiki-egkiklios**

διαφόρων θρησκειῶν, διά τήν συνδιαλλαγήν, τήν ἀνοχήν καί τήν ἐμπιστοσύνην μεταξύ τῶν λαῶν, καί ἡ ὠφέλεια ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς συνοδοιπορίας ταύτης ἀσφαλῶς καί εἶναι κοινός κ α ρ π ό ς δι᾽ ὁλόκληρον τήν οἰκουμένην». Τέλος, στήν πρόποσή Ὑμῶν κατά τό γεῦμα μέ τούς ἐκπροσώπους τοῦ Παπισμοῦ στό Παπικό Ἀρχιεπισκοπικό Μέγαρο τῆς Πράγας ἐπισημάνατε: «*Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ὡς γνωστόν ὑμῖν, Σεβασμιώτατε κύριε Καρδινάλιε, πιστεύει, εὐνοεῖ καί προωθεῖ τήν καλλιέργειαν κλίματος ἀγάπης, διαλόγου, ἀλληλεγγύης καί κατανοήσεως μεταξύ τῶν χριστιανῶν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν, καί πρός τήν κατεύθυνσιν ταύτην ἐργάζεται πάντοτε καί προσεύχεται πρός τόν Κύριον, ἵνα οἰκονομήση διά τοῦ Λόγου Αὐτοῦ τήν ἣν ἐπεζήτησεν ὀλίγον πρός τοῦ ἑκουσίου Σταυροῦ Αὐτοῦ ἑνότητα πάντων τῶν εἰς τό Ὄνομα Αὐτοῦ πιστευόντων»*[91]. Παναγιώτατε Δέσποτα, ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἡ ἄποψη, πού κυριαρχεῖ, περί εἰρηνικῆς συνυπάρξεως τῶν θρησκειῶν εἶναι ἐσφαλμένη. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει παύση τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου καί κατάργηση τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς τῆς μόνης ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει συνεργασία τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πρός ἀποφυγή ἰδεολογικῶν συγκρούσεων μέ τά ὄργανα τοῦ σκότους, πού ἀπομειώνουν τό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ ἐνσαρκωθέντος μόνου Σωτῆρος. Εἰρηνική συνύπαρξη τῶν θρησκειῶν σημαίνει ἁρμονική συνύπαρξη τῆς ἀληθείας μέ τήν πλάνη, τήν ἀπάτη καί τό ψεῦδος, τοῦ φωτός μέ τό σκότος, τό ζόφο καί τό ἔρεβος˙ τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι τό Φῶς τό ἀληθινό, μέ τόν Διάβολο, πού εἶναι τοῦ σκότους ὁ προστάτης. Τέτοια, ὅμως, συνύπαρξη δέν εἶναι νοητή, ἀλλά ἀποτελεῖ ἑωσφορική εἰσήγηση.

Ὁ Χριστός ἔδωσε ἐντολή νά κηρυχθεῖ στόν κόσμο ἡ Ἐκκλησία Του ὡς ἡ μόνη ἀληθινή καί τέλεια Ἐκκλησία. Ἐπίσης, εἶπε καί τό ἑξῆς: «*Μή νομίσητε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπί τήν γῆν˙ οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλά μάχαιραν*»[92]. Μ᾽αὐτόν τό λόγο ὁ Χριστός δέν τάσσεται, βέβαια, ἐναντίον τῆς εἰρήνης καί ὑπέρ τοῦ πολέμου, ἀλλά ἐννοεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Του θά διχάσει τούς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἄλλοι θά πιστεύσουν καί ἄλλοι δέν θά πιστεύσουν καί οἱ ἄπιστοι θά πολεμοῦν τούς πιστούς. Τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀναγκαίως ἐπιφέρει σύγκρουση μεταξύ τῶν θρησκειῶν, τῆς ἀληθινῆς ἀπό τή μιά καί τῶν ψευδῶν ἀπό τήν ἄλλη. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «*Εἰ δυνατόν τό ἐξ ὑμῶν μετά πάντων*

---

[91] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17192-2013-05-24-10-18-16

[92] Ματθ. 10, 34.

ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες»[93]. Γιατί λέει *«εἰ δυνατόν»;* Γιατί ὑπάρχουν περιπτώσεις, κατά τίς ὁποῖες εἶναι ἀδύνατο τό εἰρηνεύειν. Τέτοια εἶναι ἡ περίπτωση τῆς κηρύξεως τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἰσχύει αὐτό, πού εἶπε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὅτι εἶναι προτιμότερος ἀπό τήν εἰρήνη ὁ πόλεμος. Γιατί μιά τέτοια εἰρήνη χωρίζει ἀπό τόν Θεό.

Τελευταίως, κατά τάς ἐπιταγάς τοῦ Κορανίου πού ἀκολουθοῦν οἱ δύστυχοι ἰσλαμοφασῖσται τῆς λεγομένης ἀντιπολιτεύσεως στή Συρία, πού στηρίζουν ἡ ἀνόητη Δύση (Ε.Ε., Η.Π.Α.) καί τό σουνιτικό μπλόκ Σαουδικῆς Ἀραβίας, Κατάρ καί Τουρκίας, ἔγινε ἡ ἀπαγωγή τοῦ Ὀρθοδόξου Μητροπολίτου Χαλεπίου καὶ τοῦ Μονοφυσίτου «Μητροπολίτου» τῆς περιοχῆς. Παναγιώτατε, δέν μποροῦμε νά ἀποκαλοῦμε τό δοκιμαζόμενο αἱρετικό Μονοφυσίτη, Συροϊακωβίτη «Ἐπίσκοπο» Χαλεπίου κ. Ἰωάννη-Ἰμπραχήμ *«ἀδελφό Ἱεράρχη»*[94] καί *«ἐκκλησιαστικό λειτουργό καί μάλιστα ἀνώτατο ἱεραρχικῶς»*[95], ἀναγνωρίζοντάς του ἐκκλησιαστικότητα, ἐξισώνοντας τούς Ὀρθοδόξους Ἱεράρχες μέ τούς αἱρετικούς Μονοφυσῖτες. Οἱ Μονοφυσῖτες, ὡς πολύ καλά γνωρίζετε, ἔχουν καταδικασθεῖ ἀπό τήν Δ΄ Ἁγία καί Οἰκουμενική Σύνοδο τῆς Χαλκηδόνος (451), εἶναι αἱρετικοί καί, ὡς ἐκ τούτου, δέν ἔχουν ἱερωσύνη. Βεβαίως, γνωρίζουμε ὅτι Ὑμεῖς εἶσθε πιστός τηρητής τῶν ἀποφάσεων τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ Ὀρθοδόξων καί Μονοφυσιτῶν, οἱ ὁποῖες, ὅμως, ἔρχονται σέ πλήρη, ἄμεση καί σφοδρή ἀντίθεση μέ τίς ἀποφάσεις τῆς Δ΄ ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί ἄρα εἶναι ἀνυπόστατες. Ἐπιπροσθέτως, ἐρωτῶμεν Ὑμᾶς, Παναγιώτατε Δέσποτα: Ποιά ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαθρησκειακῶν διασκέψεων γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους; Ποιές οἱ ἐνέργειές τους πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή; Πῶς αὔριο τὸ Φανάρι θὰ αἰτιολογήσει τίς νέες διαθρησκειακές μὲ τὸ περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο προανεφέραμε;

ΙΔ) Οἱ διώξεις τῶν οἰκουμενιστῶν κατά τῶν ἀντιοικουμενιστῶν

Στόν χαιρετισμό Ὑμῶν γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων στήν Κων/λη στίς 17-5-2013, σέ μία στιγμή εἰλικρινείας καί ἀληθείας ἀναρωτιέστε, Παναγιώτατε Δέσποτα: *«Μήπως καί ἡμεῖς*

---

[93] Ρωμ. 12, 18.

[94] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17106-patriarxiki-egkiklios

[95] http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17192-2013-05-24-10-18-16

μέχρι τῆς σήμερον δέν "καταδιώκομεν" τούς ἀντίθετα ἁπλῶς φρονοῦντας ἡμῖν καί ὑπομένοντας καρτερικῶς καί θέλομεν νά τούς ἴδωμεν "δεδεμένους" ἐπί τοῦ Σταυροῦ οὐχί τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, - ὅπερ ἀσφαλῶς τό εὐκταῖον καί ἐπιδιωκτέον διά τήν σωτηρίαν αὐτῶν καί ἡμῶν τῶν ἰδίων-, ἀλλά τῆς ἡμετέρας ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καί μοχθηρίας»; **Ἀληθῶς λέγετε, Παναγιώτατε Δέσποτα! Ὄντως οἱ Οἰκουμενιστές καταδιώκουν τούς ἀντιοικουμενιστές. Ὑπενθυμίζουμε μερικές τέτοιες περιπτώσεις διώξεων. α) Ἡ παύση ὡς ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στούς Θεολογικούς διαλόγους μέ τούς Παπικούς καί ἡ ἀπόλυση ἐκ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ ὁμοτίμου καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ., αἰδεσιμολογιωτάτου πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, β) Ὁ ἄδικος ἀφορισμός τοῦ ἐγκρίτου καί μεγάλου ἀντιαιρετικοῦ καί ἀντιοικουμενιστοῦ θεολόγου τοῦ ἐν παρθενίᾳ καί πτωχείᾳ διελθόντος τόν βίον του κ. Νικολάου Σωτηροπούλου, γ) Ἡ ἀπαίτηση ἀντικαταστάσεως ἀπό τόν διεξαγόμενο διάλογο μέ τούς Παπικούς τοῦ ἐγκρατοῦς Σεβ. Μητροπολίτου Περιστερίου κ. Χρυσοστόμου ἐπειδή ἐζήτει τό αὐτονόητο, τήν ὑποβολή δύο κειμένων ἐξ ἑκάστης πλευρᾶς ὡς ἀπεκάλυψε στήν Ἱεραρχία τοῦ 2010 ὁ σοφός Μητροπολίτης Καισαριανῆς κ. Δανιήλ, δ) Ἡ ἀντικανονική ἔκπτωση ἐκ τοῦ θρόνου καί καθαίρεση τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Ράσκας καί Πριζρένης κ.κ. Ἀρτεμίου ἀπό τήν Σερβική Ἐκκλησία καί ἡ ἀπαγόρευση εἰσόδου του στό Ἅγιον Ὄρος ἐκ μέρους Ὑμῶν, ε) Ἡ ἀντίδραση στήν κυκλοφόρηση καί ὑπογραφή τοῦ κειμένου «Ὁμολογία Πίστεως κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ς) Ἡ ἀντίδραση ἐναντίον τῶν διοργανωσάντων καί μετεχόντων στήν ἐπιστημονική καί θεολογική ἡμερίδα, πού διοργάνωσε ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μ. Πειραιῶς, μέ θέμα «Πατερική Θεολογία καί μεταπατερική αἵρεση» καί ζ) Ἡ ἀντίδρασή στήν ἐκφώνηση τῶν ἀναθεμάτων ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ συγκρητιστικοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ οἰκουμενισμοῦ τήν Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 2012 ὑπό τῆς ἐλαχιστότητός μας.**

ΙΕ) Ἡ φοβερή ἐκκοσμίκευση

Στόν χαιρετισμό Ὑμῶν γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων στήν Κων/λη στίς 17-5-2013, παραδεχθήκατε ὅτι *«εἶναι ἀληθές, ὅτι αἱ σύγχρονοι κοινωνικαί δομαί συμπαρασύρουν ἐνίοτε, ὡς μή ὤφελε, καί ἡμᾶς τούς ποιμένας τῆς ποίμνης Χριστοῦ, ὅσους εὑρισκόμεθα "ἐσώτερον" τῆς θείας Αὐτοῦ "παρεμβολῆς", εἰς ἀπογοήτευσιν ἕνεκα τῆς καταστάσεως, εἰς τήν ὁποίαν εὑρίσκεται ὁ κόσμος, λόγῳ τῆς*

ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ ἐκ τῶν "πηγῶν τοῦ σωτηρίου" τῆς ζωῆς. Μετριάζεται ἡ ἀγαπητική δύναμις τῶν ψυχῶν μας καί ἀδυνατίζεται ἡ ὅλη ψυχῇ καί διανοίᾳ ἀφιέρωσίς μας εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ». **Ἀληθῶς λέγετε, Παναγιώτατε Δέσποτα!**

ΙΣΤ) Φοβερή ὀπτασία τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου γιά τους αἱρετικούς· ἄλογα κτήνη γύρω ἀπό την Ἁγία Τράπεζα

Στόν χαιρετισμό Ὑμῶν γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων στήν Κων/λη στίς 17-5-2013,. χρησιμοποιήσατε τή λέξη «ἀναμηρυκάζοντες». Εἴπατε ἐπί λέξει : *«Ἡ ἑορταζομένη καί τιμωμένη ἐπέτειος ἀποτελεῖ ἀφορμήν, ὥστε "ἀναμηρυκάζοντες" τά γεγονότα, νά ἀναλογισθῶμεν καί νά προβληματισθῶμεν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν πορείαν τοῦ συγχρόνου κόσμου...»*[96]. **Ἐπ'αὐτοῦ θά θέλαμε νά κάνουμε μία φιλολογική παρατήρηση. Τό ρῆμα «ἀναμηρυκάζω» ἤ «ἀναμηρυκῶμαι», πού σημαίνει ἀναμασῶ τήν τροφή, χρησιμοποιεῖται γιά τά ἄλογα καί ὄχι γιά τούς ἀνθρώπους. Ἀντί τοῦ** *"ἀναμηρυκάζοντες"* **θά ἔπρεπε νά γραφεῖ «ἀναμιμνησκόμενοι». Ὅμως αὐτό ὑπενθυμίζει τό βίωμα τοῦ ὁσίου καί θεοφόρου πατρός ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου, καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου, τόν ὁποῖο χρησιμοποιήσατε στίς ὁμιλίες Ὑμῶν, ὁ ὁποῖος σέ φοβερή ὀπτασία, πού εἶχε, εἶδε τούς αἱρετικούς Ἀρειανούς καί κατ'ἐπέκταση ὅλους τούς αἱρετικούς, ἄρα καί τούς σημερινούς Οἰκουμενιστές, ὡς ἄλογα ζῶα καί κτήνη γύρω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα νά κλωτσοῦν καί νά λακτίζουν τήν Ἁγία Τράπεζα.**

Εἶναι ὄντως φοβερό τό ὅραμα, πού εἶδε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, σχετικά μέ τήν παρουσία αἱρετικῶν μέσα σέ ὀρθόδοξους ναούς. Τό ὅραμα αὐτό αἰτιολογεῖ καί ἐξηγεῖ παραστατικά γιά ποιό λόγο οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπαγορεύουν μέ συνοδικούς κανόνες τήν εἴσοδο αἱρετικῶν σέ καθαγιασμένους χώρους, τή συμμετοχή τους σέ ἀκολουθίες καί λειτουργίες, τίς συμπροσευχές καί τά συλλείτουργα. Οἱ αἱρετικοί μή δεχόμενοι τή διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Ἁγίων, ἐπηρεάζονται ἀπό τούς δαίμονες καί τόν πατέρα τους τό διάβολο, στήν προβολή πλανεμένων ἀπόψεων. Γι' αὐτό καί ἡ διδασκαλία τους *«μᾶλλον ἄγονος καί ἄλογος καί διανοίας ἐστίν οὐκ ὀρθῆς, ὡς ἡ τῶν ἡμιόνων ἀλογία».*

Συγκλονίσθηκε λοιπόν, καί τρόμαξε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ὅταν ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά δεῖ στό ὅραμά του τούς Ἀρειανούς νά περικυκλώνουν τό Ἅγιο Θυσιαστήριο ὡς ἡμίονοι, νά τό λακτίζουν καί

[96] **http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17057-1700**

νά τό μιαίνουν. Τόση ἦταν ἡ λύπη καί ἡ στεναχώρια του, ὥστε ἔβαλε τά κλάμματα. Κατά τήν διήγηση τοῦ Μ. Ἀθανασίου στό «Βίο», ἐνῷ ἠσχολεῖτο μέ τό ἐργόχειρό του καθιστός ὁ Μ. Ἀντώνιος, περιῆλθε σέ ἕνα εἶδος ἐκστάσεως καί ἀναστέναζε πολύ, βλέποντας τήν ὀπτασία. Μετά ἀπό ἀρκετή ὥρα, στράφηκε πρός τούς παρισταμένους μοναχούς. Ἐξακολούθησε νά στενάζει και νά τρέμει. Ἔπεσε στά γόνατα, γιά νά προσευχηθεῖ, καί ἔμεινε γονατιστός ἐπί πολύ ὥρα. Ὅταν σηκώθηκε, ἔκλαιγε ὁ Γέροντας. Τρόμαξαν οἱ παριστάμενοι καί φοβήθηκαν πολύ, γι' αὐτό τόν παρακάλεσαν νά τούς ἐξηγήσει. Καί ἀφοῦ τόν πίεσαν πολύ καί τόν ἐκβίασαν, ἀναστέναξε πάλι καί εἶπε: «*Παιδιά μου εἶναι καλύτερα νά πεθάνω, πρίν νά συμβοῦν ὅσα εἶδα στήν ὀπτασία. Θά πέσει στήν Ἐκκλησία ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ, καί θά παραδοθεῖ σέ ἀνθρώπους, πού εἶναι ἄλογα κτήνη. Εἶδα τήν Ἁγία Τράπεζα τοῦ ναοῦ, στό Κυριακό της σκήτης νά περικυκλώνεται σ' ὅλες της πλευρές ἀπό μουλάρια, τά ὁποῖα κλωτσοῦσαν καί χοροπηδοῦσαν, ὅπως συνηθίζουν νά κάνουν αὐτά τά ἄλογα κτήνη. Εἴδατε καί ἀντιληφθήκατε πῶς ἐστέναζα προηγουμένως; Τό ἔκανα γιατί ἄκουσα φωνή πού ἔλεγε: «Θά μιανθεῖ τό θυσιαστήριό μου»*. **Αὐτά εἶδε ὁ Γέροντας. Καί μετά ἀπό δύο ἀκριβῶς ἔτη ἔγινε ἡ ἐπίθεση τῶν Ἀρειανῶν καί ἡ ἁρπαγή τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἅρπαξαν τά ἱερά σκεύη μέ τή βία, τά ἔδωσαν σέ εἰδωλολάτρες νά τά κρατοῦν, τούς ἐξανάγκασαν νά μετέχουν στίς συνάξεις τους καί παρόντων αὐτῶν ἔκαναν στήν Ἁγία Τράπεζα ὅ,τι ἤθελαν. Τότε καταλάβαμε ὅλοι μας, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος, ὅτι τά λακτίσματα ἐκεῖνα τῶν ἡμιόνων προεμήνυαν στόν Ἀντώνιο ὅσα πράττουν τώρα οἱ Ἀρειανοί ὡς κτήνη. Μετά τήν ὀπτασία ἔνιωσε τήν ἀνάγκη ὁ Γέροντας νά ἐνθαρρύνει καί νά παρηγορήσει τούς γύρω του λέγοντας : «*Μή λυπᾶσθε, παιδιά μου, γιατί ὅπως ὀργίσθηκε ὁ Κύριος, ἔτσι πάλι καί θά θεραπεύσει τό κακό. Σύντομα ἡ Ἐκκλησία θά ἐπαναποκτήσει τήν ὀμορφιά της καί θά λάμψει. Θά δεῖτε αὐτούς, πού ἐξορίστηκαν, νά ἐπιστρέφουν, τήν ἀσέβεια νά ὑποχωρεῖ καί νά κρύβεται, καί τήν εὐσεβῆ πίστη νά ἐμφανίζεται καί νά κυριαρχεῖ παντοῦ, ἀρκεῖ σεῖς νά μήν μιανθῆτε ἀπό τήν αἵρεση τῶν Ἀρειανῶν, γιατί δέν εἶναι ἡ διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά τῶν δαιμόνων καί τοῦ πατρός αὐτῶν τοῦ διαβόλου, ἄλογη καί ἄκαρπη, σάν τήν ἀλογία τῶν ἡμιόνων*»[97].

---

[97] **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Ὁ Μέγας Ἀντώνιος καί ὁ σύγχρονος Οἰκουμενισμός», *Θεοδρομία Θ*[1] (Ἰανουάριος-Μάρτιος 2007) 79-88, http://www.impantokratoros.gr/C9EA82EA.el.aspx**

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ΙΖ) Τό σχίσμα καί ἡ «διῃρημένη Ἐκκλησία»

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, στή βασιλική τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου, διατυπώνετε τήν οἰκουμενιστική θεωρία περί διῃρημένης καί βαινούσης πρός τήν ἑνότητα Ἐκκλησίας. Ἀναφέρατε: «*Εἶναι δέ τοσοῦτον ἀναγκαία ἡ ἐπίτευξις τῆς ἑνώσεως μετά τοῦ Θεοῦ, ὥστε ὁ πόθος αὐτός εἶναι πανανθρώπινον αἴτημα ἀρχαιόθεν, εὑρών ὅμως τήν πραγματικήν σημασίαν καί διάστασιν αὐτοῦ εἰς τήν ἀποκεκαλυμμένην πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τήν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, τῆς διῃρημένης καί βαινούσης πρός τήν ἑνότητα, κατά τό πρόσταγμα Κυρίου*». Και παρακάτω εὔχεσθε ὅπως ὁ Κύριος «*καταξιώσῃ τῆς ἑνώσεως μετ' Αὐτοῦ ἐν τῇ ἡνωμένῃ Ἐκκλησίᾳ Του*». Παρόμοιες θέσεις διατυπώνετε καί στήν Πατριαρχική καί Συνοδική ἐγκύκλιο γιά τά 1700 ἔτη ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων : «*Δυστυχῶς, ὅταν οἱ Χριστιανοί κατέστησαν πλειονοψηφία εἰς τήν κοινωνίαν, ὑπῆρξαν περιπτώσεις τινές ὑπερζηλωτικῆς τάσεως μεταξύ αὐτῶν. Ἐκ τῶν πλέον ἀξιοκατακρίτων συμπεριφορῶν τῆς μισαλλοδοξίας χριστιανῶν κατ᾽ ἀλλήλων ὑπῆρξε τό μεταξύ αὐτῶν σχίσμα καί ἡ διαίρεσις τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας, λησμονησασῶν τῶν ἐπακολουθησασῶν γενεῶν ὅτι "οὐ μεμέρισται ὁ Χριστός" (πρβλ. Α΄ Κορ. α΄ 13) καί ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα "γῆ καί σποδός" (Σοφ. Σειράχ. ι΄, 9) καί ἠγνοήσαμεν καί παραβλέπομεν τήν ἀγωνίαν τῆς διαιρέσεως τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου, τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόπον καί ἐπί μέρους ὡς Μιᾶς καί Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς. Καί ὡς ἄλλη "κάμινος κακίας" (πρβλ. Παροιμ. ις΄ 30), δέν ἔχομεν ἀγάπην καί εἰρήνην καί ἀνεκτικότητα, καί δέν ὑποβάλλομεν εἰς ἑαυτούς καί ἀλλήλους τό καίριον ἐρώτημα μήπως "ὁ κρίνων πᾶσαν τήν γῆν οὐ ποιήσει κρίσιν" (Γεν. ιη΄,25-26) καί δι' ἡμᾶς*»; Στήν πρόποση Ὑμῶν κατά τό γεῦμα μέ τούς ἐκπροσώπους τοῦ Παπισμοῦ στό Παπικό Ἀρχιεπισκοπικό Μέγαρο τῆς Πράγας σημειώσατε : «*ἅπαξ ἔτι ὅτι τό ἔργον καί ὁ ρόλος τῶν Ἁγίων (Κυρίλλου και Μεθοδίου) ἦσαν πάντοτε ἑνωτικά καί μᾶς καλοῦν εἰς βαθεῖαν ἑνότητα καί ὑπέρβασιν τῶν διαιρέσεων*» καί ὅτι «*ἡ Ἐκκλησία… πρέπει νά εἶναι καί ἡνωμένη*». Τέλος, στήν ὁμιλία Ὑμῶν πρός τούς Ἀντιπροσώπους τοῦ Παπικοῦ Ἐπισκοπικοῦ Συμβουλίου καί τά μέλη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῆς Σλοβακίας, παρουσία Παπικῶν, Λουθηρανῶν καί Μεταρυθμισμένων, εἴπατε : «*τήν ὁποίαν (οἰκουμένην) ὁ Κύριος τῆς Ἐκκλησίας θέλει Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν, ἡνωμένην*».

Εἶναι ἡλίου φαεινότερον, Παναγιώτατε Δέσποτα, ὅτι Ὑμεῖς, ἐκφράζετε καί υἱοθετεῖτε τή θεωρία περί «διῃρημένης Ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τήν ὁποία, ἡ Ἐκκλησία εἶναι διῃρημένη σὲ ἐπὶ μέρους «ἐκκλησίες» (*ὄχι τοπικές, ἀλλ' ὁμολογιακές - δογματικές, βλ. τὸ κείμενο τοῦ Porto Alegre*) καὶ χρῄζει ἑνώσεως. Ἡ τοιαύτη θεώρησις τοῦ θεσμοῦ

τῆς Ἐκκλησίας εἶναι πέραν πάσης σοβαρῆς, ἔστω βασικῆς, κατανοήσεως τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας.

Ἔχει ἐπισημανθεῖ ὅτι τὸ λειτουργικὸ αἴτημα «*ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως*» ἀναφέρεται στὴν ἕνωση πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας[98] καὶ ὄχι στὴν ἕνωση Ἐκκλησιῶν διαφορετικοῦ δόγματος· ἄλλωστε ἡ φράση θὰ ἦταν «*ὑπὲρ τῆς τῶν πασῶν [καὶ ὄχι "πάντων"] ἑνώσεως*», ἂν ἀναφερόταν σὲ Ἐκκλησίες. Ἡ ὀρθόδοξη Πίστη παραδέχεται «*ἀδιαίρετη διαίρεση*» τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες συναπαρτίζουν τὴ Μία Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα Χριστοῦ, χάρη στὴν ἑνότητα Πίστεως, Λατρείας καὶ Διοικήσεως. Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἅγιος Θεόληπτος Φιλαδελφείας: «*[Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ], ἀφοῦ ἐφύτευσε σὰν κάποιο Παράδεισο τὶς κατὰ τόπους Ἐκκλησίες, μᾶς συγκέντρωσε ὅλους σὲ αὐτὲς καὶ ἔφτιαξε μία Ἐκκλησία στὴν Πίστη καὶ στὸ φρόνημα*»[99]. Ὅσες χριστιανικὲς Κοινότητες ἔχουν διάφορη Πίστη δὲν εἶναι Ἐκκλησίες[100], διότι ἡ ἀλλοίωση στὴν Πίστη συνεπάγεται αἵρεση καὶ ἀποκόπτει ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ παραβλάπτει τὴν ἑνότητά της,

---

[98] Ἡ ἑρμηνεία ποὺ ἔχει καταγραφεῖ καὶ στὶς ἑρμηνευτικὲς Κατένες γιὰ τὸ ἀνάλογο χωρίο, «*μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἑνότητα τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*» (*Ἐφεσ.* 4,13) εἶναι ὅτι δὲν ἀφορᾷ στὴν (ἤδη ὑφιστάμενη) ἑνότητα Πίστεως τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ στὴν ἔνταξη τῶν θύραθεν στὴν ἑνότητα Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας: «*Τίνες πάντες καταντήσωμεν εἰς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως; Ζητητέον, πότερον πάντες ἁπαξαπλῶς ἄνθρωποι ἢ ἡμεῖς οἱ κληρωθέντες ἐν Χριστῷ; Δόξει δὲ πρὸς τὸ πρότερον ἀποδεδόσθαι*» ἐν *Catenae Grecorum Patrum in Novum Testamentum,* τόμ. ΣΤ', ed. John Anthony Cramer, Georg Olms Verlagsbuchhandlung, Hildesheim 1967, σελ. 171.

[99] *Περί τοῦ φεύγειν τούς ἀποσχιζομένους τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν*, 7, ἐκδ. Ἰω. Κ. Γρηγορόπουλος, ἐν Θεολήπτου Φιλαδελφειας τοῦ Ὁμολογητοῦ (1250-1322), *Βίος καί ἔργα*, τόμ. Β', ἐκδ. Τέρτιος, Κατερίνη 1996, σελ. 309. : [ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός] «*Ὥσπερ δέ τινα παράδεισον, τάς κατά τόπους φυτεύσας ἐκκλησίας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν αὐταῖς καί μίαν ἔθετο ἐκκλησίαν τῇ πίστει καί τῷ φρονήματι*».

[100] Ὄχι μόνον ὅλοι οἱ Πατέρες συμφωνοῦν ὅτι οἱ αἱρετικοὶ δὲν εἶναι οὔτε ὀνομάζονται οὐδαμῶς Ἐκκλησία, ἀλλὰ διέβη ἡ πεποίθηση αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὸ (πολιτειακὸ) ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο. Γράφει λ.χ. ὁ Μέγας Βασίλειος· «*Μόνον μὴ ἐξαπατηθῆτε ταῖς ψευδολογίαις αὐτῶν ἐπαγγελλομένων ὀρθότητα πίστεως. Χριστέμποροι γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ οὐ Χριστιανοὶ [...] Οὐκ οἶδα ἐπίσκοπον μηδ' ἀριθμήσαιμι ἐν ἱερεῦσι Χριστοῦ τὸν παρὰ τῶν βεβήλων χειρῶν ἐπὶ καταλύσει τῆς πίστεως εἰς προστασίαν προβεβλημένον*» (*Ἐπιστολή* 240, 3, PG 32, 897). Βλ. καὶ σχετικὸ διάταγμα τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου μετὰ τὴν Γ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο κατὰ τῶν Νεστοριανῶν: «*...ὀνόματι περιβάλλειν [τοὺς Νεστοριανοὺς] κατεγνωσμένῳ, ἵνα μὴ τῇ τῶν Χριστιανῶν ἀποχρώμενοι προσηγορίᾳ τοιούτων ὀνόματι κοσμοῖντο, ὧν τοῦ δόγματος δυσσεβοῦντες ἐξέστησαν*» (ACO I,1,3,68). Βλ. ἐπίσης Ἀρχιμ. Πλακίδα Deseille, *Ἡ πορεία μου πρός τήν Ὀρθοδοξία*, Ἀθῆναι 1986, σελ. 154-158! «Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν μπορεῖ νὰ θεωρῇ τὶς καθολικὲς καὶ προτεσταντικὲς ἐκκλησίες τῶν δυτικῶν χωρῶν ὡς τὶς νόμιμες καὶ αὐθεντικὲς τοπικὲς ἐκκλησίες αὐτῶν τῶν χωρῶν· χωρισμένες ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Ὀρθοδοξίας οἱ ἐκκλησίες αὐτὲς δὲν εἶναι πιὰ σὲ σχέση μὲ τὴν Ὀρθόδοξη πίστη, ἡ μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, παροῦσα σ' αὐτὲς τὶς χῶρες».

ὅπως ἀκριβῶς τὰ ξηρὰ ἀποχωριζόμενα κλήματα δὲν βλάπτουν τὴν Ἄμπελο, κατὰ τὰ ἴδια τὰ λόγια τοῦ Κυρίου[101].

«*Ἡ ἑνότητα,* κατὰ τὸν αἰδ. πρωτ. π. Γεώργιο Μεταλληνό, Ὁμότιμο Καθηγητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, *ἀνήκει στὴ φύση τῆς Ἐκκλησίας, ὡς σώματος Χριστοῦ καὶ ἐν Χριστῷ κοινωνίας. Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία εἶναι «μόνον μία καὶ μοναδική», κατὰ τὸ ἱερὸ Σύμβολο. Ἡ ἐσωτερικὴ δὲ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας φανερώνεται καὶ ἐξωτερικά, ὡς ἑνότητα στὴν Πίστη, τὴ Λατρεία, μὲ τὴν συμμετοχὴ στὰ ἴδια Μυστήρια, ἀλλὰ καὶ στὴ διοίκηση, μὲ κέντρο τοὺς ἐπισκόπους. Εἶναι, λοιπόν, ἑνότητα δογματική, λειτουργικὴ καὶ διοικητικὴ/ κανονική. Οἱ τοπικὲς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἐκφράζουν τὴ «μυστικὴ» ἑνότητά τους στὸ ἕνα σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τοῦ ἀνωτάτου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου τους, ποὺ εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Κάθε ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τὶς θεμελιακὲς αὐτὲς προϋποθέσεις καὶ ἀναγκαιότητες γιὰ τὴ διασφάλιση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητας ἐπιφέρει σχισματικὲς καταστάσεις, μὲ τὴν ἀπόσχιση τῆς καινοτομίας καὶ πλάνης ἀπὸ τὸ ἕνα σῶμα. Διότι μένοντας πιστὸ στὴν ἀποστολικὴ καὶ πατερικὴ παράδοση τὸ σῶμα, καθ' αὐτὸ δὲν σχίζεται, ἀλλὰ τὸ «σεσηπὸς ἐκκόπτεται» κατὰ τὴν χαρακτηριστικὴ ἔκφραση τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου»[102].

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογία, ποὺ βλέπει τὴν Ἐκκλησία ὡς διηρημένη μετὰ τὸ σχίσμα τῆς Ρώμης τὸ 1054, τὸ ἔγκριτο Συνοδικὸ φρόνημα τῆς Ὀρθοδοξίας μαρτυρεῖ τὴν πάντοτε ὑπάρχουσα ἀπαρτία καὶ ὁλοκληρία τῆς Ἐκκλησίας, παρὰ τὰ σχίσματα τῶν αἱρετικῶν καὶ δὴ τῶν παπικῶν. Λέγουν σχετικῶς οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς, στὶς *Ἀποκρίσεις πρὸς τοὺς Ἀγγλικανοὺς Ἀνωμότους (1716/1725): «... πρὸ χρόνων τινῶν ἐπηρείᾳ τοῦ πονηροῦ ὁ Ρώμης πάπας ἀποσφαλεὶς καὶ εἰς ἀλλόκοτα δόγματα καὶ καινοτομίας ἐμπεσών, ἀπέστη τῆς ὁλομελείας τοῦ σώματος τῆς εὐσεβοῦς Ἐκκλησίας καὶ ἀπεσχίσθη· καὶ νῦν ἐστιν οἷον διερρωγός τι τεμάχιον τοῦ ὅλου ἱστίου τῆς πνευματικῆς ὁλκάδος τῆς Ἐκκλησίας [...] Νῦν δὲ τὰ μὲν τέσσαρα μέρη τοῦ ῥηθέντος ἱστίου ἐνέμειναν κατὰ χώραν συνημμένα τε καὶ συνεραμμένα, δι' ὧν εὐχερῶς ἡμεῖς διαπλέομεν καὶ ἀκυμάντως τὸ τοῦ βίου τούτου πέλαγος [...] Οὕτως οὖν ἡ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ εὐσεβὴς Ἐκκλησία ἐπὶ τέσσαρσιν νῦν ἐρείδεται στύλοις, τοῖς τέσσαρσι δηλαδὴ Πατριάρχαις, καὶ*

---

[101] **Ἰω. 15, 6.**

[102] **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, «Ἑνωτικὲς προσπάθειες μετὰ τὸ σχίσμα καὶ ὁ σημερινὸς διάλογος τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὴν λατινικὴ Ἐκκλησία», στό *«Πρωτεῖον» Συνοδικότης καὶ Ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας, Πρακτικὰ Θεολογικῆς Ἡμερίδος,* Ἱερὰ Μητρόπολις Πειραιῶς, Πειραιεὺς 2011, σσ. 72-73.**

μένει ἀδιάσειστος καὶ ἀκλόνητος»[103]. **Περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐκκλησιολογικοῦ σημείου ἐπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ Ὅσιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, λέγοντας χαρακτηριστικῶς·** *«Ἐπειδὴ ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἔπειτα, μὲ πολλοὺς τρόπους πολλὲς αἱρέσεις προσέκρουσαν πάνω της καὶ ἄθεσμοι ρύποι ἀντίθετοι στοὺς Κανόνες, ὅπως καὶ τώρα, ἀλλὰ ἡ ἴδια [ἡ Ἐκκλησία] μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε ἔχει παραμείνει ἄσχιστη καὶ ἀδιαίρετη, καὶ θὰ διαμένει ἔτσι στὸν αἰῶνα, καθὼς θὰ ἀφαιροῦνται ἀπὸ αὐτὴν καὶ θὰ ἀποδιώκονται αὐτοὶ ποὺ ἐφρόνησαν καὶ ἔπραξαν κακά»*[104].

Ἡ ὁμολογία - στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως - εἰς Μίαν Ἐκκλησίαν μαρτυρεῖ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ δεδομένη *(καὶ ὄχι ζητουμένη)* **ἑνότητα τῆς Πίστεως. Κατὰ τοὺς δογματολόγους, ὅπως τὸν Καθηγητὴ τῆς Δογματικῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, «***ἀπὸ τὴν διατύπωση αὐτὴ τοῦ Συμβόλου προκύπτει ὅτι ἡ ἑνότητα, ὡς θεμελιώδης ἰδιότητα τοῦ ἑνός, στὴν προκειμένη περίπτωση ὡς ἡ ἰδιότητα τῆς ΜΙΑΣ Ἐκκλησίας, εἶναι τὸ ἀσφαλὲς δεδομένο τῆς πίστεώς μας. Στὴ συνείδηση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἑνότητά της εἶναι δεδομένο ὀντολογικό, ἀπολύτως καὶ ἀμετακλήτως διασφαλισμένο ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, διὰ τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματός του σ' αὐτήν, ἤδη ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς δογματικὴ ἀλήθεια ἐκφράζει τόσο τὴν αὐτοσυνειδησία της ὅσο καὶ τὴν ἁγιοπνευματικὴ ἐμπειρία της. Ἂν ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ κατὰ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τότε μὲ τὴν συνεπῆ ἐκκλησιολογικὴ ἔννοια καὶ κατὰ κυριολεξία δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρχουν ἑτερόδοξες ἐκκλησίες, ἀλλὰ οὔτε μητέρες, ἀδελφές, θυγατέρες καὶ ἐγγονὲς ἐκκλησίες. Ἡ ΜΙΑ καὶ μόνη –ἀδιαίρετη πάντοτε– Ἐκκλησία γεννᾶ μυστηριακῶς "δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος" τὰ μέλη της, δὲν γεννᾶ ἄλλες ἐκκλησίες. Οἱ κατὰ τόπους (Ὀρθόδοξες) Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν φανέρωση ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ τῆς ΜΙΑΣ καὶ μόνης Ἐκκλησίας (βλ. ἐνδεικτικῶς, Α΄ Κορ. 1,2). Οὔτε βέβαια μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι ταυτόχρονα ΜΙΑ καὶ διηρημένη. Γιατὶ ἡ διαίρεση σημαίνει κατάτμηση ἑνὸς ὅλου σὲ δύο ἢ περισσότερα μέρη (βλ. Λεξικό, Γ.Μπαμπινιώτη). Κατὰ συνέπεια, ἡ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς διηρημένης, σήμερα, ἀντίκειται σαφῶς στὴ ρητὴ διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως,*

---

[103] *Ἀποκρίσεις τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τοὺς Ἀγγλικανοὺς Ἀνωμότας (1716/1725), [τῶν πρώτων] Ἀπόκρισις ε΄*, ἐν **Πρωτοπρεσβυτέρου Ιω. Ρωμανιδου, *ἔνθ' ἀνωτ.*, σελ. 393.394.**

[104] **ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ,** *Ἐπιστολή (28) Βασιλείῳ Μονάζοντι,* **PG 99, 1001D-1004A·** *«Ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ κατόπιν, πολλαχῶς πολλαὶ αἱρέσεις προσερράγησαν αὐτῇ· καὶ ρυπάσματα ἄθεσμα καὶ ἀκανόνιστα ἐπεπόλασαν, ὥσπερ καὶ τὸ νῦν· ἀλλὰ μὴν αὐτὴ τῷ προειρημένῳ τρόπῳ ἄσχιστος καὶ ἀμώμητος διαμεμένηκε, καὶ διαμενεῖ ἕως τοῦ αἰῶνος, ὑπεξαιρουμένων καὶ ἀποπεμπομένων ἀπ' αὐτῆς τῶν κακῶς φρονησάντων ἢ πραξάντων· ὥσπερ ἐξ ἀσείστου καὶ παραλίας πέτρας τὰ προσρήσσοντα κύματα».*

πράγμα ποὺ συνεπάγεται, κατὰ τὰ Πρακτικὰ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καθαίρεση καὶ ἀφορισμό, κατὰ περίπτωση, σ' ὅποιον ἐμμένει στὴ θεώρηση αὐτή»[105].

Καὶ ὁ ἀγωνιστὴς καί ἀκατάβλητος στῦλος τῆς Ἐκκλησίας Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεὶμ τονίζει μὲ ὁμολογιακὴ παρρησία καὶ φρόνημα: *«Ὅσοι ἀποδέχονται τὴν θεωρίαν περὶ "διηρημένης Ἐκκλησίας" δὲν ἐννοοῦν, οὔτε ἀποδέχονται οὐσιαστικῶς τὸ σχετικὸν θεόπνευστον ἄρθρον, ἀλλ' ἀντιφάσκουν λέγοντες τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας. Διότι τοῦτο εἰς τὸν ἐνεστῶτα χρόνον διαδηλοῖ τὴν πίστιν εἰς "Μίαν, Ἁγίαν ... Ἐκκλησίαν". Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ παρόντος καὶ ὄχι τοῦ παρελθόντος ἤ τοῦ μέλλοντος. Ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν θεωρίαν ταύτην δὲν δύνανται νὰ λέγουν καὶ νὰ τὸ ἐννοοῦν εἰς τὴν εὐχὴν μετὰ τὸν Καθαγιασμὸν τῶν Τιμίων Δώρων. "Ἔτι προσφέρομέν Σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῆς Οἰκουμένης, ὑπὲρ τῆς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας...", διότι, οὖσα διηρημένη, δὲν δύναται νὰ ὑφίσταται ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἀφοῦ οὕτω πως ἔχομεν ἀντίφασιν ἐν τοῖς ὅροις»*[106].

Πολὺ νωρίτερα ὁ Ἅγιος Ταράσιος εἶχε διακηρύξει : *«Δὲν γνωρίζει ὁ τῆς Ἐκκλησίας νόμος καὶ ὅρος, ἔριδα ἢ φιλονεικία, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς γνωρίζει νὰ ὁμολογεῖ εὐσεβῶς ἕνα βάπτισμα καὶ μία πίστη, ἔτσι καὶ μία συμφωνία γιὰ κάθε ἐκκλησιαστικὴ ὑπόθεση. Διότι τίποτε δὲν εἶναι τόσο*

---

[105] **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.,** *Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο,* **http://orthodoxia-pateriki.blogspot.com/2010/07/blog-post.html, Θεοδρομία ΙΒ³ (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2010) 340-344, 359-367, Βλ. ὁμοίως καὶ Π. Ν. ΤΡΕΜΠΕΛΑΣ,** *Δογματική τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας,* **τόμ. Β', ἐκδ. «Ὁ Σωτήρ», Ἀθῆναι 1979[2], σ. 348.** *«διά μέν τοῦ «μίαν» διακηρύττομεν τήν ἑνότητα, τήν ὁποίαν ἡ ἀπό μιᾶς Κεφαλῆς ἐξάρτησις καί ἡ ὑπό ἑνός Πνεύματος ζωοποίησις, καθώς καί ἡ μία πίστις καί εἰς ἕνα Κύριον ὑποταγή κατεργάζεται τόσον μεταξύ πάντων τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων, ὅσον καί μεταξύ πασῶν τῶν ἐπί μέρους ἐκκλησιῶν καί χάρις εἰς τήν ὁποίαν πάντες καί πᾶσαι αὗται συναποτελοῦσι κατ' ἀντίθεσιν πρός τούς αἱρετικούς καί σχισματικούς τήν μίαν καί ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν»* **καὶ ΧΡ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ,** *Δογματική τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας,* **ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1956², σ. 273ἑ.** *«Ἑνότης. Τό γνώρισμα μία σημαίνει ὅτι ὁ Κύριος ἵδρυσεν οὐχί πολλάς παραλλήλως ὑφισταμένας Ἐκκλησίας, ἀλλά μίαν καί μόνην [...] Εἶναι δέ ἡ Ἐκκλησία μία, καθόσον εἶναι ἡνωμένη ἐν τῇ πίστει καί ἐν τῇ διοικήσει, οὕτω δέ ἡ ἐν τοῖς δυσί τούτοις σημείοις ἑνότης ἀποτελεῖ τό γνώρισμα ἅμα καί τήν βάσιν τοῦ ἑνιαίου καί μοναδικοῦ τῆς Ἐκκλησίας».*

[106] **ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΥΘΗΡΩΝ κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ,** *Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος* **http://www.romfea.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=5870:kithiron&catid=26:2009-12-18-08-38-40,** *Θεοδρομία ΙΒ³* **(Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2010) 330-339 καί** *Θεοδρομία ΙΒ⁴* **(Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2010) 525-531.**

καλῶς ἀποδεκτὸ καὶ εὐχάριστο στὸν Θεό, ὅσο τὸ νὰ ἑνωθοῦμε καὶ νὰ γίνουμε μία καθολικὴ ἐκκλησία»[107].

Διάσπαρτες στοὺς ἁγίους Πατέρες εἶναι οἱ διαπιστώσεις περὶ δεδομένης *(ὄχι ζητουμένης)* ἑνότητος καὶ ὁμοφωνίας τῆς Πίστεως ἐντὸς τῆς Μιᾶς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας· *«εἰς ἑνότητα πίστεως μιᾶς», «τῶν εἰς κόσμον Ἐκκλησιῶν οὐ διεσπαρμένων εἰς διχόνοιαν ἢ εἰς ἀσύμφωνον δόξαν, ἀλλ' ἡνωμένων ἐν πνεύματι καὶ οἰονεί πως συνεσφιγμένων εἰς ἓν καθ' ἑνότητα τὴν ἐν Χριστῷ διὰ πίστεως», «ὡς ἂν τὸ ἑνιαῖον δόγμα τῆς πίστεως ἐν πολυσχεδέσι γλώσσαις καταγγελθείη, συνάγον εἰς ἓν τὰ διεστῶτα, καταλυθείσης τῆς πολυσχιδοῦς πλάνης», «ἐν τῇ μεγάλῃ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἔνθα ὁμοφρόνως καὶ ὁμογνωμόνως ὁ ὅρος καὶ ὁ ἦχος τῶν ἑορταζόντων»*[108], τὶς ὁποῖες δυστυχῶς δὲν μποροῦμε νὰ παρουσιάσουμε τώρα ἐν ἐκτάσει. Ἀρκεῖ καὶ μόνη ἡ διαπίστωση τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅτι ἡ ἑνότητα στὴν Πίστη εἶναι βεβαιωμένη, δεδομένη στὴν Ἐκκλησία[109].

Ὁ Μ. Φώτιος, τοῦ ὁποίου εἶσθε διάδοχος, τόν ὁποῖον οἱ Παπικοί ἀσεβῶς καθυβρίζουν ὡς «αἱρεσιάρχη», πρῶτος κατάφερε τό μέγα πλῆγμα κατά τῆς Δυτικῆς ὀφρύος, ἐπειδή συνεκάλεσε τήν Η' Οἰκουμενική Σύνοδο (879-880) καί ἀναθεμάτισε τούς αἱρετικούς Λατίνους, ποῦ τόλμησαν νά προσθέσουν στό Σύμβολο τῆς Πίστεως τό Filioque, τό ὁποῖο ἦταν ἡ μοναδική καί πραγματική ἀρχική αἰτία τοῦ σχίσματος τοῦ 1054. Ἡ Σύνοδος αὐτή ὑπέδειξε στόν πάπα καί σέ κάθε ἐπίσκοπο ὅτι ὀφείλει νά σέβεται τό Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς ἐν Νικαία-Κωνσταντινουπόλει Συνόδου, τό ὁποῖο καί οἱ ὑπόλοιπες Σύνοδοι ἐπεκύρωσαν καί ἐπιβεβαίωσαν. Ὁ Μ. Φώτιος, λοιπόν, κατεδίκασε μέ συνοδική ἀπόφαση τήν προσθήκη τοῦ Filioque, τήν ὁποία ἔκαναν στό Σύμβολο τῆς Πίστεως καί ἔθεσε ὑπό ἀφορισμό τούς

---

[107] **ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΑΣΙΟΣ,** *Ἀπολογητικός πρός τόν λαόν σχεδιασθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐδήλωσαν οἱ βασιλεύοντες τοῖς λαοῖς τοῦ γενέσθαι πατριάρχην,* **Mansi 12, 987C.D.***· «οὐκ οἶδεν ὁ τῆς ἐκκλησίας νόμος καὶ ὅρος ἔριν ἢ φιλονεικίαν, ἀλλ' ὥσπερ οἶδεν ὁμολογεῖν εὐσεβῶς ἓν βάπτισμα, μίαν πίστιν, οὕτω καὶ συμφωνίαν μίαν ἐπὶ παντὸς ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐαπόδεκτον καὶ εὐάρεστον ὡς τὸ ἑνωθῆναι ἡμᾶς, καὶ γενέσθαι μίαν καθολικὴν ἐκκλησίαν, καθὰ καὶ ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς εἰλικρινοῦς ἡμῶν πίστεως ὁμολογοῦμεν». «Γενέσθαι»,* **ἐπειδὴ εἶχε προηγηθεῖ αἵρεση· ὡς ἔνταξη στὴν Ἐκκλησία.**

[108] **PG 9,552B (Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως), PG 68, 633B (ἁγ. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας) καὶ PG 96,765C καὶ PG 95, 347C.348A (ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ).**

[109] *Ὅρος Πίστεως τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (ἐκ τῆς Πράξεως ε')* **ACO II, 1, 2, 126·** *«Ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ σωτήρ, ὁ Χριστός, τῆς πίστεως τὴν γνῶσιν τοῖς μαθηταῖς βεβαιῶν ἔφη· εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν ἀφίημι ὑμῖν, ὥστε μηδένα πρὸς τὸν πλησίον διαφωνεῖν ἐν τοῖς δόγμασι τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' ἐπίσης τὸ τῆς ἀληθείας ἐπιδείκνυσθαι κήρυγμα».* **ΣΥΝΑΞΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΜΟΝΑΧΩΝ, Οὐκ ἐσμέν τῶν Πατέρων σοφότεροι 17-10-2011 http://www.theodromia.gr/92BD47 EB.el.aspx**

δράστες. Ἐξαιτίας αὐτοῦ συναισθάνονται τούς ἑαυτούς τους βεβαρημένους κάτω ἀπό τό ἀνάθεμα αὐτῆς τῆς Συνόδου, τῆς ὁποίας τό κύρος μάτην ἀγωνίζονται νά καταρρίψουν. Τό Filioque, δηλ. ἡ δογματική διδασκαλία τοῦ παπισμοῦ ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, εἶναι φοβερή αἵρεση. Καί εἶναι φοβερή αἵρεση, ἐπειδή εἶναι α) ἀντίθετο πρός τά ἀψευδέστατα λόγια του Ἰδίου τοῦ Χριστοῦ, πού εἶπε ὅτι *«τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται»*[110], ἔχουμε δηλ. κατάφωρη ἀθέτηση τοῦ Ἰδίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ, β) εἶναι ἀντίθετο πρός τό Σύμβολο τῆς Πίστεως Νικαίας-Κων/λεως, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο *«(πιστεύω) καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό Κύριον, τό Ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον»*, ἔχουμε δηλ. ἀθέτηση καί τῶν δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Α' καί τῆς Β', γ) εἶναι ἀντίθετο πρός τόν 7ο Ἱερό Κανόνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει ὁποιαδήποτε πρόσθεση ἤ ἀφαίρεση στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἔχουμε δηλ. ἀθέτηση καί τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δ) καταστρέφει τίς σχέσεις μεταξύ τῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καί συγχέει τά ἀκοινώνητα ὑποστατικά ἰδιώματα τῶν τριῶν προσώπων, ε) ὑποβιβάζει τό Ἅγιον Πνεῦμα στό ἐπίπεδο τοῦ κτίσματος, καί στ) εἰσάγει δυαρχία στήν Ἁγία Τριάδα, ἐφόσον καί ὁ Υἱός εἶναι πηγή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄρα ἔχουμε δύο πηγές, δύο ἀρχές, τό Θεό Πατέρα καί τόν Υἱό. Βέβαια, πίσω ἀπό τό Filioque δέν κρύβεται τίποτε ἄλλο, παρά ἡ ὀφρύ καί ἡ περιωπή τοῦ πάπα, ἡ ἀλαζονεία του, τό ἀλάθητο καί τό πρωτεῖο του νά νομοθετεῖ αὐτός μόνο πάνω ἀπό τά παραδεδομένα ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Παρ'ὅλ'αὐτά Ὑμεῖς, Παναγιώτατε Δέσποτα, γιά ἐπίσπευση τῆς ψευδοενώσεως τῶν δῆθεν λεγομένων «ἐκκλησιῶν», δέν θεωρεῖτε τό Filioque ὡς αἵρεση, ἀλλά ὡς ἕνα τοπικό ἔθιμο τῶν παπικῶν, πού δέν ἐμποδίζει τό «θεολογικό διάλογο» μεταξύ τῶν «ἐκκλησιῶν». Σχετικά μέ τούς ἁγίους Πατέρες, ἔχετε δηλώσει ὅτι *«οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν, ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, καί εὑρίσκονται ἤδη εἰς χείρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αἰτούμεθα ὑπέρ αὐτῶν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὀφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ ὅπως ἐπανορθώσωμεν τά σφάλματα ἐκείνων...»*[111].

Ἡ χρησιμοποίηση ἐκ μέρους Ὑμῶν, Παναγιώτατε Δέσποτα, τοῦ παυλείου χωρίου *«οὐ μεμέρισται ο Χριστός»*, εἶναι ἄστοχη καί ἄκαιρη, διότι ὁ Ἀπ. Παῦλος δέν ἀναφέρεται στό σχίσμα τοῦ 1054 τῶν αἱρετικῶν Λατίνων ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, πού βεβαίως ἔγινε γιά

---

[110] **Ἰω. 15, 26.**

[111] **Ἐπίσκεψις 563 (30.11.1998)**

δογματικούς λόγους, ἀλλά στο σχίσμα τῶν Κορινθίων, οἱ ὁποῖοι αὐτοπροσδιορίζονταν ἀνάλογα μέ τό ποιός τούς εἶχε βαπτίσει καί γι'αὐτό ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι «*ἐγώ μέν εἰμί Παύλου*», ἄλλοι «*ἐγώ δέ Κηφᾶ*», ἄλλοι «*ἐγώ δέ Χριστοῦ*». Γι'αὐτό ὁ Ἀπόστολος μέ ἐπιπληκτικό τρόπο τούς ρωτᾶ : «*μεμέρισται ὁ Χριστός; μή Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπέρ ἡμῶν; ἤ εἰς τό ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε*»[112]; Ναί, μέν, βάπτισε καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μερικούς, ἀλλά δέν τούς βάπτισε στό ὄνομά του, ἀλλά στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό λέει ὁ Ἀπόστολος, ἐπειδή ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ σχίσματος, δηλαδή τό νά ὀνομάζονται οἱ βαπτιζόμενοι ἀπό τό ὄνομα ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, πού τούς βάπτιζαν. Ὅμως, τό ζητούμενο, λέει ὁ Ἀπόστολος, δέν εἶναι ποιός εἶναι ἐκεῖνος, πού βαπτίζει, ἀλλά σέ ποιό ὄνομα βαπτίζει. Ὁ Τριαδικός Θεός εἶναι αὐτός, πού συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες τοῦ βαπτιζομένου καί τόν κάνει κατά Πνεῦμα υἱό του καί ὄχι ἐκεῖνος, πού τόν βαπτίζει, ὅποιος κι ἄν εἶναι, ἱερεύς ἤ ἐπίσκοπος[113].

ΙΗ) Οἱ ἀντικανονικές συμπροσευχές

Ὑμεῖς, Παναγιώτατε Δέσποτα, συμπροσευχηθήκατε «συγχοροστατῶν» ἔτι μίαν φοράν μέ τούς αἱρετικούς Παπικούς στό Μιλᾶνο τῆς Ἰταλίας[114]. Πιστεύετε εἰλικρινῶς ὅτι τοιουτοτρόπως σφυρηλατεῖτε τήν ἑνότητα τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος καί τήν ἐνίσχυση τοῦ φρονήματος σε μία περίοδο, κατά τήν ὁποία ἰσοπεδώνονται τά πάντα;

Ὡς ἀρχιμανδρίτης ἤδη στήν μελέτη Ὑμῶν «*Περί τήν κωδικοποίησιν τῶν Ἱ. Κανόνων καί τῶν κανονικῶν διατάξεων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*», ἰσχυρίζεσθε ὅτι πολλοί ἀπό τούς κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων πρέπει νά καταργηθοῦν καί ἐπί λέξει συνεχίζετε : «*Δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καί πρέπει νά τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τάς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν πρός τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους. Δέν δύναται ἡ Ἐκκλησία νά ἔχῃ διατάξεις ἀπαγορευούσας τήν εἴσοδον εἰς τούς ναούς τῶν ἑτεροδόξων καί τήν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν, καθ' ἥν στιγμήν αὕτη διά τῶν ἐκπροσώπων αὐτῆς προσεύχεται ἀπό κοινοῦ μετ' αὐτῶν διά την τελικήν ἕνωσιν ἐν τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐλπίδι. Περισσοτέρα ἀγάπη πρέπει νά "ἀρδεύσει" πολλάς κανονικάς διατάξεις πρός "ζωογονίαν". Ἐπιβάλλεται*

---

[112] **Α' Κορ. 1, 12-13.**

[113] **ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ,** *Ἑρμηνεία εἰς τάς ΙΔ' ἐπιστολάς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου,* **τ. Α', ἐκδ. Ὀρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1989, σσ. 366, 370, 373.**

[114] **http://aktines.blogspot.gr/2013/05/15052013_15.html#more, http://www.romfea.gr/oikoumeniko-patriarxeio/oikoumeniko-patriarxeio/17043-2013-05-16-15-13-14, http://aktines.blogspot.gr/2013/05/angelo-scola.html, http://aktines.blogspot.gr/2013/05/angelo-scola_17.html#more, http://thriskeftika.blogspot.gr/2013/05/scola-5-video.html.**

τροποποίησις ὁρισμένων διατάξεων ἐπί τό φιλανθρωπότερον καί ρεαλιστικώτερον. Ἡ Ἐκκλησία δέν δύναται καί δέν πρέπει νά ζῇ ἐκτός τόπου καί χρόνου».

Ὡς Πατριάρχης καταργήσατε οὐσίᾳ αὐτούς τούς Ἱερούς Κανόνες, συμπροσευχόμενος ἐπανειλημμένως μέ αἱρετικούς. Παραιτηθήκατε ἀπό τήν ὑποχρέωση τῆς Ἐκκλησίας νά ὁδηγήσει ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους στήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου, διότι ὅπως ἐπί λέξει εἴπατε : «*Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἐπιδιώκει νά πείση τούς ἄλλους περί συγκεκριμένης τινος ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἤ τῆς ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει νά τούς μεταστρέψει εἰς συγκεκριμένον τινά τρόπον σκέψεως*»[115].

**Οἱ ὀρθόδοξοι οἰκουμενιστές, μέ τήν ἄμβλυνση τῶν θεολογικῶν κριτηρίων, εἶναι πολύ φυσικό νά συμμετέχουν χωρίς ἀναστολές σέ κοινές μέ τούς ἑτερόδοξους λατρευτικές ἐκδηλώσεις καί συμπροσευχές, πού πραγματοποιοῦνται συχνά στά πλαίσια τῶν διαχριστιανικῶν συναντήσεων. Γνωρίζετε ὅτι μέ τόν οἰκουμενιστικό αὐτό συμπνευματισμό δημιουργεῖται τό κατάλληλο ψυχολογικό κλῖμα, πού ἀπαιτεῖται γιά τήν προώθηση τῆς ἑνωτικῆς ἀντορθοδόξου προσπαθείας. Οἱ ἱεροί Κανόνες, ὅμως, τῆς Ἐκκλησίας μᾶς ἀπαγορεύουν αὐστηρά τίς συμπροσευχές μέ τούς ἑτερόδοξους. Γιατί οἱ ἑτερόδοξοι δέν ἔχουν τήν ἴδια πίστη μ' ἐμᾶς. Πιστεύουν σ' ἕνα διαφορετικό, διαστρεβλωμένο Χριστό. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ 45ος κανών τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὁρίζει ὅτι : «*Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος αἱρετικοῖς συνευξάμενος μόνον ἀφοριζέσθω, εἰ δε ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαι τι, καθαιρείσθω*». «Ὅποιος Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος ἤ Διάκονος συμπροσευχηθεῖ μόνο, ἀλλά ὄχι καί συλλειτουργήσει μέ αἱρετικούς, ἄς ἀφορίζεται. Ἐάν, ὅμως, ἐπέτρεψε νά ἐνεργήσουν ὁ,τιδήποτε ὡς κληρικοί, νά καθαιρεῖται». Καί ὁ 33ος Ἱερός Κανών τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Τοπικῆς Συνόδου ὁρίζει ὅτι : «*Οὐ δεῖ αἱρετικοῖς ἤ σχισματικοῖς συντύχεσθαι*». Ἡ συμπροσευχή, λοιπόν, ἀπαγορεύεται, ἐπειδή δηλώνει συμμετοχή στήν πίστη τοῦ συμπροσευχομένου καί δίνει σ' αὐτόν τήν ψευδαίσθηση ὅτι δέ βρίσκεται στήν πλάνη, ὁπότε δέ χρειάζεται νά ἐπιστρέψει στήν ἀλήθεια. «*Ἡ ἀπροκάλυπτος πασίδηλος καί αὐταπόδεικτος καταπάτησις τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Μιᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ διά τούς ἀνωτέρω οἰκουμενιστάς ὄνειδος καί πτῶσιν, πού μόνον τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου δύναται νά ἀποπλύνη διότι μετ' ἐπιγνώσεως ἀπεμπολοῦν καί περιφρονοῦν τόν λόγον τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας καί Σωτῆρος τοῦ*

---

[115] **ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Γένεση καί ἐξέλιξη τῆς πατρομαχικῆς μεταπατερικότητας», *Θεοδρομία* ΙΔ[1] (Ἰανουάριος-Μάρτιος 2012) 45-46.**

κόσμου «ὁ μή τιμῶν τόν Υἱόν, οὐ τιμᾶ τόν Πατέρα τόν πέμψαντα αὐτόν»[116] »[117].

Καί ἐπειδή, Παναγιώτατε Δέσποτα, στίς ὁμιλίες Ὑμῶν χρησιμοποιήσατε τό μεγάλο δογματολόγο, ἀντιπαπικό καί ἀντιοικουμενιστή ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, παρακαλοῦμε υἱϊκῶς νά μελετήσετε τήν ἀπαγορευτική τῶν συμπροσευχῶν γνωμάτευσή του, ὅπως ἐπίσης τό ἄριστο βιβλίο τοῦ αἰδεσιμολογιωτάτου πρεσβυτέρου π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου *«Ἡ Συμπροσευχή μέ αἱρετικούς. Προσεγγίζοντας τήν κανονική τάξη τῆς Ἐκκλησίας»*[118] καί τό βιβλίο τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου π. Κυρίλλου Κωστοπούλου *«Ἡ ἀντικανονικότητα τῆς μετά τῶν αἱρετικῶν συμπροσευχῆς»*[119].

**Στήν γνωμάτευσή του ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος παραθέτει τούς Ἱερούς Κανόνες, πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές, ὄχι μόνο κατά τίς ἐπίσημες ἀκολουθίες καί τήν Θ. Λειτουργία, ἀλλά *«κάθε κοινήν μεθ'αἱρετικῶν προσευχήν, ἔστω καί τήν κατ'ἰδίαν»*. Οἱ κανόνες αὐτοί ἰσχύουν καί σήμερα καί περιλαμβάνουν ὡς αἱρετικούς καί τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. *«Ἤδη ὁ ἅγιος Σάββας εἰς τήν ἐποχήν του, ἑπτάμισυ αἰῶνας πρίν, δέν ὠνόμαζε τόν ρωμαιοκαθολικισμόν λατινικήν 'αἵρεσιν'»*; Στή συνέχεια διαζωγραφίζει μέ μελανά χρώματα τόν εὐτελισμό, πού ὑφίσταται ἡ Ἁγία Ὀρθόδοξος Ἁγιοπατερική καί Ἁγιοσαββιτική Ἐκκλησία μέ τή συμμετοχή της στό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν». Χαρακτηρίζει ὡς *«φρικαλέαν»* τήν ἀπόφαση τῆς συμμετοχῆς, ὡς *«ἀνήκουστον προδοσίαν»*, πού προκαλεῖ *«ἐντροπήν εἰς πάντα εἰλικρινῆ ὀρθόδοξον, ἀνατραφέντα ὑπό τήν καθοδήγησιν τῶν Ἁγίων Πατέρων»*. Ὁ ἄλλοτε πιστός μαθητής τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου καί τώρα φιλοπαπικός καί συμπροσευχόμενος Ἐπίσκοπος Μπάτσκας κ. Εἰρηναῖος Μπούλοβιτς, προλογίζοντας τή «Γνωμάτευση» τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου, ἐκτιμᾷ ὅτι τῶν συμπροσευχῶν *«ὑπόβαθρο ἀποτελεῖ ἡ δυτική ἐκκλησιολογία μετά τῆς ἐξ αὐτῆς προκυπτούσης θεωρίας περί τῶν 'κλάδων', ἤτοι περί 'διαιρέσεως' τῆς Ἐκκλησίας, μετά τοῦ δογματικοῦ minimum καί τῶν δογματικῶν ὑποχωρήσεων μεταξύ Ρώμης καί Γενεύης»*, καί ὅτι *«ταῦτα πάντα εἶναι ἀπαράδεκτα διά τόν π. Ἰουστῖνον, ὡς καί διά πάντα ὀρθόδοξον»*.

---

[116] Ἰω. 5, 23.

[117] ΜΗΤΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ, *Ἀνακοίνωση γιά διαθρησκειακές στό Μόναχο* 28-9-2011, http://www.impantokratoros.gr/peiraios-seraphim-oikoumenismos-monacho.el.aspx.

[118] ἐκδ. Θεοδρομία, Θεσσαλονίκη 2009.

[119] Ὀρθόδοξος Τύπος (24-5-2013) 1, 7.

Μέ ὅσες ἑρμηνευτικές παραδοξολογίες καί ἄν ἐπιχειροῦν πανεπιστημιακοί δάσκαλοι καί Πατριαρχικά Ἱδρύματα νά δικαιολογήσουν τήν πρακτική τοῦ Φαναρίου καί ἄλλων Ἐκκλησιῶν ὑπέρ τῶν συμπροσευχῶν, δέ θά κατορθώσουν τίποτε, διότι προσκρούουν στήν Ἁγιοπνευματική καί ἀλάθητη ἀπόφαση καί ἀπόφανση τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς[120].

ΙΘ) Ἡ παραχωρήση Ναῶν

Στήν ὁμιλία Ὑμῶν κατά τήν ὑποδοχή καί τήν ἐπίσημη δοξολογία στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου στό Μιλᾶνο ἀποκαλύψατε ὅτι «*ἡ ἀπόκτησις τοῦ ναοῦ τούτου καί ἄλλων ἱερῶν ναῶν καί ἡ σύστασις ὀρθοδόξων ἐνοριῶν ἀποτελοῦν προσωπικόν αὐτοῦ (τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰταλίας καί Μελίτης κ. Γενναδίου), ἐπίτευγμα, ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν του, ἴδιᾳ δέ τῶν ἀγαθῶν σχέσεων, τάς ὁποίας διατηρεῖ καί καλλιεργεῖ μετά τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀναπτύσσων τοιουτοτρόπως πνεῦμα συνεργασίας καί διαλόγου μετ' αὐτῆς, τό ὁποῖον ἀμφότεροι ἐδιδάχθημεν ὑπό τοῦ παραδείγματος τοῦ Πατριάρχου τῶν φοιτητικῶν μας χρόνων, ἀοιδίμου ἐκ τῶν προκατόχων ἡμῶν Ἀθηναγόρου, τοῦ προβάντος εἰς τό ἱστορικόν βῆμα τῆς ἐνάρξεως ἐπικοινωνιῶν καί διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς*»[121].

Στό ἐξωτερικό πράγματι εἶναι ἐπίσημη πρακτική τῶν Παπικῶν ἡ παραχώρηση δικῶν τους ναῶν. Προσέξτε ὅμως μία σημαντική λεπτομέρεια. Ναί μέν παραχωροῦν ναούς σέ ὀρθόδοξους, κατόπιν ὅμως τούς πιέζουν φορτικότατα νά ἀναγνωρίσουν μέ τήν παρουσία τους τήν αἵρεση, πού ἔχει παραχωρήσει τό ναό ἤ τήν αἴθουσα. Αὐτή τους ἡ κίνηση ἐντάσσεται μέσα στήν προπαγανδιστική πολιτική τοῦ Βατικανοῦ, ὅπως φαίνεται ἀπό ἀπόφαση τῆς Β' Βατικάνειας Συνόδου τοῦ 1965. Αὐτή εἶναι ἡ τακτική τῶν «πολιτισμένων» παπικῶν, οἱ ὁποῖοι μέ πλάγια φασιστική μέθοδο θέλουν νά ἐπιβάλλουν τόν Πάπα παγκόσμιο θρησκευτικό πλανητάρχη.

Παραλλήλως ὁ 6ος Ἱερός Κανών τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου λέει : «*Περί τοῦ μή συγχωρεῖν τοῖς αἱρετικοῖς εἰσιέναι εἰς τόν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπιμένοντας τῇ αἱρέσει*». Ἑρμηνεύοντας ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ

---

[120] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΖΗΣΗΣ, «Γνωμάτευση τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς ἀπαγορευτική τῶν συμπροσευχῶν», *Θεοδρομία ΙΔ*³ (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος) 325-336 καί ΑΡΧΙΜ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, «Ὀρθοδοξία καί Οἰκουμενισμός. Μιά Ὀρθόδοξος γνωμάτευσις καί μαρτυρία», *Θεοδρομία ΙΔ*³ (Ἰούλιος-Σεπτέμβριος) 425-432.

[121] http://www.amen.gr/article13877

Ἁγιορείτης σημειώνει : «*Ὁ διορισμός τοῦ παρόντος Κανόνος εἶναι, νά μή ἔχουν τήν ἄδειαν οἱ αἱρετικοί νά ἐμβαίνουν μέσα εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ, τόν ὑπό ὀρθοδόξων κρατούμενον, ἐάν ἐπιμένουν εἰς τήν αἵρεσιν, καί δέν θέλουν νά ἐπιστραφοῦν*»[122]. Νά σημειώσουμε ἀκόμα ὅτι ἡ ἐν Λαοδικείᾳ Σύνοδος ἐπεκυρώθη ὑπό τοῦ 2ου Ἱεροῦ Κανόνος τῆς ΣΤ' ἁγίας καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τέλος, εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι στό Μέγα Εὐχολόγιο[123] ὑπάρχει σχετική εὐχή «*ἐπί ἀνοίξει ἐκκλησίας ἀπό αἱρετικῶν βεβηλωθείσης*», ὅπου σέ ἕνα σημεῖο ἀναφέρει συγκεκριμένα : «*ἐξ αἱρετικῆς ἐγχειρίσεως προσετρίβη λώβησις τῷ ἁγίω σου Θυσιαστηρίῳ*».

Κ) Ἡ ἀλλοίωση τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας περί Θεοτόκου

Εἴδαμε Ὑμᾶς, Παναγιώτατε Δέσποτα, μαζί μέ τούς Παπικούς στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου, στό Μιλᾶνο. Ἀσφαλῶς δέν ἀγνοεῖτε ὅμως, ὅτι ὑπάρχουν μεγάλες δογματικές διαφορές Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί Παπισμοῦ, ὅσον ἀφορᾶ στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἡ αἵρεση τοῦ Παπισμοῦ τόνισε ὑπερβολικά τό πρόσωπο τῆς Θεοτόκου αὐτονομῶντας το σημαντικά ἀπό τήν Χριστολογία τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι, καθιέρωσε μία καινοφανῆ διδασκαλία, τήν μαριολογία, ἡ ὁποία ἀναφέρεται σέ καινά, νέα καί αἱρετικά δόγματα γιά τήν Θεοτόκο. Ἐπίσημα μαριολογικά δόγματα τοῦ Παπισμοῦ εἶναι, πρῶτον τό δόγμα περί τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου. Σύμφωνα μέ αὐτό, ἡ Θεοτόκος, ἐπειδή προοριζόταν νά γεννήσει τό Θεό Λόγο πού λάμβανε σάρκα ἀπό Ἐκείνην, ἔπρεπε νά εἶναι παντελῶς ἀναμάρτητη. Γι' αὐτό μέ τήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ συνελήφθη μέν ὡς καρπός πατρός καί μητρός, ἀπαλλαγμένη ὅμως ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα.

Ὅμως, γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, τελείως ἀναμάρτητος εἶναι μόνον ὁ Τριαδικός Θεός καί ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος συνελήφθη, ὄχι ἐκ σπέρματος ἀνδρός, μέσῳ τοῦ ὁποίου μεταδίδεται τό προπατορικό ἁμάρτημα, ἀλλ' ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἡ Θεοτόκος, ὡς καρπός ἀνδρός καί γυναικός, ἦταν φορέας τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, καθαρίσθηκε ὅμως ἀπ' αὐτό, ὅταν τήν ἐπεσκίασε τό Ἅγιον Πνεῦμα κατά τόν Εὐαγγελισμό.

Οἱ Παπικοί διακηρύσσοντας ὡς δόγμα τήν ἄσπιλο σύλληψη τῆς Παναγίας, δέν κατανοοῦν ὅτι μέ αὐτό τήν ξεχωρίζουν ἀπό τό ἀνθρώπινο γένος, γεγονός πού ἔχει σωτηριολογικές συνέπειες γιά τήν ἀνθρωπότητα. Ἐάν ἡ Παρθένος ἔφερε ἄλλη φύση, τότε ὁ Κύριος,

---

[122] ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ, *Πηδάλιον*, σ. 422.
[123] Μέγα Εὐχολόγιον, ἐκδοτικός Οἶκος «Ἀστήρ», σ. 484.

προσλαμβάνοντας τήν ἀνθρώπινη φύση ἀπ' αὐτή, θέωσε ἄλλη φύση καί ὄχι τήν κοινή φύση ὅλων τῶν ἀνθρώπων[124].

Ἑπομένως, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει ὅτι ἡ Θεοτόκος ἔφερε τό προπατορικό ἁμάρτημα καί καθαρίσθηκε ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν τήν ἐπεσκίασε, γιά νά γεννήσει τό Χριστό. Οἱ ὅποιες ἀδυναμίες της δέν σκιάζουν, οὔτε ἐλαττώνουν τήν ἁγιότητά της. Θά εἶναι πάντοτε Παναγία ἡ Παρθένος.

Δεύτερο αἱρετικό δόγμα τοῦ Παπισμοῦ σχετικά μέ τήν Θεοτόκο εἶναι τό δόγμα περί τῆς ἐνσώματης ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου. Τό δόγμα αὐτό εἶναι φυσική συνέπεια καί ἀπότοκός του πρώτου δόγματος. Ἀφοῦ δηλ. ἡ Παναγία ἦταν ἀπηλλαγμένη ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα καί εἶναι, κατ' αὐτούς, θεά, δέν ἦταν δυνατόν νά πεθάνει, νά ὑποστεῖ σωματικό θάνατο, ἀλλά ἀναλήφθηκε σωματικῶς. Ἡ Ὀρθόδοξος, ὅμως, Ἐκκλησία κάνει λόγο γιά κοίμηση τῆς Θεοτόκου, δηλ. πραγματικό θάνατο, χωρισμό ψυχῆς καί σώματος, καί γιά μετάσταση τῆς Θεοτόκου, δηλ. ἀνάσταση, ἕνωση ψυχῆς καί σώματος, καί ἀνάληψη κοντά στόν Υἱόν της.

Παράλληλα, καλλιεργοῦνται σέ δογματικό ἐπίπεδο ἀπό τούς Παπικούς οἱ διδασκαλίες γιά τήν Θεοτόκο ὡς συμμεσίτριας καί συλλυτρώτριας. Δηλ. ὅτι ἡ Θεοτόκος, ὡς θεά, μπορεῖ ἀπό μόνη της νά μεσιτεύσει καί νά λυτρώσει τόν ἄνθρωπο, ὅπως ὁ Χριστός, καί ἀνεξαρτήτως αὐτοῦ. Οἱ διδασκαλίες, ὅμως, αὐτές τῶν Παπικῶν ἀντίκεινται σαφῶς πρός τήν Ἁγία Γραφή[125].

Οἱ Παπικοί, ἐπίσης, ἀμφισβητοῦν ἀκόμη καί τόν τόπο κοιμήσεως καί ταφῆς τῆς Θεομήτορος. Ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, σύμφωνα μέ τήν ἱστορία, τήν παράδοση καί τήν ὑμνογραφία, ἡ Θεοτόκος κοιμήθηκε καί τάφηκε στά Ἱεροσόλυμα, στή Γεθσημανή. Οἱ Παπικοί, ὅμως, ὑποστηρίζουν ἀμάρτυρα ὅτι ἡ Παναγία ἔζησε καί τάφηκε, ὄχι στά Ἱεροσόλυμα, στή Γεθσημανή, ἀλλά στήν Ἔφεσο. Καί αὐτό τό στηρίζουν σέ κάποιο ὄνειρο μίας φραγκοκαλόγριας, πού τό εἶδε τόν περασμένο αἰῶνα[126].

Ταπεινῶς ἐρωτῶμεν: Τί ἀπό τά ἀνωτέρω ἀληθῆ εἴπατε στούς Παπικούς παρακολουθούντας;

ΚΑ) Τό ἀληθές νόημα τοῦ χωρίου «*Τό Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ*»

---

[124] **ΑΡΧΙΜ.ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΨΑΝΗΣ,** *Ὀρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός,* **σ. 37.**

[125] **Ρωμ. 3, 23-24. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ,** *Δυτική θεολογία καί πνευματικότητα,* **σσ. 36-37 καί ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΟΡΗΣ,** *Παπικές πλάνες · σύντομος ἔλεγχος καί ἀνασκευή,* **σσ. 81-84.**

[126] **ΑΡΧΙΜ. ΧΑΡΑΛ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ,** *Ὁ βίος τῆς Παναγίας,* **σσ. 103-106.**

Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

Στήν Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιο γιά τά 1700 χρόνια ἀπό τό Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων γράφετε «καί *ὅλον συγκροτεῖ τόν Θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας τό Πνεῦμα, τό Ὁποῖον "ὅπου θέλει πνεῖ... ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καί ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστί καί πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος" (Ἰωάν. γ', 8)*». Παναγιώτατε Δέσποτα, ἑρμηνεύετε τό ἀνωτέρω χωρίο οἰκουμενιστικῶ τῷ τρόπω. Στόχος Ὑμῶν βεβαίως εἶναι νά δείξετε ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα δέν ἔχει ὅρια, δέν ἔχει φραγμούς, διακατέχεται ἀπό μία παράξενη ἀσυδοσία, ἐνεργεῖ καί ἐκτός τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δηλ. καί στούς αἱρετικούς καί στούς ἑτεροδόξους. Δηλ. καί οἱ αἱρετικοί καί οἱ ἑτερόδοξοι ἔχουν Ἅγιον Πνεῦμα. Παρ'ὅλ'αὐτά, εἶναι ἀποκρυσταλλωμένη θέση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ ἐμπροϋπόθετα, μέ προϋποθέσεις, μέ ὅρια, μέ φραγμούς. Τό Ἴδιο τό Ἅγιον Πνεῦμα ἔθεσε αὐτά τά ὅρια καί τούς φραγμούς, τά ὁποῖα βεβαίως ταυτίζονται μέ τά ὅρια τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Καί αὐτές οἱ προϋποθέσεις δέν εἶναι ἄλλες ἀπό τήν Ὀρθόδοξη πίστη καί ζωή (Ὀρθοδοξία καί ὀρθοπραξία), τό Ὀρθόδοξο βάπτισμα, τή συμμετοχή στή μυστηριακή ζωή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί μάλιστα στήν κορωνίδα τῶν μυστηρίων, τήν Θεία Εὐχαριστία, διά τῆς ἀξίας μεταλήψεως τοῦ Τιμίου Σώματος καί Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καί τήν ἐργασία τῆς τηρήσεως τοῦ θελήματος, τῶν ἐντολῶν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, τί σημαίνουν τά Κυριακά λόγια «*Τό Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ*», σύμφωνα πάντα μέ τήν ὀρθόδοξη ἑρμηνευτική παράδοση.

Τά λόγια, λοιπόν, αὐτά λέγονται ἀπό τόν Κύριο πρός τό νυκτερινό μαθητῆ ἅγιο Νικόδημο στή νυκτερινή τους συνομιλία[127]. Κατ' ἀρχήν, ὁ Κύριος χωρίς περιστροφές τόν διδάσκει περί τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, λέγοντάς του : «*Ἀμήν, ἀμήν λέγω σοί, ἐάν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*». Ὁ ἅγιος Νικόδημος μέ τόν κοσμικό του λογισμό τόν ἐρωτᾷ : «*πῶς δύναται ἄνθρωπος γεννηθῆναι γέρων ὤν; μή δύναται εἰς τήν κοιλίαν τῆς μητρός αὐτοῦ δεύτερον εἰσελθεῖν καί γεννηθῆναι; ἀπεκρίθη Ἰησοῦς. ἀμήν ἀμήν λέγω σοί, ἐάν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*». Ἀπαντᾷ, λοιπόν, ὁ Κύριος στήν ἀπορία τοῦ ἁγίου Νικόδημου, τονίζοντάς του ὅτι χωρίς τήν ἐν Χριστῷ ἀναγέννηση «*ἐξ ὕδατος καί Πνεύματος*», δηλ. χωρίς τό ἅγιον Βάπτισμα, δέ μπορεῖ νά εἰσέλθει στή βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Καί συνεχίζει: «*τό γεγεννημένον ἐκ τῆς σαρκός σάρξ ἐστι, καί τό γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος, Πνεῦμά ἐστι*»,

[127] Ἰω. 3, 1-21.

ἐξηγώντας τὶς συνέπειες τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως. Ἐπειδὴ, ὅμως, ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς Κύριος εἶδε ἀκόμα ἀποροῦντα τὸν νυκτερινό του μαθητή, τοῦ ἐξηγεῖ μὲ κάποια εἰκόνα τὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος : «*μὴ θαυμάσης ὅτι εἶπον σοί, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν, τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει, οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Πνεύματος*». Δηλ. «*ὁ ἄνεμος ὅπου θέλει φυσάει κι ἀκοῦς τὴ βοὴ τοῦ ἀλλὰ δὲν ξέρεις ἀπὸ ποὺ ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Ἔτσι εἶναι καὶ καθένας ἀναγεννημένος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα*».

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τοὺς ὀρθοδόξους ἑρμηνευτές. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἑρμηνεύοντας τὸ στίχο «*ἐὰν μὴ τὶς γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» λέγει : «*Λέγω ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο τὸ βάπτισμα καὶ δὲν γίνεται ἀλλιῶς νὰ σωθεῖς. Ἡ μὲν γήϊνη γέννηση, ἡ σαρκική, εἶναι ἀπὸ τὸ χῶμα, ἐκείνη δὲ ποὺ εἶναι ἐκ τοῦ Πνεύματος εὔκολα μᾶς ἀνοίγει τὶς οὐράνιες ἀψῖδες. Ἀκοῦστε τὰ αὐτὰ, ὅσοι εἶστε μακριὰ ἀπὸ τὸ Φώτισμα (τὸ ἅγιο Βάπτισμα).Τρομάξτε, στενάξτε, γιατί ἡ ἀπειλὴ εἶναι φοβερή, φοβερὴ καὶ ἡ ἀπόφαση. Δὲν εἶναι δυνατὸν, ὁ μὴ ἀναγεννηθεὶς δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος νὰ εἰσέλθει στὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, γιατί φορεῖ τὸ ἔνδυμα τοῦ θανάτου, τὸ ἔνδυμα τῆς κατάρας, τὸ ἔνδυμα τῆς φθορᾶς. Δὲν ἔλαβε ἀκόμα τὸ σύμβολο τοῦ Δεσπότου, εἶναι ξένος καὶ ἀλλότριος. Δὲν ἔχει τὸ βασιλικὸ γνώρισμα*»[128].

Ὥστε τὸ βάπτισμα εἶναι αὐτὸ, ποὺ ἀνοίγει τὶς πύλες τοῦ οὐρανοῦ. Χωρὶς αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ντυμένος τὸ φόρεμα τοῦ θανάτου, τῆς κατάρας καὶ τῆς φθορᾶς. Πολὺ περισσότερο, ὁ ἀβάπτιστος, καθήμενος ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, εἶναι ἀδύνατο νὰ δεχθεῖ «σπινθῆρα φωτός», «ἀκτῖνα ζωῆς καὶ ἀληθείας» καὶ νὰ ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν οὐράνια πραγματικότητα, μέσα ἀπὸ θρησκεῖες δαιμονικές, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ οἰκουμενιστές! Γι' αὐτὸ ὁ Χρυσορρήμων ὁμιλεῖ γιὰ «φοβερὰ ἀπειλὴ» στερήσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ στὴν περίπτωσή τῆς μὴ «δι' ὕδατος καὶ Πνεύματος» ἀναγεννήσεως. Λέγει κάτι, ποὺ σήμερα θὰ ἑρμηνευόταν ὡς ἄσκηση «τρομοκρατίας» κατὰ τῆς «ἐλευθέρας θρησκευτικῆς συνειδήσεως τοῦ

---

[128] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Ὁμιλία ΚΕ'*, Ἅπαντα Ἁγίων Πατέρων, ἔκδοσις Ὠφελίμου Βιβλίου, τ. 72, σ. 332 : «*...λέγω ὡς ἀναγκαῖον εἶναι (ἔνν. τὸ Βάπτισμα) καὶ μηδὲ δυνατὸν ἄλλως σωθῆναι... ἡ μὲν γὰρ γηΐνη γέννησις ἡ κατὰ σάρκα ἀπὸ τοῦ χοός ἐστί... ἐκείνη δέ, ἐκ Πνεύματος οὖσα, ραδίως ἡμῖν τὰς ἀψῖδας ἀναπετάννυσι τὰς ἄνω*». Καὶ συνεχίζει, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κατηχουμένους : «*Ἀκούσατε ὅσοι τοῦ φωτίσματος ἐστὲ ἐκτός, φρίξατε, στενάξατε, φοβερὰ γὰρ ἡ ἀπειλή, φοβερὰ ἡ ἀπόφασις. Οὐκ ἔστι, φησί, τὸν μὴ γεννηθέντα ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διότι τοῦ θανάτου φορεῖ ἔνδυμα, τὸ τῆς κατάρας, τὸ τῆς φθορᾶς, οὐδέπω τὸ Δεσποτικὸν ἔλαβε σύμβολον, ξένος ἐστι καὶ ἀλλότριος, οὐκ ἔχει τὸ σύνθημα τὸ βασιλικὸν*»

ἀνθρώπου», ὡς πράξη ἀποκλεισμοῦ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ, ὁ Κύριός μας, ὁ σταυρωθείς καὶ ἀναστᾶς χάριν ἡμῶν γνωρίζει τὴν ὀντολογικὴ ἀδυναμία τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο στὴν ἡσυχία τοῦ θανάτου. Μὲ ποικίλους τρόπους τὸν ὁδηγεῖ στὴν Ἀλήθεια καὶ τὴ Ζωή.

Παρόμοια λέγει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στὸν Γ' Ἀντιρρητικό του λόγο πρὸς Ἀκίνδυνον : «*Ποιὸς ἀπὸ τοὺς μεμυημένους στὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ ἀπὸ ὅσους συνετὰ ἀκούουν τὰ εὐαγγελικὰ θεσπίσματα δὲν γνωρίζει ὅτι τὰ λόγια: "τὸ γεγεννημένον ἐκ Πνεύματος Πνεῦμα ἐστὶ" λέχθηκαν πρὸς τὸ Νικόδημο γι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν σ' Αὐτὸν καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ βαπτίσθηκαν σ' Αὐτὸν καὶ ἀναγεννήθηκαν ἐκ τοῦ Πνεύματος διὰ τῆς Χάριτος κι ἔγιναν Πνεῦμα δηλ. πνευματικοὶ διὰ τῆς υἱοθεσίας ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Γι' αὐτὸ συμφωνῶντας καὶ μ' αὐτὰ ποὺ εἶπε λίγο πρίν, λέει στὸ Νικόδημο: μὴν ἀπορεῖς πού σοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ ἀναγεννηθεῖτε. Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ..» (ἀκολουθεῖ ἡ ἁγιογραφικὴ συνέχεια)*[129].

Κι ἀπὸ τὴ συνάφεια, λοιπὸν, τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου κι ἀπὸ τὴν ἑρμηνεία τοῦ Ἁγίων Πατέρων, εἶναι φανερὸ ὅτι ἡ δράση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ πνεῦσις Του, σχετίζεται ἐδῶ μὲ τὴ διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ἀναγέννηση, ὄχι μὲ μία ἀκαθόριστη πνοὴ τοῦ Παρακλήτου, ποὺ δίνει «ἐμπνεύσεις» καὶ «μεγαλειώδεις συλλήψεις» στὶς διάφορες θρησκεῖες.

Εἶναι, ὅμως, ἀπαραίτητο νὰ δοῦμε καὶ τοὺς ἄλλους ἑρμηνευτὲς Πατέρες εἰδικώτερα γιὰ τὸ συγκεκριμένο χωρίο, «*Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ*».

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, σχολιάζοντας τὸ ὡς ἄνω χωρίο, λέγει ὅτι ὁ Κύριός μας σὰν πολὺ καλὸς Διδάσκαλος χρησιμοποιεῖ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνέμου ὡς παράδειγμα, γιὰ νὰ φανερώσει «τοῦ μυστηρίου τὸν τύπον». Τὸ παράδειγμα αὐτὸ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ποικίλους τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους «μεθοδεύει τῶν ἀκροωμένων τὸν νοῦν», καὶ συνεχίζει : «*Τοῦτος ὁ ἄνεμος, ποὺ βρίσκεται στὸν κόσμο, στὴν ἀτμόσφαιρα, πνέει παντοῦ, σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, τρέχει ὅπου θέλει καὶ ἡ*

---

[129] **ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ,** *Λόγος ἀντιρρητικὸς Γ' 37*, **Ε.Π.Ε. τ. 5, σ. 436. «Τὶς δ' οὐκ οἶδε τῶν μεμυημένων τὰ Χριστιανῶν καὶ τοῖς εὐαγγελικοῖς θεσπίσμασι συνετὴν ὑπεχόντων ἀκοὴν ὡς "τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Πνεύματος Πνεῦμά ἐστι" παρὰ τοῦ Κυρίου εἴρηται πρὸς τὸν Νικόδημον καὶ ὡς περὶ τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων εἴρηται καὶ τῶν διὰ τοῦ εἰς αὐτὸν βαπτίσματος χάριτι γεγεννημένων ἐκ τοῦ Πνεύματος καὶ Πνεῦμα γεγονότων, δηλαδὴ πνευματικῶν, διὰ τῆς ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος υἱοθεσίας; Διὸ καὶ συνάδων τοῖς ἐκεῖ μικρὸν ἀνωτέρω εἰρημένοις, πρὸς τὸν αὐτὸν Νικόδημον λέγει προϊών. "μὴ θαυμάσης ὅτι εἶπον, δεῖ ὑμᾶς γεννηθῆναι ἄνωθεν. Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ..."»**

παρουσία του γίνεται ἀντιληπτὴ μόνο μὲ τὸ "χτύπημά" του, τὸ θόρυβό του.

Ξεφεύγει μὲν ἀπὸ τὰ μάτια ὅλων, ἀλλὰ καθὼς ἔρχεται σὲ ἐπαφή, σὰν λεπτὴ αὔρα, μὲ τὰ σώματα, δίνει κάποια αἴσθηση τῆς σύμφυτης σ' αὐτόν, τῆς φυσικῆς ἐνεργείας ποὺ τὸ χαρακτηρίζει. Ἔτσι —λέγει ὁ Κύριος στὸν ἅγιο Νικόδημο— πρέπει νὰ ἐννοήσεις τὴν διὰ Πνεύματος ἀναγέννηση. Ἀπὸ τὰ μικρὰ παραδείγματα νὰ χειραγωγεῖσαι στὰ "μείζονα" καὶ νὰ χρησιμοποιεῖς σὰν εἰκόνα τὸ λόγο μου γιὰ νὰ ἐννοεῖς "τὰ ὑπὲρ αἴσθησιν"». **Μέ αὐτὴν τὴν εἰκόνα λοιπόν, ὁ Κύριος, κατὰ τὸν ἅγιο Κύριλλο, θέλει νὰ δηλώσει τὴ μυστικὴ καὶ ὑπερφυᾶ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.**

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ἑρμηνεύει τὸ ἴδιο χωρίο στὴ συνέχειά του λέγοντας : «Ἀφοῦ δὲν μπορεῖς νὰ ἑρμηνεύσεις, νὰ κατανοήσεις τὴν ὁρμὴ καὶ τὸ δρόμο, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ἄνεμος, ἂν καὶ τὸν αἰσθάνεσαι μὲ τὴν ἀκοὴ καὶ τὴν ἁφή, πῶς τολμᾶς νὰ περιεργάζεσαι τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»;

Καὶ πιὸ κάτω συνεχίζει : «Ἡ φράση "τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ" ἐλέχθη πρὸς παράστασιν τῆς ἐξουσίας τοῦ Παρακλήτου κι αὐτὸ σημαίνει ὅτι... τὴν ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος δὲν μποροῦν νὰ τὴν περιορίσουν οὔτε οἱ νόμοι τῆς φύσεως, οὔτε οἱ ὅροι τῆς σωματικῆς γεννήσεως, οὔτε ὁ,τιδήποτε ἄλλο παρόμοιο»[130].

Λέγει δὲ ὁ ἱερὸς Πατὴρ κάτι πολὺ σημαντικὸ ὅτι δηλ. ἡ φράση «τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις» εἰπώθηκε στὸ Νικόδημο περὶ τοῦ ἀνέμου. «*Οὐ γὰρ ἄν, ἀπίστῳ διαλεγόμενος, καὶ οὐκ εἰδότι τοῦ Πνεύματος τὴν ἐνέργειαν, εἶπε "τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἀκούεις"*»[131].

Τί μᾶς λέγει ἐδῶ ὁ ἅγιος; Ὅτι ὁ Κύριος ἐπιμένει στὸ παράδειγμα τοῦ ἀνέμου, γιατί αὐτὴ μόνο τὴν ἐμπειρία εἶχε ὁ ἅγιος Νικόδημος. Δὲν τοῦ ὁμιλεῖ περὶ τῆς βιαίας πνοῆς τοῦ Παρακλήτου, διότι ὁ ἅγιος Νικόδημος ὡς «ἄπιστος», ἀφώτιστος, δὲ γνωρίζει, δὲ μπορεῖ νὰ «ἀκούσει» τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Κι ἂν ὁ νυκτερινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ δὲ γνωρίζει, ὡς «ἄπιστος», τὶς ἄκτιστες ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πολὺ περισσότερο οἱ ἐχθροί του Χριστοῦ, ὁ Φραγκολατῖνος, ὁ Λουθηροκαλβῖνος, ὁ Ἰνδουιστής, ὁ Ἑβραῖος, ὁ Μουσουλμάνος δὲν μποροῦν νὰ ἀπορροφήσουν ἀκτῖνες τῆς θείας ἀκτινοβολίας, καθὸ ἀβάπτιστοι καὶ ἀφώτιστοι.

---

[130] Ἐδῶ βέβαια δὲν θὰ μποροῦσε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος νὰ ἐννοήσει «τὶς γνωστὲς ἐκκλησιαστικὲς δομὲς» ὡς περιορισμὸ τῆς ἐνεργείας τοῦ Παρακλήτου, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἐνεργείας τῆς χάριτος καὶ οἱ πνευματικοί της νόμοι καμμιὰ σχέση δὲν ἔχουν μὲ τὴν κτιστὴ πραγματικότητα δηλ. τοὺς φυσικοὺς νόμους, τοὺς νόμους τῆς σωματικῆς γεννήσεως κ.λ.π.

[131] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Εἰς τὸ Κατὰ Ἰωάννην Ὁμιλία Κζ'*, Ἅπαντα Ἁγ. Πατέρων, Ἔκδοσις Ὠφ. βιβλίου, τ. 72, σ. 34.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὁμιλεῖ κι αὐτὸς γιὰ τὴν ἐξουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «Δὲν νοιώθεις καμμιὰ αἰδῶ», λέγει ὁ Θεολόγος στοὺς ἀρνητὲς τῆς θεότητος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «*γιὰ τὴν ἐξουσία τοῦ Πνεύματος, τὸ ὁποῖο πνέει σ' ὅσους θέλει, ὅταν θέλει, ὅσο θέλει; Ἐπιδημεῖ στὸν Κορνήλιο καὶ στοὺς ἀνθρώπους του πρὸ τοῦ Βαπτίσματος, σ' ἄλλους μετὰ τὸ βάπτισμα διὰ τῶν Ἀποστόλων, ὥστε κι ἀπὸ τὰ δύο, δηλ. κι ἀπὸ ὅσους ἐπιφοιτᾶ ὡς Δεσπότης, ὄχι δουλικά, κι ἀπὸ ὅσους ἐπιζητεῖται πρὸς τελείωση τοῦ βαπτίσματος νὰ μαρτυρεῖται ἡ θεότης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*»[132].

Μὲ τοὺς πυρίνους αὐτοὺς καὶ θεοπνεύστους λόγους του ὁ ἅγιος Γρηγόριος κηρύττει τὴ θεότητα καὶ κυριότητα, τὴν ἐξουσία καὶ ἐλευθερία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μήπως μὲ ὅσα λέγει περὶ τῆς ἐπιδημίας Του στὸν Κορνήλιο πρὸ τοῦ βαπτίσματος, ὁ ἅγιος Γρηγόριος θέλει νὰ πεῖ ὅτι τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐνεργεῖ χωρὶς τὴν εἰς Χριστὸν πίστη, χωρὶς τὴν Ἐκκλησία; Μήπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δρᾷ ἀνεξάρτητο, ἔχει τὸ δικό Του ἔργο, τὴν δική Του Οἰκονομία; Μήπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους ἀπαραιτήτως στὸ Χριστό; Μήπως ἐνεργεῖ δίνοντας «ἐκπληκτικὴ δύναμη πίστεως - δηλαδὴ σχέσεως ἀνάμεσα στὸ Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο», χωρὶς αὐτὴ ἡ πίστη νὰ εἶναι ἡ πίστη στὸν ἐν Τριάδι Θεό;

Ἁπλὴ ἀνάγνωση τῶν ἀνωτέρω περικοπῶν πείθει τὸν ἀναγνώστη ὅτι ἡ πίστη ὅλων τῶν ἀνωτέρω προσώπων δὲν εἶναι ψυχολογικῆς τάξεως δύναμη στρεφόμενη σὲ κάποιο Θεό, ἀλλὰ πίστη στὸ Χριστό, δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δωρημένη ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων, λόγῳ τῆς ἀγαθῆς τους προαιρέσεως.

Συγκεκριμένα, ὁ Κορνήλιος, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «*οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος, οὐδὲ ζῶν κατὰ νόμον, ἀλλ' ἤδη προειλήφει τὴν ἡμετέραν πολιτείαν*»[133] δηλ. «δὲν εἶναι Ἰουδαῖος, οὔτε ζεῖ σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο ἀλλὰ ἤδη ἀκολουθοῦσε τὴ Χριστιανικὴ πολιτεία (ζωή)». Προσευχόταν, λοιπὸν, στὸ Θεὸ κι ὄχι στοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων, ἀναζητώντας Τον. Ἔτσι ὁ Τριαδικὸς Θεὸς, βλέποντας τὴν ἀγαθὴ προαίρεση, τοῦ ἀποστέλλει ἄγγελο, γιὰ νὰ τὸν φέρει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸν Ἀπ. Πέτρο καὶ δι' αὐτοῦ νὰ γνωρίσει τὸ Χριστό. Κατὰ τὴν ἐπικοινωνία μαζί του, ἀκούει τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας καὶ γιὰ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν, ποὺ δίδεται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ σ' ὅσους πιστεύσουν σ' Αὐτόν.

---

[132] ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ, *Λόγος ΛΔ' εἰς τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἀποδημήσαντας*, κεφ. ιδ'. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ, *Λόγος ΜΑ' εἰς τὴν Πεντηκοστὴν*, κεφ. ε'.

[133] ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ, *Εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ὁμιλία ΚΒ'*, Ἅπαντα Ἁγ. Πατέρων, τ. 77. σ. 309.

Κι ἐνῷ μιλοῦσε ὁ Ἀπ. Πέτρος, «*ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον*» καὶ «*οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ...ἤκουον ...αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεὸν*»[134]. Γράφει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος : «*...ἐπειδὴ τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἔδειξαν θαυμαστὴν οὖσαν καὶ τῆς διδασκαλίας ἀρχὴ γέγονε, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι πάντως τὸ βάπτισμα ἄφεσις ἐστίν ἁμαρτημάτων, τότε ἐπῆλθε τὸ Πνεῦμα*». Πίστευσαν, λοιπὸν, στὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν διὰ τοῦ βαπτίσματος καὶ τότε ἐπέπεσε σέ αὐτούς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἔτσι, λοιπὸν, ἡ χάρις ἐπῆλθεν στοὺς πιστεύσαντας στὸ Χριστό. Καὶ γιατί πρὸ τοῦ Βαπτίσματος; «*Ἐκ περιουσίας παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἵνα δειχθῇ καὶ ἡ ἀρχὴ οὐ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου*»[135], δηλ. ἐπιπλέον, μὲ ἀφθονία (ἐδόθη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα) ἀπὸ τὸ Θεὸ, γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς κλήσεως τῶν Ἐθνῶν δὲν ἔγινε ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἦταν δηλ. ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἕνα θαυμαστὸ σημεῖο, πρὶν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα, γιὰ νὰ φανεῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στοὺς ἐκ περιτομῆς Χριστιανοὺς καὶ νὰ δοθεῖ ἔτσι ἕνα ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα στὸν Ἀπ. Πέτρο κατὰ τὴν ἀπολογία του πρὸς αὐτούς.

Παράλληλα, ἀποδεικνύεται ἡ ἐξουσία καὶ ἡ Θεότης τοῦ Παρακλήτου, τὸ ὁποῖο δρᾷ πρὸ τοῦ Βαπτίσματος, ὄχι ὅμως ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτό. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγο ἀκολουθεῖ ἀμέσως τὸ ἅγιον Βάπτισμα. Γράφεται στὴ συνέχεια τῶν Πράξεων : «*τότε ἀπεκρίθη Πέτρος· μήτι τὸ ὕδωρ δύναται κωλῦσαι τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον ὡς καὶ ἡμεῖς; προσέταξεν δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ βαπτισθῆναι*»[136] .

Ἂν δεχθοῦμε ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χωρὶς τὴν πίστη στὸ Χριστό, χωρὶς τὸ Χριστό, ἐνέργεια ποὺ φωτίζει καὶ δίνει κοινὲς ἐμπειρίες σὲ ἀπίστους καὶ χριστιανοὺς (κι αὐτὸ δεχόμαστε ἂν πιστέψουμε ἀπορρόφηση ἀκτίνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὶς θρησκεῖες-μπαταρίες(!), ἀπὸ τὶς θρησκεῖες ποὺ μάλιστα μάχονται τὸ Χριστὸ καὶ κατασφάζουν τοὺς Χριστιανοὺς), τότε διασποῦμε τὸ Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀφοῦ οἱ ἄκτιστες ἐνέργειες εἶναι κοινές, εἶναι τῆς φύσεως τοῦ Θεοῦ, εἶναι καὶ τῶν τριῶν θεαρχικῶν Ὑποστάσεων.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως σχέση, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὶς προηγούμενες πατερικὲς καὶ ἁγιογραφικὲς μαρτυρίες, μὲ «τὶς ὑψηλότερες θρησκευτικὲς ἐμπνεύσεις τῆς ἀνθρωπότητος». Φωτίζει ὁ

---

[134] **Πράξ. 10, 44-46.**
[135] **Ἐνθ'ἀνωτ., σσ. 328, 331.**
[136] **Πράξ. 10, 47-48.**

Χριστὸς *«πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον»*[137], γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσει στὸ Φῶς τῆς Βασιλείας του. *«Ἔχει κληθεῖ (στὴ σωτηρία) τὸ πλῆθος τῶν ἐθνῶν ὄχι μὲ τὴν παιδαγωγία τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου οὔτε διὰ τῶν ἁγίων προφητῶν. Τὰ διεγείρει μᾶλλον ἡ θεία καὶ ἀπόρρητη χάρις ποὺ λάμπει νοερὰ καὶ βάζει μέσα τους τὴν ἐπιθυμία τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»*[138], γράφει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα φωτίζει τὰ ἔθνη, γιὰ νὰ τὰ ὁδηγήσει στὴ σωτηρία μόνο διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, βγάζοντάς τὰ ἀπὸ τὴν πλάνη καὶ τὸ σκότος τῶν ψευδοθρησκειῶν τους. Δὲ ρίχνει τὸ φῶς του μέσα στὴ λατρεία τῶν εἰδώλων (δαιμόνων), στὸ ἀκάθαρτο Ἰσλὰμ ἢ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γκουρουϊστικοῦ διαλογισμοῦ κ.λ.π.

Βλέποντας τὴν προαίρεση τοῦ κάθε ἀνθρώπου, πονῶντας τὸν «κατ' εἰκόνα» Του πλασθέντα ἄνθρωπον, τὸν φωτίζει, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσει σὲ κοινωνία μαζί Του. Δέχεται τὴ δίψα του, τὴν ἀναζήτησή του καὶ, ὅπως ἔκαμε μὲ τὸν Κορνήλιο, τὸν δέχεται στοὺς κόλπους Του, στὴν Ἐκκλησία Του. Ἔτσι κάμει καὶ σήμερα ὁδηγῶντας Φράγκους, Μουσουλμάνους, Ἰνδουιστές, ἀφοῦ ἀρνηθοῦν τὴν πλάνη τους, στὴν κοινωνία τοῦ Σώματός Του. Ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐν Τριάδι ζωὴ ὑπάρχει τὸ βαθὺ σκότος τῆς ἀποστασίας, ἡ χώρα καὶ ἡ σκιὰ τοῦ θανάτου.

Τὸ τί θὰ κάμει ὁ Θεὸς γιὰ τοὺς ἀβαπτίστους μᾶς τὸ λέει στὴν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Θὰ κριθοῦν κατὰ τὸ νόμο, ποὺ εἶναι γραμμένος στὶς καρδιές τους, ὡς πλασθέντες κατ' εἰκόνα Θεοῦ *«συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως»*[139]. Πουθενὰ δὲ γράφεται ὅτι θὰ κριθοῦν σύμφωνα μὲ τὶς «θρησκευτικές τους ἐμπειρίες», τὴν «προφητικὴ ἐνόραση» ἢ «τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς ποὺ ἔχουν διατηρήσει». Ὅλα αὐτὰ εἶναι, ὄχι μόνο, ἄχρηστα ἀλλὰ καὶ δαιμονικά, ὅπως ἀπεδείχθη[140].

---

[137] Ἰω. 1,9,

[138] «Κέκληται γὰρ τῶν ἐθνῶν ἡ πληθὺς οὐ διὰ τῆς τοῦ νόμου παιδαγωγίας, οὐ διὰ προφητῶν ἁγίων ἀγείρει δὲ μᾶλλον αὐτὰ θεία καὶ ἀπόρρητος χάρις νοερῶς ἐλλάμπουσα καὶ τῆς διὰ Χριστοῦ σωτηρίας ἐντιθεῖσα τὴν ἔφεσιν».

[139] Ρωμ. 2, 14-16.

[140] ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, *Θεανθρώπινη καθολικότητα ἤ πανθρησκειακή παγκοσμιότητα; Κριτικές τοποθετήσεις στό βιβλίο «Παγκοσμιότητα καί Ὀρθοδοξία» Ἀρχιεπ. Ἀλβανίας κ. Ἀναστασίου.*

Εἶναι πράγματι συγκλονιστική στήν τραγικότητά της καί στόν πόνο ποῦ προκαλεῖ ἡ ἐκτίμηση καί ἡ ἔκκληση τοῦ ἀειμνήστου ἐν Ἁγίοις αὐλιζομένου Γέροντος Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, σέ ἀνοικτή ἐπιστολή του πρός τόν μακαριστό πατριάρχη κυρό Ἀθηναγόρα, πού ἔστειλε τό 1965 μετά τήν συνάντηση τοῦ πατριάρχου μέ τόν πάπα Παῦλο Στ' στά Ἱεροσόλυμα, τόν Ἰανουάριο τοῦ 1964. Παραθέτουμε τό σχετικό ἀπόσπασμα:

«Παναγιώτατε:

Μυριάκις προτιμότερον νά ἐκριζωθῆ ὁ ἱστορικός της Κων/λεως Θρόνος καί νά μεταφυτευθῆ εἰς τινά ἔρημον νησίδα τοῦ Πελάγους, ἀκόμη δέ καί νά καταποντισθῆ εἰς τά βάθη τοῦ Βοσπόρου, ἤ νά ἐπιχειρηθῆ ἔστω καί ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις ἀπό τῆς χρυσῆς τῶν Πατέρων γραμμῆς, ὁμοφώνως βοώντων:'Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τά τῆς Πίστεως'. Αἱ ἑπτά λυχνίαι τῆς Ἀποκαλύψεως, διά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐσβέσθησαν πρό πολλοῦ. Ἑπτά Ἐκκλησίαι ἀποστολικαί, Ἐκκλησίαι σχοῦσαι τήν ὑψίστην τιμήν νά λάβωσιν, εἰδικῶς αὗται, Γράμματα ἐξ Οὐρανοῦ μέσω τοῦ θεοπνεύστου τῆς Πάτμου Ὁραματιστοῦ, ἐξέλιπον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καί ἐκεῖ, ἔνθα ἄλλοτε ἐτελεῖτο ἡ φρικωδεστάτη Θυσία καί ὁ Τριαδικός ἀνεμέλπετο Ὕμνος, σήμερον ἴσως κρώζουσι νυκτικόρακες ἤ 'ὀρχοῦνται ὀνοκένταυροι'. Καί ὅμως ἡ Νύμφη τοῦ Κυρίου δέν ἀπέθανεν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν ἐξηφανίσθη. Συνεχίζει, τετραυματισμένη καί καθημαγμένη ὡς ὁ Ἱδρυτής αὐτῆς, ἀλλ' ἀείζωος καί ἀκατάβλητος, τήν διά μέσου τῶν αἰώνων πορείαν αὐτῆς, φωτίζουσα, θάλπουσα, ζωογονοῦσα, σώζουσα. Δέν θά ἀποθάνη λοιπόν αὐτή καί ἄν μετακινηθῆ ἤ καί ἀποθάνη ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος. Οὐδείς Ὀρθόδοξος εὔχεται τήν μετακίνησιν ἤ τόν θάνατον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Μή γένοιτο! Ἀλλά καί οὐδείς θά θυσιάση χάριν αὐτοῦ ἰῶτα ἕν ἤ μίαν κεραίαν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἀγωνίσασθε ὑπέρ αὐτοῦ πάση δυνάμει. Ὄχι ἁπλῶς ἔχετε δικαίωμα, ἀλλ' ὀφείλετε νά στηρίξητε αὐτόν, τό κάθ' Ὑμᾶς. Θυσιάσατε χάριν αὐτοῦ ὁ,τιδήποτε: χρήματα, κτήματα, τιμάς, δόξας, πολύτιμα κειμήλια, Διακόνους, Πρεσβυτέρους, Ἐπισκόπους ἀκόμη καί τόν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν! Ἕν μόνον κρατήσατε, ἕν φυλάξατε, ἑνός φείσασθε, ἕν μή θυσιάσητε: τήν Ὀρθόδοξον Πίστιν! Ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος ἔχει ἀξίαν καί χρησιμότητα μόνον καί μόνον, ὅταν ἐκπέμπη ἁπανταχοῦ τῆς γῆς τό γλυκύ καί ἀνέσπερόν τῆς Ὀρθοδοξίας Φῶς. Οἱ Φάροι εἶναι χρήσιμοι, ἐάν καί ἔφ' ὅσον φωτίζωσι τούς ναυτιλλομένους, ἵνα ἀποφεύγωσι τούς σκοπέλους. Ὅταν τό φῶς αὐτῶν σβεσθῆ, τότε δέν εἶναι μόνον ἄχρηστοι, ἀλλά καί ἐπιβλαβεῖς, διότι μεταβάλλονται καί αὐτοί εἰς σκοπέλους.

Παναγιώτατε:

Προυχωρήσατε ἤδη πολύ. Οἱ πόδες Ὑμῶν ψαύουσι πλέον τά ρεῖθρα τοῦ Ρουβίκωνος. Ἡ ὑπομονή χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντλεῖται. Διά τήν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε! Μή θέλετε νά δημιουργήσητε ἐν τῇ Ἐκκλησία σχίσματα καί διαιρέσεις. Πειρᾶσθε νά ἑνώσητε τά διεστῶτα καί τό μόνον ὅπερ θά κατορθώσητε, θά εἶναι νά διασπάσητε τά ἡνωμένα καί νά δημιουργήσητε ρήγματα εἰς ἐδάφη ἕως σήμερον στερεά καί συμπαγῆ. Σύνετε καί συνέλθετε! Ἀλλά φεῦ! Διηνύσατε πολλήν ὁδόν. Ἤδη πρός ἑσπέραν ἐστί καί κέκλικεν ἡ ἡμέρα...'. Πῶς θά ἰδῆτε τάς χαινούσας ἀβύσσους, ἀφ'ὧν θά διέλθη μετ'ὀλίγον ἡ ἀτραπός ἣν ὁδεύετε; Εἴθε, εἴθε ὁ πάλαι ποτέ «στήσας τόν ἥλιον κατά Γαβαών καί τήν σελήνην κατά φάραγγα Αἰλών», νά δευτερώση τό θαῦμα καί νά παρατείνη ἅπαξ ἔτι τό μῆκος τῆς ἡμέρας, νά ἐνισχύση ἔτι πλέον τό φῶς αὐτῆς καί νά διανοίξη τούς ὀφθαλμούς Ὑμῶν, ἵνα ἰδῆτε, κατανοήσητε καί ἐπιστρέψητε. Ἀμήν»[141].

Κατακλείουμε μέ τή διακήρυξη τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τό 1848: *«Παρ'ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτέ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας ἐστίν αὐτό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι αὐτός ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τό θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καί ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ»*[142] **καί πάνυ εὐλαβῶς αἰτούμεθα καί αὖθις τήν σύγκληση Πανορθοδόξου Συνόδου.**

Μεθ' υἱϊκῆς ἀγάπης
+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ

---

[141] **ΑΡΧΙΜ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ἄρθρα-Μελέται-Ἐπιστολαί, τ. Α', Ἀθῆναι 1981, σσ. 152-153 καί ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ, «Φορεῖς καί ἀχθοφόροι», *Ὀρθόδοξος Τύπος* (6-4-2012) 1.**

[142] **ΙΩ. ΚΑΡΜΙΡΗΣ, *Τά δογματικά καί Συμβολικά Μνημεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας*, τ. ΙΙ, Graz-Austria 1968, σ. 920 [1000].**

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ & ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
Ἀκτὴ Θεμιστοκλέους 190, 185 39 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, Τηλ. +30 210 4514833 (19), Fax +30 210 4528332 e-mail: impireos@hotmail.com

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ: Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Εἰς τάς ἕδρας αὐτῶν.